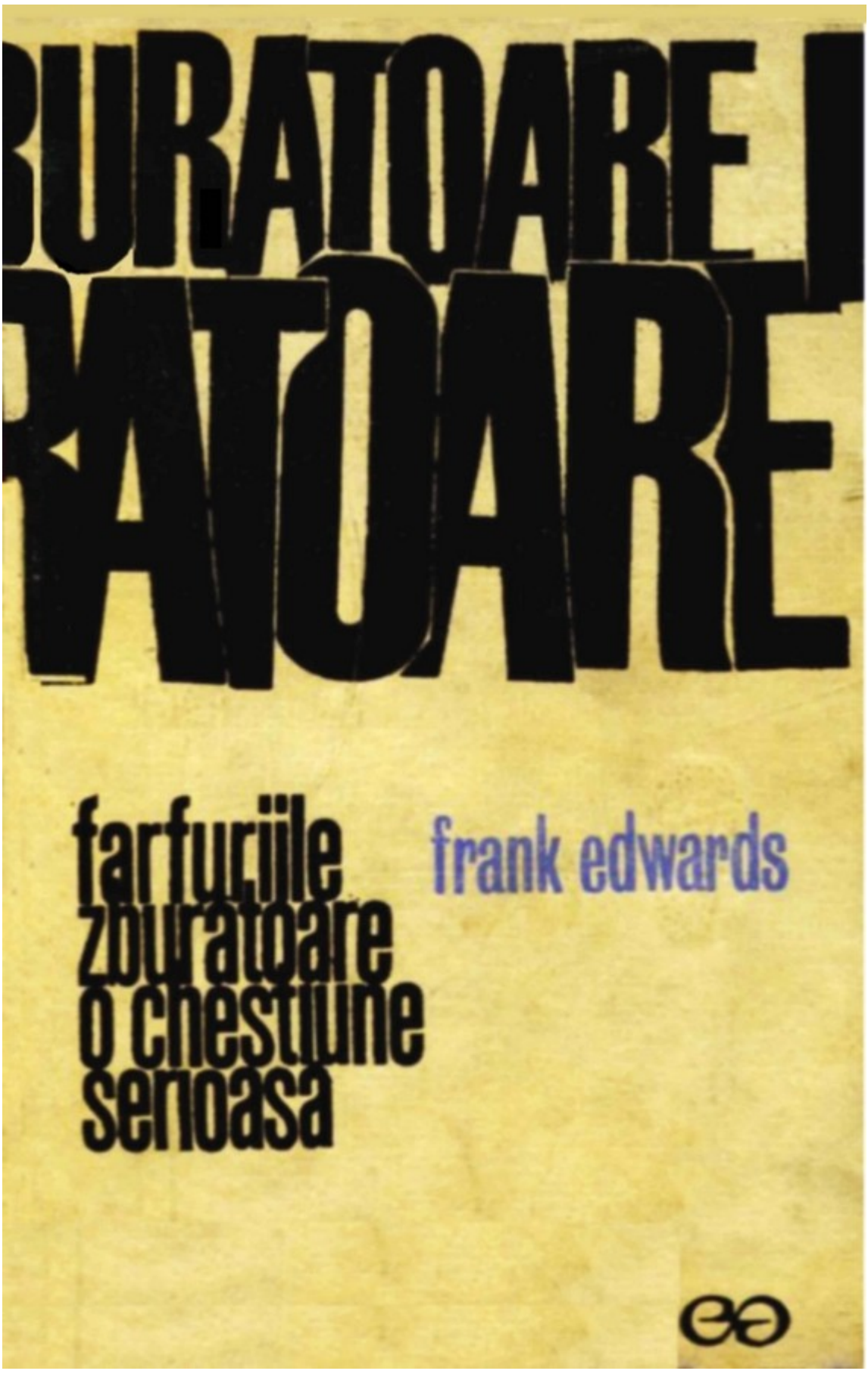
BURATOARE I
RATOARE
farfuriile zburatoare o chestiune serioasă
frank edwards

FRANK EDWARDS
Farfuriile zburătoare – o chestiune serioasă

EDITURA ŞTIINŢIFICĂ
Bucureşti 1969

În româneşte de ION PASCARU

COPERTA ŞI SUPRACOPERTA DE DAMIAN PETRESCU

FRANK EDWARDS
FLYING SAUCERS – SERIOUS BUSINESS
LYLE STUART Inc. NEW YORK 1966

DEDICATĂ MEMORIEI VECHIULUI MEU PRIETEN
RAY ALLEN mai 1911 – 30 decembrie 1965

„Departamentul Apărării a dat ordin avioanelor de vânătoare cu reacţie să doboare Obiectele Zburătoare Neidentificate (OZN), care refuză să aterizeze când sunt somate în acest sens”.
Washington, D. C. „Daily News” 25 iulie 1952.

„Farfuriile zburătoare există doar în imaginaţia celor care le caută pe cer”.
Preşedintele Dwight Eisenhower 16 decembrie 1954.

1. CE SE ÎNTÂMPLĂ?

De pe malul unui lac întins, îngheţat, sute de oameni priveau spre un obiect strălucitor, ovoidal, care se mişca cu mare viteză dintr-un loc într-altul, proiectând cu intermitenţă fascicule de lumină spre sol. Paznicii barajului, care s-au aventurat ulterior pe suprafaţa îngheţată, pretind că au descoperit ochiuri de gheaţă topită în zonele pe deasupra cărora planase obiectul.

Această întâmplare a avut loc în noaptea de 12 ianuarie 1966, la mai puţin de 50 kilometri de Times Square[1], dar majoritatea populaţiei americane n-a auzit nimic despre ea.

Oare de ce?

Un obiect roşu strălucitor a traversat S.U.A., dinspre statul New York spre statul Utah, urmărit tot 'timpul de radare. El a aterizat în apropiere de o centrală electrică şi a scos-o din funcţiune. Patruzeci şi opt de minute mai

1 Centrul New York-ului. – N.T.

târziu obiectul a explodat în văzduh, urmărit de avioane de vânătoare cu reacţie.

Această întâmplare a avut loc la 18 aprilie 1962, dar majoritatea oamenilor n-au aflat nimic despre ea.

Mii de persoane ce se plimbau pe străzile din Duluth, statul Minnesota, au văzut avioane de vânătoare cu reacţie urmărind în zadar şapte Obiecte Zburătoare Neidentificate (OZN). Prezenţa avioanelor de vânătoare cu reacţie şi a OZN-furilor a fost confirmată de staţia de radar din peninsula Keweenaw.

Aceasta s-a întâmplat în august 1965, dar cei mai mulţi americani n-au aflat nimic.

Într-o singură noapte, şaizeci şi opt de Obiecte Zburătoare Neidentificate au brăzdat cerul, pe deasupra oraşului Washington.

Ele au fost urmărite prin radar şi au fost semnalate de piloţii de linie de ale căror avioane s-au apropiat. Un serviciu oficial a publicat o broşură specială cu privire la evenimentele din această noapte deosebită... 13 august 1952.

Dar cei mai mulţi americani încă nu ştiu că evenimentele au avut loc. Chiar şi cei care se ocupă cu aceste fenomene întâmpina dificultăţi în culegerea informaţiilor.

Iată un exemplu:

Într-o seară, pe la începutul lui octombrie 1965, am făcut o expunere în faţa specialiştilor în problemele de radar, care m-au invitat, pe cheltuiala lor, ca să vin şi să le spun tot ce ştiam despre aceste Obiecte Zburătoare Neidentificate care apar peste tot. Aceşti specialişti sunt cei care descoperă asemenea obiecte pe ecranele radarurilor (controlorii traficului aerian), şi tot ei sunt cei cărora, în cadrul regulamentelor, li se cere să dea răspunsuri sau „explicaţii” prefabricate tuturor celor care se interesează de astfel de lucruri.

Oare de ce m-au invitat pe mine, un ziarist, să le vorbesc despre lucruri pe care ei le văd mai des decât oricine altul?

Motivul era simplu. Deşi ei depind de Direcţia aviaţiei civile, această direcţie a refuzat să le idea răspunsuri la întrebările cu privire la OZN-uri.

De la Forţele Militare Aeriene au primit doar sugestia de a lua contact cu Direcţia aviaţiei civile.

De la Direcţia aviaţiei civile n-au obţinut însă nimic.

Am arătat acestor specialişti în probleme de radar fotografii mărite ale unor documente oficiale despre oare ei nu aveau cunoştinţă. Le-am arătat fotografii de diferite tipuri de obiecte care au apărut pe ecranele radarurilor. Dor nu puteam, într-o oră, să le înfăţişez concis o istorie adecvată a evenimentelor din ultimii nouăsprezece ani, deşi m-am străduit din toate puterile mele s-o fac.

Această carte îmi permite s-o fac într-un mod mai cuprinzător şi totodată mai amănunţit.

Recunosc de altfel că în capitolele ce urmează plec de la o premisă aleasă liber. Mai recunosc însă că nu sunt de acord cu declaraţiile Forţelor Militare Aeriene ale S.U.A. În privinţa acestor fenomene.

Pe de altă parte, doresc să precizez că n-am nici o antipatie pentru Forţele Militare Aeriene, şi aceasta pentru un motiv foarte întemeiat. Aviaţia militară nu face ceea ce vrea, ea dumneavoastră şi ca mine, acasă la fiecare dintre noi. Ea face ceea ce i se impune – adică induce în eroare, de mai bine de douăzeci de ani, cea mai mare parte a poporului american. Spun „cea mai mare parte" a poporului, întrucât au fost totdeauna oameni care nu s-au lăsat induşi în eroare, iar numărul acelora care mai sunt înşelaţi, sau al acelora care-şi mai pun întrebări cu privire la natura adevărată a Obiectelor Zburătoare Neidentificate, trebuie să fie foarte mic şi, firește, în minoritate.

Uneori am impresia că Forţele Militare Aeriene ar prefera să se debaraseze de această sarcină ingrată; că, în mod deliberat, publică cele mai ridicole comunicate, nutrind speranţa că astfel apropie ziua în care vor fi degajate de această penibilă însărcinare. Spre exemplu, în august 1965, când zeci de mii de persoane, din cele două state Dakota până în Mexic, au văzut pe cer nişte «udate obiecte luminoase, planând şi manevrând în formaţie, Forţele Militare Aeriene au informat cu iseninătate agenţiile de presă că toţi aceşti martori de pe sol ca şi din văzduh n-au văzut nimic mai obişnuit decât patru stele din constelaţia Orion!

Absurditatea acestei „explicaţii" a fost curând dată la iveală, când astronomii profesor Walter Webb de la Planetariul Hayden, din Boston, şi doctor Robert Risser de la Planetariul din Oklahoma au atras atenţia că, la data când au fost văzute pe cer ciudatele obiecte, stelele din constelaţia Orion *erau de cealaltă parte a Pământului*.

După ce, în linii generale, au fost menţinute poziţiile contradictorii şi arătate punctele de vedere, să examinăm faptele.

Ca ziarist de profesie, îmi dau bine seama de necesitatea de a include în această carte primele începuturi ale chestiunii de care ne ocupăm. În cazul OZN-urilor trebuie spus că, din păcate, aceste începuturi se pierd, după cât se pare, în antichitate, dacă nu cumva dorim să ne referim şi la unele povestiri ee ni le-au transmis cele mai vechi surse posibile – cum sunt religiile şi legendele.

Să examinăm câteva dintre ele, care constituie fundalul posibil al istoriei contemporane a problemei de care ne vom ocupa în amănunt.

O interpretare riguroasă a bibliei lasă să se înţeleagă că unele tipuri de nave cosmice, conduse de fiinţe asemănătoare oamenilor, dacă nu chiar identice lor, au vizitat cel puţin câteva dintre locurile şi personajele indicate în Vechiul Testament. Nu am intenţia de a relua aici aceste povestiri, însă celor care ar fi interesaţi să afle amănunte, le recomand cartea lui Morris Jessup *The UFO and the Bible*[2].

2 OZN-urile şi Biblia

În acele timpuri îndepărtate, când se credea că paradisul se găseşte undeva în cer, era absolut firesc de a considera fiinţele care veneau din văzduh ca fiind trimişi cereşti, cu alte cuvinte ca „îngeri”. Mai mult, aceleaşi povestiri, care pretind că ne prezintă sosirea lor, scot de asemenea în evidenţă faptul că (pasagerii acestor ciudate nave nu erau neapărat de origine cerească. Asftel, Geneza (VI, 4) vorbeşte de oameni veniţi din cer, care s-au unit cu femei de pe Pământ, apoi având împreună copii. Tot Geneza ne mai spune (XIX, 3) că Loth s-a întâlnit în deşert cu doi „îngeri” care au mers cu el şi au luat parte la un ospăţ pregătit în casa acestuia.

Cei mai mulţi dintre cititori vor fi probabil de acord că a avea copii şi a mânca alimente obişnuite constituie ceva foarte surprinzător în cazul unor îngeri – însă nu întru totul surprinzător când este vorba de fiinţe asemănătoare oamenilor care pot să existe undeva, în cosmos.

Specialişti în domeniul limbilor vechi au semnalat multe obiecte care ar putea să fie interpretate ca Obiecte Zburătoare Neidentificate, după felul în care le-au descris contemporanilor lor cei ce le-au văzut: care în flăcări, scuturi de foc sau incandescente (în general circulare, în formă de disc, cu un mic bombament sau cu centrul boltit) şi, fireşte, lănci scînteietoare cât şi alte ustensile ale acelor timpuri îndepărtate.

Harold Wilkins s-a consacrat studiului unor astfel de povestiri din cărţile vechi. El citează unele dintre aceste obiecte în diferite articole pe care le-a scris pentru revista „FATE”. În numărul din decembrie 1964, se află o însemnată colecţie despre „OZN”-uri ale vechilor timpuri. Cartea lui Jessup, *The Case for the* UFO[3], de multă vreme epuizată, dă numeroase alte exemple.

O cronică a Indiei vechi, cunoscută sub denumirea de *Cartea lui Dzyan*, constituie un document unic, nu numai prin vechimea sa, oi şi prin istorisirea surprinzătoare pe care o conţine. Ea reprezintă o culegere de legende transmise oral de-a lungul veacurilor, înainte ca oamenii să fi fost în stare să scrie, fiind în cele din urmă adunate sub formă de manuscrise de învăţaţii timpului care le-au păstrat spre a fi la dispoziţia noastră.

În ele se vorbeşte ide un mic grup de fiinţe venite pe Pământ, în urmă cu mii şi mii de ani, la bordul unei nave de metal care, înainte de a ateriza, a înconjurat Pământul de mai multe ori. „Aceste fiinţe, se spune în *Cartea lui Dzyan*, trăiau organizate într-o castă separată şi erau venerate de pământenii în mijlocul cărora se stabiliseră. Cu vremea, iscîndu-se certuri între fiinţele castei, aceasta s-a divizat, mai mulţi bărbaţi şi femei împreună cu copiii stabilindu-se într-o altă localitate, unde au fost de îndată recunoscuţi drept cârmuitori de populaţia care-i privea cu teamă şi veneraţie”.

Şi legenda continuă astfel:

„Separarea nu aduse însă pacea între ei, şi până la urmă duşmănia atinse un asemenea grad încât cârmuitorul din prima localitate luă câţiva

3 Pledoarie în favoarea OZN-urilor.

luptători şi împreună se urcară în aer, la bordul unei imense şi strălucitoare nave metalice. Când se aflară la câteva leghe[4] de localitatea duşmanilor lor, ei 'lansară o lance uiare, strălucitoare, ce se deplasa pe o rază de lumină. Aceasta explodă în localitatea duşmană, într-un imens glob de foc care se urcă până la cer, aproape până la stele. Toţi cei ce se aflau în oraş au ars în mod groaznic, şi chiar şi aceia care nu se găseau acolo – dar erau prin apropiere – au fost de asemenea arşi. Acei care au privk lancea şi globul de foc au orbit pentru totdeauna. Cei care au pătruns apoi pe jos în localitatea respectivă s-au îmbolnăvit şi au murit. Însuşi pământul din acea localitate se infectă, ca şi râurile care o traversau. Oamenii n-au imai îndrăznit să se apropie, încât, treptat, localitatea se fărâmiţă în pulbere şi a fost uitată.

Când cârmuitorul văzu ce-a cauzat oamenilor, se retrase în palat şi refuză să mai vadă pe cineva. Mai apoi, el îşi adună luptătorii core-i mai rămăseseră şi împreună cu soţiile şi copiii s-au instalat în navele lor, care şi-au luat zborul spre cer, plecând una. Câte una. Şi nu s-au mai întors”.

Aceasta pare a fi o povestire a tentativei unui grup de fiinţe extraterestre de a forma o colonie pe Pământ, cândva în negura vremurilor. Ca şi alte încercări de colonizare întreprinse, dar de oameni, şi aceasta pare să se fi terminat prin neînţelegeri şi conflicte. Cea mai interesantă parte a povestirii o constituie descrierea marii „lănci ce se deplasa pe o rază de lumină”, care revelează o asemănare surprinzătoare cu racheta modernă şi jetul său de flăcări. Efectul acestei aşa-numite „lănci” reaminteşte ide imaginea unei explozii nucleare şi a urmărilor sale catastrofale. Dacă cumva ea constituie doar produsul imaginaţiei unui scriitor din trecutul îndepărtat, este, în orice caz, remarcabilă. Iar dacă constituie o relatare fidelă a unui fapt petrecut aievea, atunci este cu atât mai de remarcat, întrucât este însă imposibil de a o verifica, nu ne rămâne decât să o semnalăm că o povestire „interesantă, dar nedovedită”.

Câteva dintre cele mai vechi manuscrise irlandeze, care s-au păstrat şi se pot descifra, conţin numeroase referiri cu privire la incidente care în zilele noastre ar fi semnalate ca Obiecte Zburătoare Neidentificate.

Din *Speculum Regali* a manuscrisului intitulat *Konungs Skuggsa* (ca şi din alte texte ale acelei epoci, în jurul anului 950 e.n.) provin mai multe relatări despre aşa-numitele „nave-demoni” ce traversau cerul vechii Irlande. Una dintre ele este deosebit de interesantă:

„într-o duminică, în timp ce oamenii erau la liturghie, în orăşelul Cloera s-a petrecut o minune. Aici este o biserică înălţată pentru cinstirea sfântului Kinarus. O ancoră metalică, de oare era legată o funie, a căzut din cer, şi unul din vârfu-rile ascuţite ale acesteia se agăţă în arcada de lemn de deasupra uşii de intrare în biserică. Oamenii ieşiră repede afară din biserică şi zăriră pe cer o navă cu fiinţe la bord, planând la capătul funiei, şi un om sărind peste bord şi

4 Veche măsură itinerară, în valoare de 4 km. – N.T.

eoborînd pe funie spre ancoră, cu intenţia de a o decroşa. Mişcările lui semănau cu cele ale unui om înotând. Oamenii s-au repezit şi au încercat să-l prindă, dar episcopul le interzise *s-o* facă, de teama de a nu4 omorî. Omul a fost lăsat în pace; el s-a grăbit să se urce pe funie până la navă, unde echipajul a tăiat funia, după care nava, înalţîndu-se, a dispărut. Dar ancora a rămas la biserică, ca o mărturie a acestei neobişnuite întâmplări".

Într-adevăr, neobişnuită! Ea este, însă, încă una dintre acele povestiri despre „nave aeriene" cu pasageri la bord, povestiri care se găsesc în manuscrise vechi, din toată lumea.

Această povestire despre funia care atârna de o „navă-demon" reaminteşte de o întâmplare mult mai recentă, relatată de un bogat şi distins cultivator din Le Roy (Kansas), Alexander Hamilton.

Într-o declaraţie făcută la 21 aprilie 1897, sub jurământ, el spune:

„Lunea trecută, noaptea, pe la orele 10 şi 30 minute, am fost treziţi 'de animalele care făceau zgomot. M-am sculat, zicîndu-mi că probabil buldogul meu făcea pozne, dar deschizînd uşa, am văzut, spre marea mea mirare, că o navă aeriană cobora încet deasupra fineţei mele, la circa două sute de metri de casă.

După ce-am chemat pe vătaf, Gid Hsslip, şi pe fiul meu Wall, am înşfăcat nişte topoare şi am alergat spre ţarcul vitelor. Între timp, nava coborâse încet până pe la vreo zece metri deasupra solului, iar noi ne apropiasem de ea cam la cincizeci de metri.

Era în formă de ţigară de foi, având o lungime cam de o sută de metri şi dedesubt avea o cabină. Aceasta era confecţionată din sticlă, sau poate din vreun alt material transparent care alterna cu benzi înguste opace. În interior era intens iluminată şi totul era perfect vizibil – nava era ocupată de şase dintre cele mai ciudate fiinţe pe care le-am văzut vreodată. Cei din navă bolboroseau ceva, dar n-am putut înţelege nici un icuvînt din ceea ce spuneau.

Toate părţile navei ce nu erau transparente aveau culoarea roşu închis. Am rămas muţi de mirare şi de frică. Apoi, un zgomot de al nostru, atrase atenţia celor din interiorul navei, oare îndreptară lumina unui far spre noi şi de îndată ce ne-au văzut, au declanşat o forţă necunoscută, şi o roată mare de turbină, cu un diametru de circa zece metri, care se rotea încet deasupra navei, a început să huruie; nava s-a înălţat încet ca o pasăre. Când nava a fost la circa o sută de metri deasupra noastră, mi s-a părut că s-a oprit şi că a planat exact deasupra unei juncane de doi ani care răgea şi sărea, şi care părea legată la ţarc. Am alergat spre ea şi am descoperit o funie, având o grosime de circa o jumătate de ţol[5], confecţionată dintr-un material roşu, înnodată în jurul gâtului; vita era prinsă în sârmă ţarcului, iar celălalt capăt al funiei ducea la navă. Am încercat să desprindem funia din jurul gâtului, dar

5 Un ţol = 25,399956 mm

neputând, am tăiat sârma de la ţarc, după care am văzut nava cu juncana înălţîndu-se încet şi dispărând spre nord-vest.

Ne-am întors acasă; eram aşa de speriat încât n-am putut să dorm. M-am sculat marţi în zori şi am gonit călare, sperând să găsesc vreo urmă de-a vitei mele. N-am izbutit, dar, întorcîndu-mă seara acasă, am aflat că Hank Thomas, care locuieşte la cinci sau şase kilometri de Le Roy, a găsit în aceeaşi zi pe ogorul său pielea, picioarele şi capul viţei. Crezînd că cineva a măcelărit o vită furată, el a dus pielea în oraş pentru a fi identificată, fiind tare mirat că nu a putut găsi nici o urmă pe solul moale. După ce pielea a fost identificată, prin intermediul semnului ce-i fusese încrustat, m-am întors acasă. Dar, de fiecare dată când adormeam, vedeam acel lucru blestemat cu luminile sale mari şi cu fiinţe hidoase. Nu ştiu dacă sunt diavoli sau îngeri, sau ce sunt; însă noi le-am văzut şi toată familia mea a văzut nava, şi n-aş mai dori să am de-a face cu ele.”

AUTENTIFICARE

„Hamilton are domiciliu stabil în Kansas şi este cunoscut peste tot în comitatele Woodsons Allen, Coffey şi Anderson. El a fost membru al Camerei Reprezentanţilor. A jurat pe onoarea sa că cele relatate sunt reale.

Întrucât există, au existat şi vor exista sceptici, neîncrezători în adevărul lucrurilor care sunt la limita improbabilităţilor şi fiindcă unii ignoranţi sau bănuitori vor pune la îndoială veracitatea depoziţiei de mai sus, noi, subscrişii, declarăm sub jurământ următoarele:

Că noi îl cunoaştem pe Alexander Hamilton de la unu la treizeci de ani, că în ceea ce priveşte adevărul şi veracitatea n-am auzit vreodată ca cele declarate de el să fi fost puse la îndoială, şi că sîntem într-adevăr convinşi că depoziţia sa este adevărată şi exactă.

Au semnat: E. W. Wharton, inspectorul direcţiei petrolului
M. E. Hunt, şerif
W. Lauber, şerif adjunct
H. H. Winter, bancher
H. S. Johnson, farmacist
J. H. Stitcher, avocat
Alexander Stewart, judecător de pace
F. W. Butler, farmacist
James W. Martin, notar şi H. C. Rollins, diriginte de poştă. Au semnat sub jurământ, azi 21 aprilie 1897”.

Din moment ce o declaraţie sub jurământ este considerată ca o probă de către cele mai înalte foruri jurisdicţionale ale ţării, suntem îndreptăţiţi ca

relatării sus-menţionate să-i dăm mai mult credit decât se acordă în mod obişnuit acestor ciudate nave – şi acestor „hidoase fiinţe”, cum le-a numit Hamilton.

În această relatare cu privire la cele întâmplate în localitatea Le Roy (Kansas), găsim elemente care mereu s-au ivit în relatările similare de-a lungul anilor: nava nu făcea zgomot. Era de culoare roşu aprins. Ca sistem de propulsie folosea un fel de roată care se învârtea. Avea forma unui dirijabil. Interiorul său era intens luminat. Era prevăzută cu un gen de far foarte puternic, care putea fi îndreptat spre locul sau spre cei care aveau să fie priviţi. Nava se afla – în mod clar – sub controlul unor fiinţe înzestrate cu raţiune, având o înfăţişare neobişnuită, mai mult sau mai puţin umană.

În aprilie 1897, cadrul general al problemei zborurilor în aer era cunoscut americanilor[6].

În acea vreme mai multe persoane din diferite ţări relatau că văzuseră nave neobişnuite care deseori semănau sau se comportau în acelaşi fel ca în cazul pe care l-am menţionat de la Le Roy, Kansas.

În noiembrie 1885, din Adrianopol, Turcia, s-a răspândit ştirea despre o navă sau un obiect roşu strălucitor, în formă de ţigară de foi, a cărei culoare trecea de la o luminozitate intensă la un roşu aproape imperceptibil. Era imens şi se părea că planează şi s-a oprit în aer.

În noiembrie 1887, o revistă franceză, „L’Astronomie”, relata despre un caz petrecut în largul Capului Race, Noua Scoţie, unde un imens obiect roşu strălucitor s-a înălţat din ocean până la o înălţime de douăzeci-treizeci de metri, s-a deplasat în contra vuitului vreme 'de două minute... s-a oprit în apropierea vaporului (de pe care a fost observat şi relatat)... apoi a virat, încât i s-a putut vedea formă alungită... şi înălţîndu-se cu mare viteză, a dispărut spre sud-est. Observarea a durat cinci minute. Verificând cronica acelor timpuri, reiese că în luna aprilie 1897 s-au înregistrat numeroase fenomene aeriene ciudate deasupra Statelor Unite.

La 1 aprilie, potrivit relatărilor din ziarul „New York Sun”, un mare număr de persoane din Kansas City, statul Missouri, şi din împrejurimi, au afirmat că au văzut noaptea un gen de obiect dirijat, brăzdând cerul în această regiune, oprindu-se din când în când pentru a proiecta spre sol un fascicul de lumină alb-strălucitoare, ceea ce nici o navă aeriană construită de om n-ar fi putut s-o facă, la acea vreme. Şi alte relatări, de acelaşi fel, au fost semnalate din diferite localităţi din Texas, între care: Dallas, Fort Worth, Marshall şi Beaumonţ. Persoane din Benton, statul Texas, au declarat că au văzut în

6 Baloanele dirijabile construite în Franţa de fraţii Tissandier în 1884 – şi *de* Renard şi Krebs, în acelaşi an. – Erau fragile şi rudimentare, nefiind desigur în măsură să traverseze Atlanticul. În ceea ce priveşte zepelinele, greoaie şi lente, din timpul primului război mondial, acestea erau încă de domeniul imaginaţiei pe vremea când Alexander Hamilton şi vătaful său relatau despre ciudatul lor vizitator aerian.

noaptea de 16 aprilie o navă, având formă de ţigară de foi, proiectîndu-se pe discul luminos al Lunii.

Orice ar fi reprezentat, se pare că obiectul a fost unul şi acelaşi cu cel ce fusese observat în noaptea de 29 martie şi pe care l-au semnalat persoane din Omaha, iar la 30 martie persoane din Denver: un obiect strălucitor iluminat, zburând la mare altitudine, ca şi cum s-ar fi strecurat printre stele, şi care s-a îndreptat spre nord-vest.

Ziarul „New York Herald" din 11 aprilie informează că în noaptea de 9 spre 10 aprilie, în oraşul Chicago ca şi în împrejurimi, de pe la ora opt seara şi până la ora două dimineaţa „mii de persoane uimite au afirmat că luminile pe care le-au văzut spre nord-vest erau ale unei nave aeriene sau ale unui obiect care plana la o distanţă de ordinul milelor deasupra Pământului... Unii au afirmat că au putut să distingă is două obiecte în formă de ţigară de foi, având aripi mari". Obiectul, au declarat martorii, era luminat din când în când de luminile a două proiectoare uriaşe – descriere care se aseamănă aceleia pe care oamenii din Texas aveau s-o facă câteva zile mai târziu.

Este de remarcat că această avalanşă de relatări, provenind din Texas până la Chicago, acoperă perioada care precede şi urmează imediat incidentului relatat de Alexander Hamilton. Toate aceste nave (sau obiecte), pe care oamenii au afirmat că le-au văzut, aveau formă de ţigară de foi, erau de un roşu aprins, purtau proiectoare puternice şi erau dirijate de fiinţe raţionale.

Faptul că la acea vreme a existat ceva care evolua noaptea pe cer, ceva mai presus de limitele tehnologiei terestre, a fost ulterior confirmat de evenimentul din 19 aprilie 1897 de la Sistersville, statul Virginia de Vest, un orăşel liniştit de pe malul râului Ohio.

Câteva minute după ora 9 seara, un obiect de un roşu strălucitor, având formă unei imense ţigări de foi s-a apropiat de Sistersville, venind din direcţia nord-vest, dinspre statul Ohio. El a planat în întuneric deasupra orăşelului şi a început să-l ilumineze, cu intermitenţă, cel puţin cu ajutorul a două proiectoare extrem de puternice. În urma şuieratului strident al sirenei de la fabrica de cherestea, oamenii au ieşit pe străzi, devenind martorii oculari ai acestei fantastice vizite aeriene. Persoanele care s-au găsit în lumina acelor proiectoare n-au văzut decât spectrul luminos, însă cei care locuiau pe dealurile din vecinătate au putut să distingă perfect formă ca de ţigară de foi a navei. Ei au afirmat că, la lumina reflectată a proiectoarelor navei, au putut să distingă aripi mari, de fiecare parte a acesteia. Toţi martorii oculari au spus că atunci când nava şi-a mărit viteza şi a dispărut câteva minute mai târziu, au zărit două lumini de poziţie roşii, albe şi verzi pe părţile laterale şi la extremităţile obiectului, apreciat de cei care l-au observat de pe dealuri că avea o lungime de circa 50 de metri şi un diametru de vreo 15 metri („New York Herald", 20 aprilie 1897).

Continuând trecerea în revistă a zborurilor acestor nave dirijate (în formă de ţigară de foi), de origine necunoscută, care la începutul secolului al douăzecilea şi-au făcut apariţia pe cerul S.U.A., găsim despre ele numeroase rapoarte făcute a sfârşitul lunii decembrie 1909 şi în prima lună a anului 1910.

Aproape în tot cursul toamnei anului 1908 au fost făcute deseori rapoarte, în special din Noua Anglie, despre lumini strălucitoare care se mişcau iute pe cer, însă prea neregulat pentru a putea fi vorba de meteoriţi. După câte ştiu, în această perioadă n-a existat nici o apariţie la joasă altitudine.

Totuşi, în decembrie 1909, martori oculari demni de încredere au relatat că au văzut unele lucruri ciudate. De pe două vase de pescuit care navigau de-a lungul ţărmului între Boston şi Presque Isle, s-a semnalat că un imens obiect iluminat strălucitor s-a rotit în aer pe deasupra acestora. În seara de 20 decembrie, potrivit celor publicate în ziarul „New York Tribune”, şeful serviciului de emigraţie din Boston a semnalat că a văzut o lumină strălucitoare, care i s-a părut că provine de la un gen de aeronavă ce a trecut pe deasupra portului. Acelaşi ziar informează că la 23 decembrie 1909 cetăţenii din Worcester, statul Massachusetts, au fost vizitaţi de două ori într-o noapte de o navă aeriană, care a măturat cu lumina sa cerul, oraşul şi câmpiile din împrejurimi, folosind un proiector cu o strălucire fantastică. În noaptea următoare au fost vizitate localităţile Boston şi Willimantic, cărora li s-a oferit acelaşi spectacol aerian. Mii de persoane stăteau pe străzi ca să vadă obiectul, care a depăşit în posibilităţi orice navă fabricată de contemporani. Ziarul „New York Sun” a publicat ştirea că localitatea Marlboro, statul Massachusetts, a fost de nouă ori vizitată de un obiect de acest fel între 14 şi 23 decembrie” '.

Ziarele au mai publicat ştirea că în seara de 1 ianuarie 1910 au fost văzute pe cer trecând spre Huntington, statul Virginia de Vest, lumini strălucitoare ciudate. N-a fost zărit nici un obiect şi nici nu a fost detectat vreun sunet; au fost observate doar fascicule strălucitoare de lumină care până la urmă, depăşind crestele munţilor, au dispărut.

7 James Ferguson, un astronom amator din Limerick, Irlanda, a anunţat că în noaptea de 24 decembrie 1909 a văzut un obiect iluminat strălucitor înălţîndu-se la orizont, spre nord-est, manevrând timp de douăzeci de minute în general, spre sud, făcând apoi cale întoarsă şi dispărfmd sub orizont la orele două şi nouă minute dimineaţa.

N-a existat nici o îndoială cu privire la apariţia obiectului care a zburat pe deasupra localităţii Chatfnooga, statul Tennessee, în dimineaţa de 12 ianuarie 1910, la puţin timp după ora nouă. Mii de persoane s-au precipitat pe străzi ca să admire – în plină vedere – acest mare obiect alb, în formă de ţigară de foi, care a zburat, însoţit fiind de un zgomot caracteristic ca de motor încetinit, pe deasupra şi în jurul oraşului, având o viteză apreciată la maximum 50 de

kilometri pe oră. Cea mai mare parte a martorilor oculari au fost siguri că acel zgomot caracteristic detectat de ei trebuie să fi provenit de la vreun motor. Majoritatea au semnalat şi o dâră de flăcări albastre pîlpîinde, care lumina partea de dedesubt a navei, aproape pe toată lungimea. Astăzi am atribui aceste flăcări unui sistem de stabilizare sau unuia de evacuare a gazelor; ceea ce au reprezentat cu adevărat aceste flăcări rămâne însă până astăzi un mister.

După ce nava de la Chattanooga s-a învârtit un oarecare timp pe deasupra şi în jurul oraşului, a făcut cale întoarsă pe deasupra munţilor şi a dispărut, neatacată şi nezorită de nimeni.

Cincisprezece minute mai târziu, acelaşi obiect sau unul asemănător, a fost semnalat pe deasupra localităţii Huntsville, statul Alabama, la o distanţă de circa 120 de kilometri.

Orice a fost, obiectul s-a ivit pe deasupra localităţii Chatta-nooga trei zile consecutiv, la 12, 13 şi 14 ianuarie 1910. Ziarele locale au semnalat senzaţionalul eveniment, iar numeroase alte ziare din ţară au reprodus ştirea.

Cu ocazia ultimei sale apariţii la Chattanooga, obiectul, care venea dinspre sud (direcţie în care el dispăruse în ajun), a manevrat pe deasupra oraşului circa 20 de minute, în timp ce mii de oameni îl admirau, apoi a dispărut în ceaţa groasă de peste creasta munţilor Missionary.

O examinare atentă a descrierilor acestor nave în formă de dirijabil permite să se tragă concluzia că ele erau în orice caz greoaie, şi că, potrivit martorilor oculari, nici una dintre ele nu era capabilă de acceleraţii spectaculoase. Totuşi, la acea vreme, ele puteau să depăşească în performanţe orice aparat de zbor construit de om, ceea ce le asigura o importantă superioritate.

Când însă primul război mondial a prilejuit dezvoltarea navelor mai grele decât aerul, în aşa fel încât să atingă viteze în jurul a 150 kilometri pe oră, nava în formă de dirijabil a cărei origine era, probabil, extraterestră, nu a mai apărut pe cer. Ca să fie în siguranţă şi, dacă voiau să evite orice contact cu pământenii, extratereştrilor le trebuia ceva mai rapid şi mai manevrabil.

Primul OZN în formă de disc, pe care l-am găsit semnalat, este cel descris în 1926 de expediţia Roerieh a Muzeului american de istorie naturală – un obiect strălucitor, în formă de disc, pe care membrii expediţiei l-au zărit pe cerul de deasupra muntelui Altai-Himalaya.

În cei douăzeci de ani care au urmat, 1926-1946, aproape că nu există relatări cu privire la OZN-uri. Singurele pe care am reuşit să le descopăr, şi care toate se referă la obiecte în formă de disc, provin din unele regiuni ale Pământului ce cuprind deserturi: deşertul Noii Galii de Sud, deşertul Kala-hari, câteva relatări de la vapoarele navigând în mările îndepărtate, şi două note fragmentare provenind din Chile şi Bolivia, dar aşa de sărace în amănunte,

încât n-ar putea fi puse în vreo categorie concretă, decât în aceea incluzând ceva neobişnuit, care brăzdează cerul.

În primăvara anului 1946 însă, se produce o adevărată dezlănţuire pe cerul nocturn al ţărilor scandinave şi din nond-vestul Rusiei.

Noapte de noapte mii de persoane priveau spectacolul: obiecte slab luminate ţâşnind ca săgeata pe cer, când planând, când schimbînid brusc direcţia şi viteză, de o manieră ce depăşeşte posibilitatea oricărei invenţii a omului. La început au fost semnalate ca fiind „rachete”, dar pe măsură ce rapoartele despre ele s-au acumulat, a devenit clar că de fapt nu erau rachete. Nici o urmă de jet de gaze evacuate la vreuna din ele. Adesea se mişcau mult prea încet, pentru ca vreo rachetă să fi putut să rămână în aer la această viteză. Pe de altă parte, ele se deplasau în formaţie, se dispersau, schimbau poziţiile în interiorul formaţiei şi – mai ales – se deplasau fără zgomot.

Momentul exact când diferitele guverne interesate şi-au dat seama că au de-a face cu un fenomen nou, cu implicaţii complexe, nu rezultă din nici un document, juxtapunând totuşi frânturi şi fragmente de declaraţii publice ne dăm seama de adâncă îngrijorare care stăpânea cercurile conducătoare şi forurile responsabile.

Vom examina mai departe şi amănunţit materialul informativ cu privire la acest nou aspect al OZN-urilor. Deocamdată ne mulţumim să menţionăm că după douăzeci de ani, 1926-1946, cu activitate slabă de acest gen, în care oamenii au perfecţionat avioane cu reacţie capabile să zboare cu viteze de peste 1 000 kilometri pe oră, mai multe ţări au fost pe neaşteptate vizitate de un nou tip de navă, cel puţin egal, dacă nu superior celui mai bun tip pe care omul îl poate opune în prezent.

După apariţia unui nou tip de OZN, zărit pe cerul de nord-vest al Europei în primăvara şi toamna anului 1946, relatările cu privire la nave în formă de dirijabil au devenit din ce în ce mai rare, ca şi cum ele ar fi fost înlocuite între timp cu un model superior, mai perfecţionat. Au continuat însă să se înregistreze, din partea unor surse demne de încredere, rapoarte cu privire la aceste nave de tip vechi... care au continuat să fie semnalate, din când în când, chiar până în primăvara anului 1966.

În noaptea de 30 iunie 1947 vasul de coastă Llandovery Gastle naviga spre sud, de-a lungul Africii răsăritene, nu departe de coasta Kenyei.

Potrivit jurnalului de bord, noaptea era foarte înstelată, însă fără Lună la acea vreme.

Un pasager, care se plimba în partea dinapoi a vasului, a remarcat o pată întunecoasă neobişnuită care, în parte, masca stelele. La un moment dat i se păru că aceasta cobora şi se apropia de Llandovery Gastle. Îşi împărtăşi impresia unui ofiţer, care, văzând-o, chemă la rândul său pe căpitanul vasului. Astfel, douăsprezece persoane, dintre care nouă pasageri, priveau obiectul ce se apropia. Orice a fost, era imens şi n-avea lumini de poziţie.

Jurnalul de bord semnalează că obiectul s-a stabilit între vas şi ţărm la o înălţime de circa 30 de metri deasupra mării şi cam la un kilometru departe de vas. Apoi, aprinse un far cu o lumină albă orbitoare care a făcut lumină de la baza obiectului până la suprafaţa apei, iar datorită reflectării acestei lumini, martorii oculari spun că ei au putut să-şi dea bine seama că vasul le era escortat de o navă gigantică, în formă de dirijabil, care se afla sub controlul unor fiinţe raţionale. Aceasta avea aproape de două ori lungimea lui Llandovery Gastle, ceea ce ar însemna că avea circa 300 de metri.

Mergea fără zgomot şi părea că era construită dintr-un material lucios, care reflectă lumina ce-i era trimisă de suprafaţa mării ca şi lumina stelelor, sugerând că era fabricată dintr-un metal bine polisat.

Orice a fost, nava a continuat să escorteze vasul câteva minute, apoi îşi stinse proiectorul şi se înălţă rapid şi fără zgomot spre cerul nocturn de unde venise.

În noaptea de 2 noiembrie 1957 a mai apărut una, de data aceasta în apropiere de Levelland, Texas; şeriful Weir Clem şi adjunctul său, Pat McCulloch, care au făcut raportul oficial către aviaţia militară au fost, împreună cu alţi doi ofiţeri de poliţie, cele patru persoane care au văzut imensul obiect strălucitor ce a stârnit o mare vâlvă.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Pedro Saucedo îşi conducea automobilul în direcţia Levelland, pe şoseaua naţională 116, având ca pasager pe Joe Salav. Deodată, un imens obiect de un bleu-verde strălucitor, trecu pe deasupra vehiculului şi se opri pe şosea. Farurile automobilului se stinseră, motorul se opri... iar Saucedo, îngrozit, se strecură prin portieră şi se vârî sub automobil. Cât priveşte pe Salav, care se tulburase într-atâta încât nu mai putea să se mişte, el a povestit ulterior ofiţerilor de poliţie că obiectul se oprise încet pe şosea... sau plană, la o mică înălţime deasupra solului. El n-a putut să precizeze mai mult, decât că la un moment dat strălucirea obiectului (care se schimbase între timp în roşu) deveni atât de intensă, încât Salav nu l-a mai putut privi direct.

Amândoi, Salav şi Saucedo, au deciarat că au auzit o uşoară zangăneală sau nişte ţăcănituri, precum... şi alte zgomote, pe care ei le-au luat drept voci... dar, dacă au fost într-adevăr voci, ele au fost tot atât de neinteligibile pentru cei doi oameni, aşa cum au fost şi pentru Alexander Hamilton şi cei doi însoţitori ai săi de la Le Roy, în urmă cu şaizeci de ani.

După circa trei minute, obiectul, apreciat că având o lungime de circa şaizeci de metri şi formă de dirijabil, s-a înălţat repede şi fără zgomot, menţinîndu-şi culoarea roşu strălucitor şi înălţîndu-se spre cerul nocturn. Semnificativ, aşa cum vom vedea, a fost faptul că obiectul s-a îndreptat aproximativ în direcţia poligonului de experienţe de la White Sands, unde urma

să se scrie, în aceeaşi memorabilă noapte, un alt capitol interesant în analele OZN-urilor.

Puţin timp după aceea, şeriful şi ceilalţi ofiţeri de poliţie au văzut acelaşiobiect, sau un altul asemănător, pe când se duceau să ancheteze un alt incident – al patrulea în cursul acelei nopţi – după ce Saucedo şi Salav, rău înfricoşaţi, ajunseseră la biroul poliţiei.

Analizând acest incident (despre care a doua zi vorbeau titlurile ziarelor din lumea întreagă) sub raportul asemănărilor sale cu cel de la Le Roy, Kansas, care avusese loc cu şase decenii în urmă, trei lucruri atrag imediat atenţia: perfecţionările aduse modelului din 1897, la care „roata de turbină" exterioară a fost sau înlocuită, sau modificată şi introdusă în interior, absenţa cabinei în care eventualii ocupanţi ar fi putut să fie cum se întâmplase în 1897, şi interferenţa cu sistemele de iluminare, radio şi de pornire a motorului automobilului, despre care au relatat cel puţin opt martori oculari, în cazul de la Levelland.

În ceea ce priveşte această „interferenţă", nu trebuie pierdut din vedere că ea ar fi putut să se fi produs şi în cazul de la 1897, însă atunci n-a fost semnalată, întrucât Hamilton n-avea nici un aparat electric asupra căruia să se fi putut acţiona.

Aceasta n-a fost nici prima – şi nici ultima oară – când o asemenea interferenţă cu aparatele electrice moderne a fost semnalată de martorii oculari, după cum vom vedea.

În fine, mai este un incident cu un OZN – o navă ciudat de stăruitoare – care s-a arătat în câteva rânduri, în mai 1964, cetăţenilor din orăşelul Rio Vista (California). Această aşezare omenească, de circa două mii de persoane, este situată cam la aproximativ o sută de kilometri la nord-est de San Francisco, ceea ce explică interesul purtat de „San Francisco Chronicle" acestor bizare apariţii.

Semnalările care-i parveneau şerifului din comitatul Solnno descriau obiectul ca având o formă de torpilă, sau de dirijabil, cu un diametru de unu, unu şi jumătate metri şi lungimea de trei până la cinci metri. Potrivit relatărilor făcute şerifului de către martori oculari, obiectul era de culoare roşu oprins şi se deplasa fără zgomot. O gospodină îi aduse chiar diapozitive în culori ale obiectului, pe care a afirmat că le-a luat în 1964, pe când acesta plana pe deasupra casei sale.

Şeriful adjunct, John Cruz, din Fairfield, povesti redacţiei lui „San Francisco Chronicle", că până la urmă a fost intrigat de incidentul petrecut la 22 septembrie 1965, încât s-a dus el însuşi să cerceteze la faţa locului.

Localnicii din Rio Vista îi spuseră că obiectul apărea în general în apropiere de un castel de apă, care se găsea cam la opt kilometri depărtare de oraş. În acea noapte, cele vreo trei sau patru sute de persoane care aşteptau

cu răbdare, în întuneric, în vârful colinei pe care se afla castelul de apă, au fost recompensate prin apariţia acelui obiect straniu: de un roz strălucitor, în formă de ţigară de foi, planând sau mişeîndu-se încet la o altitudine de cîtcva sute de metri, pe deasupra copacilor sau castelului de apă.

Ceea ce este demn de semnalat în acest incident, nu sunt apariţiile repetate ale aceluiaşi obiect, în aceeaşi regiune... ci faptul că unii martori oculari au declarat şerifului adjunct că într-o noapte nişte tineri au tras cu carabinele de O, 22 ţoii asupra obiectului şi că, lovindu-l, gloanţele au provocat un „sunet sec” metalic şi au făcut ca, pentru o secundă, obiectul să devină roşu strălucitor.

Dar nici acest tir n-a împiedicat ca obiectul să revină, în mod periodic. Şi nici n-a împiedicat pe „inevitabilul” expert, venit de la baza aeriană militară de la Travis, de a identifica obiectul ca fiind planeta Venus!

Când planeta Venus se apropie atât de mult încât tinerii o pot atinge cu carabine de O, 22 ţoii, nu ne mai rămâne decât să ne ascundem în gaură de şarpe.

În cazurile pe care le-am examinat, am văzut că ciudata navă ce ne interesează a suferit modificări radicale de concepţie destinate, după cât se pare, să-i permită să egaleze sau să depăşească îmbunătăţirile ce au fost aduse avioanelor noastre în ultimii şaizeci de ani. Dacă astfel de obiecte sunt controlate şi dirijate de fiinţe extraterestre, a fost necesar să fie făcute manevrabile în aer mai uşor decât aeronavele noastre, iar în cazul folosirii de către acele fiinţe a unor nave mai puţin manevrabile, se cerea ca pe acestea să le trimită doar în regiuni terestre unde lipsesc aparatele noastre cele mai perfecţionate, cum a fost în cazul urmăririi vasului Llandovery Castle. În timp ce obiectelor în formă de dirijabil li s-au adus modificări importante în ceea ce priveşte profilul, dimensiunile şi viteză, a apărut un alt tip de navă, într-un număr tot mai mare, aşa-numitul disc zburător. Dar nici acesta n-a fost ultimul model care, după cât se pare, este pe punctul de a fi înlocuit de o navă în formă de ou.

Este interesant de menţionat că în timp ce misterioasele obiecte cunoscute sub denumirea de OZN au suferit, începând din 1897, modificări radicale, în schimb atitudinea omului în privinţa lor a rămas mereu aceeaşi. În 1897, fermierul din Kansas s-a precipitat asupra OZN-ului vânturând un topcr; în 1965 martorii oculari din iiio Vista au întâmpinat noul tip de OZN cu gloanţe de O, 22 ţoii.

Ţiinînd seama de tot ceea ce s-a întâmplat, poate n-ar trebui să fim surprinşi că piloţii OZN-urilor nu se grăbesc să facă cunoştinţă cu noi.

V-ar face plăcere să intraţi în relaţii cu o specie de oameni care v-ar „saluta” cu un topor?

Într-o duminică noaptea, pe la mijlocul lui noiembrie 1957, unul din nepoţii mei a avut un şoc formidabil.

Donald Dodge, care ulterior a devenit un pictor'renumit la Colegiul Georgetown, preda pe atunci artele la liceul din Valparaiso, statul Indiana. El era foarte sceptic în problema OZN-urilor şi se amuză, tachinîndu-mă cu ele.

În seara de care vorbesc, el îşi conducea automobilul spre Valparaiso. Programul de radio ce-l asculta a luat sfârşit la ora opt, încât îşi stinse radioul. Imediat după aceasta, el observă nişte faruri turnante care se imobilizaseră deasupra unui câmp acoperit cu zăpadă, alături cu drumul. Gindindu-se că ar putea fi un avion în pană, Donald se opri şi coborî din automobil.

Obiectul, cu faruri, se oprise la vreo trei metri deasupra zăpezii şi aprinsese o lumină albă, extrem de strălucitoare. Donald şi-a dat seama că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. El se urcă repede în automobil şi porni pe şosea, în timp ce obiectul îl însoţea, la mică înălţime. Apoi obiectul îi tăie drumul, prin faţă. Donald frâna brusc şi se opri. OZN-ul plană câteva clipe, apoi se înălţă, intrând în beznă şi dispărând.

Donald porni şi el. Conduse automobilul, cât putu mai re-pedă, până la primul post telefonic ca să-mi comunice ce i s-a întâmplat. I-am sugerat, întrucât este pictor, şi încă unul bun, să facă crochiul a ceea ce a văzut, cât timp amintirea-i mai era proaspătă. „Mâine, i-am spus, relatează incidentul ziarului local, iar apoi încearcă să te odihneşti, căci în curând anchetatorii vor veni să te vadă”.

El a făcut crochiul. De fapt, a făcut trei; unul pentru mine, altul pentru ziar, iar ultimul pentru doi ofiţeri de la Serviciul de informaţii care au venit de la Chicago şi care toată ziua l-au torturat cu întrebări.

Când cei doi ofiţeri au terminat şi erau gata de plecare, Donald îi întrebă dacă ei ar putea să-i explice ceea ce văzuse el.

Unul dintre ofiţeri îl privi drept în ochi şi spuse:

— ”Domnule Dodge, aţi avut, fără îndoială, un fel de halucinaţie!”

După care, ei luară crochiul „halucinaţiei” şi plecară.

Incidentul a distrus două lucruri... Încrederea lui Donald în explicaţiile oficiale cu privire la OZN-uri şi scepticismul său asupra existenţei acestor obiecte.

Crochiul pe care l-a făcut este redat în această carte.

O obiecţie adesea repetată este aceea că „nici un astronom profesionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare”.

Este una dintre cele mai sfruntate născociri ale timpului nostru.

Ea dovedeşte ardoarea cu care unele persoane, de altfel inteligente, repetă, fără să verifice, o observaţie pe care se sprijină propriile păreri.

Urmăream într-o zi un program de televiziune, în cursul căruia un crainic cu voce catifelată lua un interviu unui erudit astronom. Desigur, mi-am zis, n-o să se lase să se termine acest program, fără să se vorbească despre OZN-uri.

Când nu mai rămăseseră decât câteva secunde, crainicul atacă tema:

— ” Aţi văzut vreodată (şi zâmbi ironic) o farfurie zburătoare?”

Astronomul, mic de statură, plin de el, inspiră adânc, privi cu coada ochiului spre camera de luat vederi, şi răspunse, laconic:

— ” Nici un astronom profesionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare”.8

Oare aşa să fie? Nicidecum!

8 Mi-aş permite să remarc faptul că această declaraţie, irezistibilă, a fost urmată imediat de o expunere cu privire la tratamentul hemoroizilor. Mi-am zis că era o continuare adecvată.

În august 1883, profesorul Jose A. Y. Bonilla era deja o personalitate consacrată. În ziua de 12 a acestei luni, dânsul şi colegii săi de la Observatorul din Zacatecas, Mexic, au făcut o descoperire epocală, fotografiind nişte corpuri opace care treceau prin faţa Soarelui. Chiar şi cu plăcile puţin sensibile pe atunci, care le-au avut la dispoziţie, nu le-a fost greu să ia totuşi fotografii, dată fiind puternica sursă de lumină pe care corpurile opace se proiectau. Profesorul Bonilla, care a fost neîndoielnic un astronom profesionist din moment ce conducea Observatorul, a declarat următoarele în raportul său cu privire la acest memorabil eveniment:

„Nu-mi revenisem din surprindere, şi acelaşi fenomen se. Repetă! Iar aceasta, cu o asemenea frecvenţă, încât, *în interval de două ore*, am numărat, *283 corpuri* trecând prin dreptul discului solar. Treptat însă, norii m-au împiedicat să continui observarea. Am putut s-o reiau când Soarele a traversat meridianul, şi atunci numai pentru patruzeci de minute”.

Jurnalul Observatorului din acea zi arată că obiectele treceau în linie dreaptă prin faţa discului solar. Soseau izolate sau perechi, erau rotunde şi apăreau ca obiecte în formă de dirijabil. Traversau discul solar în cârcă un iminut, însă uneori treceau atât de multe în acelaşi timp încât Bonilla n-a putut, aşa după cum a recunoscut, să le numere cu exactitate.

Ele aveau, după cât s-a părut, o suprafaţă netedă, poate chiar polisată, întrucât în anumite poziţii reflectau lumina Soarelui, într-un mod orbitor.

În total, profesorul Bonilla şi colegii săi au fotografiat câteva sute de aceste obiecte, dintre care 116 a doua zi, când această ciudată procesiune a luat sfârşit. Bonilla a atras atenţia altor observatoare mexicane (din oraşul Mexic şi Puebla) asupra acestui spectacol uluitor, însă ele n-au fost în măsură ca, din poziţiile lor, să repereze obiectele. Aceasta pare să indice, potrivit interpretării date de profesorul Bonilla, că obiectele se aflau relativ foarte aproape de Pământ, încât paralaxa acestora dată de Bonilla n-a îngăduit9 altor Observatoare să le descopere.

9 Din acele observatoare, obiectele nu puteau fi văzute. – *N.T.*

Fotografiile pe care le-a luat se mai păstrează. Unele dintre ele au fost publicate în revistele astronomice de atunci, iar acelora dintre noi cărora ne sunt cunoscute profilurile OZN-urilor de astăzi, fuselajele pe care Bonilla le-a observat trecând prin dreptul Soarelui, ne par curios de familiare10.

Oare nici un astronom n-a văzut vreodată un OZN?

Bonilla a fost oare excepţia care confirmă regulă?

Nicidecum. Bonilla a fost doar printre primii dintr-o lungă serie, încât nici n-ar mai fi nevoie să includem în serie şi acele faimoase date de observare ale lui E. W. Maunder, pe care le-a publicat în „Observatory Reports” din 17 noiembrie 1882.

Acest astronom eminent de la Royal Observatory, din Greenwich, descrie obiectul ca fiind „un ciudat vizitator ceresc”. Alţii, făcând parte din personalul aceluiaşi observator şi care au văzut obiectul în acea noapte, îl descriu „în formă de torpilă”, sau „în formă de fus” iar mulţi ani mai târziu Maunder însuşi a scris că în mod cert obiectul semăna cu ceea ce ulterior se numea un zepelin... dar care nu exista în '1882.

Este adevărat că anul 1882 reprezintă un moment îndepărtat. Experienţa lui Maunder a avut loc numai cu un an înaintea celeia a profesorului Bonilla. Desigur, ambele pot fi socotite prea îndepărtate pentru a mai fi interesante în cadrul discuţiei noastre. Să căutăm dar ceva din trecutul mai apropiat.

Nu trebuie căutat prea departe.

10 Se poate observa că spun OZN, atunci când mă refer la obiectele despre care discut – pe care programul de televiziune le-a denumit însă „farfurii zburătoare”. Evident, în esenţă vorbim despre acelaşi lucru. Militarii care au de-a face cu ele, le numesc „ObZN” (Obiecte Zburătoare Neidentificate); cercetătorii civili din acest domeniu le denumesc „OZN”. Majoritatea celorlalţi, pentru care subiectul prezintă mai puţin interes sau importanţă, le denumesc în general „farfurii zburătoare”. Termenul de „farfurie” îl remarcăm pentru prima dată în ziarele din ianuarie 1878, când un fermier l-a folosit pentru a descrie forma unui obiect pe care l-a observat trecând pe deasupra fermei sale din apropiere de Denison, Texas. El a reapărut în iunie 1947, când Kenneth Arnold, un aviator din Boise, Idaho, l-a folosit pentru a descrie ziariştilor aceste obiecte. Termenul de „farfurie zburătoare” era şi inadecvat şi demodat în 196C. Majoritatea obiectelor nu sunt de loc în formă de disc sau de farfurie, încât a utiliza această expresie în 1965, considemnd problema în lumina fenomenelor petrecute cu mulţi ani în urmă, dovedeşte necunoaşterea stadiului actual al acesteia.

Mulţi ani, Observatorul Darling din Duluth, Minnesota, a fost condus de fondatorul său, profesorul Darling, având drept colaborator pe Frank Halstead. După 10 ani de activitate sub conducerea lui Darling, Frank Halstead îi succedă ca director al Observatorului, în această calitate îndeplinind timp de 15 ani funcţia de reprezentant al Universităţii din Minnesota. Acest sfert de veac de activitate i-a adus un loc de cinste şi respect în domeniul astronomiei, la vremea pensionării sale.

Într-o zi, prin 1959, în timpul unui lung interviu cu Frank Halstead (un interviu pe care, cu asentimentul său, l-am înregistrat pe bandă de magnetofon) i-am dat să înţeleagă că mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări cu privire la Lună, fiindu-mi cunoscut că el se specializase în cercetările privind acest astru. Halstead a fost de acord şi am început prin a-l întreba dacă nu cumva văzuse vreodată ceva neobişnuit pe Lună.

Halstead: „Da, am văzut. Aceasta s-a întâmplat în noaptea de 6 iulie 1957. Adjunctul meu la Observatorul Darling, Ray-mond Matsuhara, eu şi şaisprezece vizitatori am observat o dâră neagră, dreaptă, la fundul craterului Piccolomini. Desigur, n-am văzut-o mişcându-se. Însă această dâră neagră, dreaptă, nu mai fusese înainte în crater. Am observat-o mai multe ore. Din păcate, câteva nopţi în şir timpul rău ne-a împiedicat să mai privim obiectul, iar când ulterior nenam putut uita din nou la crater, dâra nu se mai vedea.

Edwards: Au mai văzut şi alţii acelaşi obiect?

Halstead: Da, Frank Manning, un astronom amator binecunoscut din New Orleans (utilizând un telescop reflector de cincisprezece ţoii) a semnalat acelaşi fenomen, în acelaşi crater, în cursul aceleiaşi nopţi. Avizat, observatorul Tulane, din apropiere, a confirmat observarea lui Manning. Şi noi l-am văzut din Observatorul nostru. Sunt sigur că şi Manning l-a văzut.

Edwards: Aţi văzut vreodată fenomenul cunoscut sub numele de podul lunar?

Halstead: Nu. L-am căutat de multe ori, dar nu l-am văzut niciodată.

Edwards: Aţi afirmat oare, nu de mult, că mai există fiinţe cu raţiune în univers, posibil sau probabil mai evoluate decât noi în anumite privinţe?

Halstead: Aşa este.

Edwards: În acest caz, au rezolvat ei oare problema traversării cosmosului, sau nu?

Halstead: Cred că este o ipoteză întemeiată.

Edwards: S-ar putea dar presupune că asemenea călători cosmici ar fi vizitat Pământul?

Halstead; Aceasta este o veritabilă presupunere, sau aproape veritabilă, însă cred că, totuşi, or trebui să acceptăm ipoteza că am avut vizitatori cosmici. Folclorul multor seminţii vechi iac aluzie la vizitatori străini veniţi din

cer şi adesea există mult adevăr în aceste legende, după cum ne-am putut da seama. Cred că noi am avut vizitatori din cosmos – aşa după cum cred că nu suntem singuri în univers. De-a lungul anilor am discutat despre această cu mulţi dintre colegii mei astronomi şi, aproape fără excepţie, convingerile lor erau la fel cu ale mele.

Edwards: Ce credeţi, domnule Halstead, s-ar putea oare ca Obiectele Zburătoare Neidentificate să fie nave venite din cosmos?

Halstead: Sincer vorbind, n-ar putea fi altceva.

Edwards: Pe ce vă bazaţi când afirmaţi aceasta?

Halstead: Am în vedere câteva temeiuri. În stadiul actual al dezvoltării sale, tehnologia terestră nu este în stare să realizeze ceva cât de cât comparabil performanţelor OZN-urilor. Repet, am constatat că mulţi dintre colegii mei astronomi împărtăşesc această părere cu privire la controversata problema a OZN-urilor. Unii dintre ei şi-au exprimat convingerea că OZN-urile sunt nave cosmice ce au baza de lansare pe vreun sistem solar îndepărtat.

Domnule Edwards, toată viaţa mea am privit cerul. Am o vedere excelentă, mulţumesc lui Dumnezeu, şi sunt destul de familiarizat cu astfel de lucruri cum sunt zborurile păsărilor sălbatice, baloanele, inversiunile de temperatură şi norii. Nu sufăr de boala halucinaţiilor. Nu văd de ce publicul se lasă indus în eroare de „explicaţiile" ridicole ce i se dau de către forurile oficiale cu privire la natura reală a acestor obiecte semnalate de martori oculari competenţi şi demni de încredere.

Edwards: Domnule Halstead, cunoaşteţi personal astronomi profesionişti care au văzut OZN-uri? *Halstead*: În afară de mine? *Edwards*: Oh – deci aţi văzut unul?

Halstead: Soţia mea şi eu am văzut chiar două. Le-am văzut bine, în plină zi. Ann şi eu eram în trenul Union Pacific, care traversează deşertul Mojave. Era un tren rapid, Challenger.

Edwards: Vă amintiţi cumva când s-a întâmplat asta?

Halstead: Oh, da! Era la 1 noiembrie 1955. Ne duceam în California, şi când s-a întâmplat ceea ce relatez acum, eram la vreo sută de mile vest de Las Vegas. Soţia mea, Ann, stând lângă fereastră, îmi atrase atenţia asupra unuii obiect pe care-l zărise, ceva care se deplasa exact pe deasupra munţilor. Trenul mergea paralel cu creasta munţilor, iar acest obiect se mişca în aceeaşi direcţie ca şi trenul, exact pe deasupra munţilor.

La început am crezut că obiectul era o aeronavă – ştiţi, unul dintre acele dirijabile în formă de ţigară de foi. Aşa am crezut la început. Dar, pe măsură ce-l priveam, îmi dădeam seama că nu putea fi o aeronavă – astea au o lungime doar de vreo câteva zeci de metri – iar acest obiect era gigantic. Avea o lungime de peste două sute de metri. Am putut s-o evaluez întrucât obiectul

era foarte aproape de crestele munţilor, pe care copacii izolaţi cât şi pâlcurile de copaci erau vizibili, permiţând să faci comparaţii.

În timp ce Ann şi cu mine priveam acest obiect în formă de ţigară de foi – care timp de patru sau cinci minute s-a deplasat cu aceeaşi viteză ca şi trenul – am remarcat că un alt obiect l-a ajuns din urmă. Acest al doilea obiect a apărut pe neaşteptate, în spatele primului... adică, înapoia lui.

Edwards: L-aţi putut distinge bine pe al doilea?

Halstead: Da. Era un obiect în formă de disc. De fapt, după cât ne-am dat seama, ambele obiecte erau foarte strălucitoare, însă al doilea era într-adevăr în fortmă de disc. Dacă evaluarea ce am făcut-o asupra dimensiunii primului obiect a fost în mod aproximativ corectă, atunci discul putea să fi avut diametrul cam de vreo treizeci de metri – plat la bază şi uşor boltit în partea superioară.

Edwards: Ce s-a întâmplat după ce-a apărut al doilea obiect?

Halstead: Soţia mea şi cu mine le-am observat pe atnîn-două timp de două – poate chiar trei minute. Ele se deplasau cam cu aceeaşi viteză ca a trenului şi păreau că sie aflţau foarte aproape de vârful crestei – aş spune, nu mai mult de o sută cincizeci de metri deasupra. Apoi au început să se urce, mai îmtîi încet, iar după câteva secunde, mult mai repede, în cincisprezece sau douăzeci de secunde, ele se urcaseră atât de sus, încât n-am mai putut să le vedem de la fereastra compartimentului nostru de tren.

Edwards: Aţi cunoscut vreodată alţi astronomi care au făcut observaţii asemănătoare? *Halstead*: Da. *Edwards*: Cum le-au descris?

Halstead: Să lăsăm pe fiecare să relateze ceea ce a văzut. Îmi amintesc bine ceea ce eu am văzut şi prefer să mă limitez la observaţiile mele personale”.

Pentru a pune la punct odată pentru totdeauna născocirea că „Nici un astronom profesionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare (OZN)!” să continuăm cu această verificare ajungând... la 3 august 1951, la tabăra de vacanţă pentru tineret, Boys Club, de la Toledo, statul Ohio, instalată pe malul lacului Silver Lake, în sudul Michigan-ului, la trei mile sud de Pinckney. Martorul nostru ocular este profesorul Woker N. Webb (având în tabără sarcina de a iniţia pe tineri în observarea naturii), conferenţiar de astronomie la Charles Hayden Planetarium, din Boston. Tocmai îi învăţa pe tineri să observe diferite corpuri cereşti printr-un mic telescop.

La puţin timp după ora 11 noaptea, el a remarcat o lumină galbenă sau galben-roşiatică, strălucitoare, mişcîndu-se pe o traiectorie ondulatorie, pe deasupra munţilor, la capătul de sud al lacului. A băgat de seamă că obiectul era atât de jos, încât zborul său ondulat îl făcea să se coboare până înapoia vârfurilor copacilor. Deoarece nici avioanele, nici planetele nu se mişcă pe traiectorii ondulate, la înălţimea vârfului copacilor (ca şi mai jos), Webb înţelese că văzuse ceva cu totul neobişnuit. El îndepărtă repede ipoteza potrivit căreia

acesta ar fi putut fi un efect de reflexiune a unor lumini terestre, întrucât nu erau întrunite condiţiile pentru producerea unui asemenea fenomen.

Trebuia să fie un OZN; aceasta era singura explicaţie care se putea da celor ce fuseseră observate.

Doctorul Seymour Hess, şeful departamentului meteorologic al Universităţii din Florida, lucra în ziua de 20 mai 1950 la Observatorul Lowell, din Flagstaff, Arizona.

În raportul asupra observării din acea zi, Dr. Hess afirmă următoarele într-o scrisoare adresată Comitetului naţional de anchetă a fenomenelor aeriene (NICAP)11:

11 National Investigations Committee on Aerial Phenomena.

„Iată copia raportului pe care l-am întocmit, în mai puţin de o oră de la efectuarea observării.

Am văzut obiectul la 20 mai 1950, între orele 12 şi 15 minute şi 12 şi 20 minute p.m., din parcul Observatorului Lowell. Se mişca de la sud-est spre nord-vest. Era foarte vizibil şi, privit cu ochiul liber, părea să aibă o mărime apreciabilă; nu era un simplu punct. În a doua jumătate a perioadei de vizibilitate, l-am privit cu un binoclu mai puternic. În primul moment, părea ca o paraşută făcând un anumit unghi cu verticală, însă acelaşi efect putea să fi fost produs tot aşa de bine de o sferă iluminată parţial de Soare, iar restul în umbră, sau de un obiect în formă de disc”.

Dr. Hess a remarcat că obiectul strălucea pe cer, dar era mai întunecat decât norii pe sub care trecea, ceea ce putea să indice că era vorba de un obiect de metal polisat. Telefonând imediat staţiei serviciului meteorologic, situată la numai trei mile la sud de Observator, i s-a spus lui Hess că baza norilor se afla atunci la aproximativ 3 500 de metri. El continuă astfel:

„Am calculat pe baza datelor cunoscute că obiectul avea un diametru de 1 până la 1,5 metri, o altitudine de 2 000 la 3 600 metri, şi un zenit de circa 45 grade. S-ar putea ca această măsurătoare să fie în parte eronată, însă sunt sigur că era un obiect mic.

Norii se deplasau de la sud-vest spre nord-est, într-o direcţie perpendiculară pe aceea pe care se mişca obiectul, încât, în vreun fel, trebuia să fi fost propulsat. Nu am cronometrat viteza, dar aş aprecia că, la acea altitudine, viteza sa era cam de 100 mile pe oră, posibil 200 mile pe oră. Aceasta arăta de asemenea că era vorba de o navă propulsată. N-am auzit însă nici un zgomot de motor”.

Dr. Clyde Tombaugh este singurul astronom în viaţă care a descoperit o planetă (Pluton), şi este categoric un astronom de profesie, adesea folosit drept consilier de către guvernul S.U.A. În legătură cu diferite probleme spaţiale.

În noaptea de 10 august 1949, pe la orele 10 şi 45 minute, dr. Tombaugh se odihnea în curtea interioară a casei sale de la Las Cruces, New Mexico. Soţia

şi soacra sa erau de faţă. la acea oră, atenţia le-a fost atrasă de un obiect întunecat, în fprmă de ţigară de foi, a cărui siluetă se detaşa uşor pe cer.

Dr. Tombaugh şi familia au arătat ulterior că obiectul avea cel puţin un rând de deschideri, luminate galben, amplasate din cap până la spate, cam la jumătatea din partea de jos a obiectului, ce semănau cu nişte hublouri... sau cu nişte mici ferestre pătrate.

Într-o scrisoare din 10 septembrie 1957, adresată lui Ricbard Hali, secretar general adjunct la NICAP, dr. Tombaugh spunea: „Dreptunghiurile iluminate pe care le-am zărit îşi menţineau o poziţie stabilă unele în raport iau altele, ceea ce confirmă impresia că era vorba de un corp solid. Nu cred că fenomenul a constituit vreo reflexie a unui obiect terestru, întrucât ceva asemănător cu aceasta ar fi putut să apară de multe ori. Am făcut o mulţime de observări (cu telescopul şi cu ochiul liber), din curtea interioară a casei, dar nimic de acelaşi fel n-a apărut vreodată, înainte sau după aceasta.

După cum am spus mai înainte, am fost atât de surprins de această ciudată apariţie, încât am rămas de-a dreptul înmărmurit. Din această cauză mi-au scăpat unele amănunte pe care le-aş fi putut observa”.

În revista „Life”, în care Tombaugh a prezentat o descriere a celor întâmplate, astronomul o spune limpede că el şi familia sa au observat un obiect în formă de ţigară de foi cu ferestre dreptunghiulare, iluminate, dispuse de-a lungul obiectului. În tot cursul anilor în care a observat cerul, spunea dr. Tom-baugh, n-a văzut nimic comparabil cu această navă remarcabilă.

H. Percy Wilkins a fost nu numai un astronom de profesie, dar, în ultimii ani ai vieţii reprezenta şi cea mai consacrată autoritate mondială în domeniul selenografiei.

Mai mult decât atât, Dr. Wilkins era un om care avea curajul convingerilor sale. Iată un exemplu: Când John O'Neill anunţă că a văzut pe Lună ceva care semăna cu un pod artificial, el a fost de îndată atacat şi criticat de toţi astronomii care nu văzuseră pe Lună nici o astfel de structură. Ei ştiau că nu era nici un pod pe Lună, întrucât totdeauna li se spusese că nu există şi că de asta trebuie să fie convinşi. După cât se pare, nu le-a trecut prin minte să facă ceea ce O'Neill făcuse – să privească în acel loc unde O'Neill îşi aţintise privirea. Probabil că, discuitînd într-una, nu mai aveau timp să-şi folosească telescoapele.

Dr. H. Percy Wilkims făcu ceea ce trebuia să facă. El se instală la telescopul său şi-l îndreptă spre locul indicat de O'Neill. Dr. Wilkins a cercetat cu de-amănuntul. Apoi a declarat că: el a văzut de asemenea ceea ee părea să fie un gigantic pod artificial sau viaduct artificial, sau ceva de acest fel, exact în locul pe eare-l semnalase O'Neill.

O lună mai târziu, când condiţiile de observare deveniseră din nou asemănătoare acelora care existaseră în timpul observărilor făcute de Wilkins şi O'Neill, pe porţiunea observată a Lumii nu se mai vedea nimic extraordinar.

Dacă un asemenea pod o fi existat acolo sau nu, aceasta este o chestiune pe care nu e cazul s-o lămurim aici. Ceea ce interesează este faptul că dr. Wilkins a avut curajul să spună ceea ce a observat şi ţinîmdu-se seama de prestigiul de care se bucură el, cei care l-au atacat şi criticat pe O'Neill n-au mai cutezat să continue.

La fel s-a întâmplat şi la 1 iunie 1945, când dr. H. Percy Wilkins, aflîndu-se într-un turneu de conferinţe prin ţară, zbura cu avionul de la Charleston, Virginia de Vest, la Atlanta, în Georgia. Pe la orele 10 şi 45 minute dimineaţa, dr. Wilkins aruncă o privire prin hubloul alăturat de locul unde stătea, în partea dinapoi a avionului bimotor Convair, şi avu surpriza de a zări, la circa două mile distanţă, două obiecte care zburau cu mare viteză, intrând şi ieşind din nori. Potrivit celor semnalate de omul de ştiinţă, obiectele aveau o formă ovală, erau brunate arămiu şi aveau borduri ascuţite.

„Ele semănau perfect cu nişte farfurii metalice poli sate ce reflectau lumina Soarelui în timp ce evoluau rapid în preajma norilor. Mai apoi, un al treilea obiect ieşi încet dintr-un nor imens, rămânând în umbra acestuia fără să se mişte, ceea ce îl făcea mai întunecat decât celelalte. Curând după aceea, se detaşă şi se cufundă într-un alt nor. După aproximativ două minute, primele două făcură aceeaşi manevră şi nu le-am mai văzut”.

Când ateriză la Atlanta, dr. Wilkins declara ziariştilor că a văzut trei farfurii zburătoare şi că ele aveau un diametru cam de cincisprezece metri, fiecare.

Încât, data viitoare, când veţi auzi un domn scund, plin de emfază, că afirmă ascultătorilor că nici un astronom profesionist n-a văzut vreodată o farfurie zburătoare, aveţi dreptul să-i râdeţi în faţă; căci dovadă e făcută, cu documente semnate care să o confirme, în sensul că Bonilla, Maunder, Halstead, Hess, Tombaugh şi Wilkins nu numai că au văzut obiectele... dar nu s-au sfiit ca să şi relateze ceea ce văzuseră... şi încă să relateze în scris.

Unul dintre cele mai interesante cazuri de acest fel, privind tot un astronom de profesie, a-fast aceia al profesorului Bart Bok de la Observatorul de pe muntele Stromlo, Canberra, Australia.

Un jurnal din Melbourne publica la 30 mai 1963 un articol sub titlul:

TREI ASTRONOMI VĂD O FARFURIE ZBURĂTOARE

În articol se relata că dr. Bart Bok, o autoritate cu renume mondial în ceea ce. Priveşte Calea Lactee, şi unul dintre principalii astronomi de la Observatorul de pe muntele Stromlo, împreună cu alţi doi astronomi, dr. H. Gollnow şi domnişoara M. Mowat, au observat un ciudat obiect strălucitor care a trecut, cu o noapte înainte, pe deasupra Observatorului astronomic. Cei trei astronomi îl descriau ca fiind circular, luminos, de culoare portocalie şi deplasîndu-se cu o viteză prea mică ca să fie doar un meteor... În urma unui

telefon dat la Direcţia aviaţiei civile, s-a aflat în mod categoric că în regiune nu exista nici un avion în zbor, în acel moment.

La sfârşitul raportului prezentat de ei forurilor guvernamentale şi presei, cei trei astronomi de profesie au adăugat următoarea încheiere:

„Orice a reprezentat, în mod categoric a fost fabricat de ora”.

În mod firesc, atunci apar o serie de întrebări:

Dacă astronomii n-au ştiut ce era obiectul, al cui era, sau de unde venea, sau unde se ducea, cum de au putut afla cine l-a fabricat?

Desigur, n-au ştiut. Dar după ce lumea a aflat ceea ce ei văzuseră, şi ziariştii au venit să ceară relaţii, astronomii au adăugat la raportul lor aoeastă afirmaţie, probabil ca sâni salveze de la ridicol, ceea ce ar putea constitui o scuză.

În ziua următoare însă, la 31 mai 1963, ziarul „Hobart Mercury” (Tasmania) a dat la iveală „cheia” misterului:

FANTOMA NOPŢII A FOST UN AVION VAMPIRE

Ziarul spunea că Forţele aeriene australiene12 şi-au reverificat evidenţele zborurilor şi au constatat că ceea ce văzuseră astronomii fuseseră două avioane cu reacţie Vampire şi un avion cu reacţie de antrenament care efectuau „un zbor de antrenament obişnuit la altitudinea de 6 000 de metri”.

Această revelaţie oficială ridică două întrebări:

Dacă Forţelor australiene ale aerului le trebuie douăzeci şi patru de ore pentru a determina poziţia avioanelor proprii, oare cât timp le-ar trebui ca să stabilească poziţia avioanelor care ar invada teritoriul lor?

Dacă un astronom de profesie n-a fost cu adevărat în stare să deosebească un obiect în formă circulară de trei avioane cu reacţie zburând la o altitudine de 6 000 de metri, câtă încredere i s-ar putea acorda atunci când observă un obiect care se află la o distanţă de patruzeci milioane de mile?

12 Royal Australian Air Force.

„Nu cunosc nici un raport privind apariţia unei farfurii zburătoare care să nu poată fi atribuită unui balon obişnuit de observaţie”.

Dr. Urner Liddel, Centrul de cercetări navale, în revista „Look Magazine”, februarie 1951.

„Pentru pânda aeriană în cadrul apărării continentului nord-american – MERINT – utilizaţi procedeul ra-diotelegrafie. Instalaţi posturi în sala de radio şi pe punte. Semnalaţi avioane, dâre de condensaţie, submarine şi Obiecte Zburătoare Neidentificate. Pentru a elibera circuitul, folosiţi semnalul internaţional de urgenţă”.

„Operations Bullctin”, publicat de Ministerul de Marină, purtând referinţa JANAP 146; ilustrat cu două imagini de OZN în formă de disc şi de paletă. Comunicat tuturor avioanelor forţelor navale ale Statelor Unite.

2. RADIAŢIILE TERMICE

Nenumăraţi martori oculari din toate colţurile Părtinitului au relatat că animalele au dat semne de a fi sesizat, înaintea oamenilor, prezenţa Obiectelor Zburătoare Neidentificate. În genere, astfel de susţineri au fost respinse, fiind socotite exagerări sau simple presupuneri făcute pe parcurs, spre a da mai mult farmec unei povestiri bizare. Reounoscîndu-se însă că totuşi a intervenit în mod neîndoielnic şi o perturbaţie electromagnetică în timpul apariţiei OZN-urilor, aceasta a determinat în cele din urmă să jse treacă la o cercetare ştiinţifică atât în acest domeniu, cât şi în altele. Or, noi ştim astăzi că animalele „percep” în mod sigur undele electromagnetice şi că această facultate a lor este mai ascuţită decât la oameni, care de asemenea le „percep” mai mult sau mai puţin.

În cazul de la 1897 din Le Roy, Kansas, cultivatorul a fost trezit de agitaţia stârnită printre vitele sale. La 21 ianuarie 1953, la Conway, Carolina de Sud, un fost ofiţer informator al Forţelor Aeriene, Lloyd C. Booth, jse întorcea acasă la părinţii săi, pe la ora unu după miezul nopţii, când auzi porcii guiţând în spatele surei tatălui său şi caii lovind cu copitele în boxele lor. El a raportat autorităţilor că în urma investigării sale, a descoperit un OZN în formă de disc planând la mică înălţime pe deasupra unui pâlc de copaci de dinapoia surei. El a mai declarat că s-a dus sub acel obiect, de unde a tras mai multe gloanţe cu o puşcă de O, 22 ţoii, dintre care unele lo-vându-l, înainte ca obiectul să fi putut să se îndepărteze, au provocat zgomote ce au putut fi auzite. În urma acestei relatări, militarii au organizat o cercetare minuţioasă a locului, folosind aparatura electronică de detectare a metalelor şi încereînd să găsească gloanţele trase, care au putut să cadă în cazul în care n-au izbutit să străpungă OZN-ul. Rezultatul n-a fost comunicat.

În cazul cu totul neobişnuit de la Kelly, Kentucky, în aşa-numita afacere Hopkinsville, atenţia oamenilor – care au tras asupra a ceea ce au numit fiinţe umanoide – a fost atrasă la început de lătratul furios al clinilor (relatarea de la p. 131).

Mai recent, în localitatea Exeter, din New Hampshire, în cazul petrecut la 3 septembrie 1965, ofiţerii de poliţie au auzit înainte de a fi văzut OZN-ul, larma cailor dintr-un grajd vecin, 'Care nechezau şi dădeau nervoşi din copite.

Multe persoane au declarat că au „simţit” prezenţa sau apropierea OZN-ului, printr-un fel de intuiţie; o investigaţie recentă a profesorului Clyde E. Ingalls de la Universitatea Corneli arată că astfel de „intuiţii” au suport ştiinţific.

Profesorul Ingalls afirmă următoarele în legătură cu capacitatea de a „percepe” undele electromagnetice:

„Aceasta pare să se datorească unei stimulări directe a sistemului nervos, care are loc probabil în creier, ocolind astfel urechea şi alte elemente asociate cu procesul auditiv”.

În experienţele sale cu oameni, profesorul s-a folosit de un fascicul radar perfect controlat, cu scopul de a evita vătămarea posibilă a ochilor, creierului său a altor părţi ale corpului. Ecranând cu grijă undele radar astfel încât să nu poată influenţa procesul auditiv al urechii, profesorul Ingalls a reuşit să demonstreze că detectarea „sunetului” avea loc în creier. Interesant a fost faptul că toate persoanele supuse experienţelor au relatat că „ţiuitul” li se părea că provine dintr-un loc situat cam la un metru deasupra capului, distanţă care a variat puţin de la o persoană la alta.

În continuare, experienţele au dezvăluit faptul că aptitudinea de a percepe prezenţa acestei oscilaţii radar se situează deasupra frunţii, nefiind deci amestecată cu procesul normal al auzului şi că este vorba, potrivit celor afirmate de profesorul Ingalls, de „un efect cu bandă largă”.

În luna august 1965, nişte prieteni de-ai mei, eu doi copii mici. se aflau într-o maşină decapotabilă la un teatru în aer liber..

Deodată, aproape în acelaşi moment, copiii strigară că ei aud nişte „albine”. Părinţii n-auzeau nimic, încât puseră aceasta pe seama imaginaţiei. Copiii însă stăruiau că ei aud totuşi „albinele”. Apoi şi tatăl lor le auzi. Întorcîndu-se spre a vorbi copiilor, el văzu un OZN apropiindu-se, zburând la o foarte mică altitudine; avea forma unui disc biconvex şi în împrejurul său un şir de mici lumini care se aprindeau şi se stingeau cu intermitenţă. Împreună cu multe alte persoane care se aflau în acel loc şi în acelaşi timp, prietenii mei văzură acest obiect planând pe deasupra capetelor lor la o înălţime de circa treizeci de metri, fără nici un zgomot, cu excepţia unui zumzet care se atenua pe măsură ce obiectul se îndepărta. Mama nu-l auzi de loc, dar tatăl şi cei doi copii l-au auzit perfect, ca şi alţi martori care mi-au vorbit de acelaşi incident. De fiecare dată când am întrebat dacă a fost vreun sunet în timpul apariţiei, toţi cei care au răspuns afirmativ l-au descris ca pe un bâzâit de albine sau de viespi. A fost şi o excepţie: un martor mi-a spus că a auzit un sunet care-i amintea de o „clemă angrenată în ventilatorul unui aspirator de praf”.

S-a vorbit mult la timpul său (1948), că Thomas Mantell, căpitan aviator, care a murit în cursul urmăririi unui OZN deasupra localităţii Kentucky, a transmis prin radio că a simţit efecte termice neobişnuite în timp ce se apropia de obiect. Nu ştiu dacă acest lucru este exact. Unul dintre operatorii radar care a asistat la urmărirea fatală mina declarat că Mantell i-a transmis într-adevăr acest lucru. Un alt operator radar l-a dezminţit. Nu se pomeneşte nimic despre această transmisie în comunicatul dat publicităţii de Forţele Militare Aeriene, pe atunci cu mai puţină experienţă în acest domeniu. În lipsa unei confirmări

certe, cred că trebuie să înlăturăm acest caz din analiza ce o facem, considerând cazul „interesant, dacă-i adevărat; posibil, dar nedovedit”.

Fără îndoială, faptul va continua şi în viitor isă fie comentat în toate rapoartele care vorbesc despre moartea neaşteptată a căpitanului Mantell.

Mulţi dintre martorii pe care personal i-am întrebat cu privire la OZN-urile ce le-au văzut, s-au referit şi la zumzetul acestora şi la efectul radiaţiilor lor termice.

Printre ei a fost şi un grup de patru tineri, care, în 1956 au relatat poliţiei din Bloomington, statul Indiana, că pescuiau într-o carieră de piatră părăsită, situată în partea de nord-vest a aceluiaşi oraş, şi că pe la ora 3 dimineaţa au fost treziţi de un zumzet însoţit de o lumină albă orbitoare. Au sărit la timp în picioare spre a vedea un obiect circular de o culoare albă, orbitor de strălucitoare, treeînd foarte încet pe deasupra lor. Obiectul era atât de luminos încât orbiţi de strălucirea acestuia, n-au putut să-i distingă forma. El a traversat cariera în oare ci pesouiau şi a eoborît încet printre nişte sicomori laflaţi în apropierea staţiei de exploatare a carierei. Tinerii au alergat în jurul carierei, având însă permanent clădirea staţiei între ei şi lumină orbitoare. Când au căpătat destul curaj încât să se aventureze pe şinele de cale ferată întinse de-a lungul staţiei, ei au putut să constate că obiectul se afla doar la aproximativ cincisprezece metri deasupra solului, situîndu-se exact deasupra macazului a două şine de cale ferată, la distanţă de vreo treizeci de metri de staţie. Tinerii au simţit ceva cald când îi atinse lumina, însă nu s-a produs nioi un zgomot cât timp obiectul s-a aflat în aer, planând. După câteva minute, obiectul scoase un scrâşnet puternic, urmat de un zumzet, sau „bâzâit” cum l-au numit doi dintre acei tineri, după care se ridică la verticală până când nu se mai văzu. Cei patru tineri alergară toţi de îndată la postul de poliţie, situat la vreo trei kilometri, ca să relateze ceea ce văzuseră.

Am stat de vorbă cu ei, când de altfel, m-au condus la faţa locului, a doua zi după ce relataseră cazul la poliţie. Acolo am aflat că paznicul de noapte de la staţie văzuse obiectul cât şi pe acei tineri, dar nu raportase nimic despre asta de teama de a nu părea ridicol. Am mai constatat că, în locul despre care tinerii afirmau că pe acolo obiectul planase pe deasupra şinelor, copacii erau pârjoliţi în părţile dinspre luminiş, nu însă şi în celelalte părţi. Frunzele care fuseseră expuse căldurii, dacă fireşte trecuse pe acolo un obiect aşa cum îl descriseseră tinerii, erau ofilite şi se uscau.

1 O specie de smochin. – *N. T.*

Oare aceasta s-ar fi putut datora căldurii emanate de locomotivă care mişca vagoanele pentru transport spre şi de la şantier? Paznicul declară că nu era posibil, din moment ce staţia îşi suspendase exploatarea de câteva luni, şi arătă de altfel că rugina de pe şine confirma în mod vădit cele ce spusese2.

La 1 iulie 1954, la amiază, radarul de la baza forţelor aeriene din Griffiss, în nordul statului New York, a captat un semnal ciudat – unul reflectat de vreun avion oare se apropia de această bază sau din împrejurimile sale. Pe dată s-a procedat la verificarea uzuală, dar nici un avion nu se afla în regiune. Atunci, a decolat imediat un avion cu reacţie Starfire F-94, care a fost dirijat de turnul de control spre obiectul necunoscut, în timp ce operatorul radar aşezat în fotoliul din spate al avionului urmărea pe ecranul radarului semnalul reflectat. La mai puţin de două minute de la decolare, pilotul avionului de vânătoare reperă obiectul, scînteictor, în formă de disc, aflîndu-se la peste o mie de metri deasupra avionului. Pilotul îşi cabra avionul, acceleră şi se îndreptă vertiginos spre obiectul necunoscut.

Nimic nu interveni până în momentul în care operatorul radar aprinse emiţătorul său radio şi începu să invite obiectul necunoscut să se identifice.

Intervalul ce-i separa se reducea cu iuţeală.

Obiectul necunoscut deveni foarte vizibil. Stătea nemişcat.

Brusc, motorul avionului cu reacţie se opri, fără ca în prealabil să fi manifestat această tendinţă. În acel moment, carlinga avionului deveni un adevărat iad. Pilotul remarcă faptul că avertizoarele nu semnalau de loc izbucnirea vreunui incendiu, dar cu toate acestea, povesti el mai târziu camarazilor săi, totul se petrecuse ca şi cum suflul unei lămpi de lipit l-ar fi izbit drept în faţă. El începu să avertizeze baza, dar îşi dădu repede seama că nu mai avea timp; îi ordonă operatorului radar să sară cu paraşuta, iar câteva secunde mai târziu el simţi şocul în momentul în care tovarăşul său părăsi avionul în pană. Pe jumătate orbit şi sufocat, pilotul se catapultă şi el din avion, având paraşută, şi în timp ce se afla pe spate, mai avu timpul să arunce o scurtă privire asupra OZN-ului, care era imens şi circular; pilotul se rostogoli apoi şi căzu pe sol.

2 După două zile de la relatarea incidentului, poliţia din Bloomington dispuse ca tinerii implicaţi în acest caz să fie examinaţi de un psihiatru de la Universitatea din Indiana. Psihiatrul comunică poliţiei că nu poate explica ce anume văzuseră tinerii, dar este ferm convins că ei au fost de bună credinţă în relatarea celor întâmplate.

Amândoi aviatorii ajunseră nevătămaţi cu paraşutele la sol, aterizând în apropiere de localitatea Walesville, statul New York. Avionul lor se prăbuşi ca un trăsnet, sfărâmându-se şi lovind un automobil şi două case. În acest accident au murit doi adulţi şi doi copii.

Înainte că militarii să fi avut timpul să le interzică orice comentarii, aviatorii au relatat cele întâmplate civililor care alergaseră să-i ajute. De îndată ce ofiţerii Forţelor Aeriene au ajuns acolo, aviatorii n-au mai făcut în public nici o declaraţie. Din fericire pentru mine, unul dintre cei care s-a aflat cel mai bine

plasat ca să afle amănunte este un bun prieten al meu, acum în afara razei de acţiune a cenzurii Pentagonului3.

Numeroase rapoarte făcute în urma apropierii de OZN-uri au scos în evidenţă acelaşi efect al radiaţiilor termice semnalat în cazul de la Walesville.

Căpitanul Jean V. de Beyssac a fost pilotul şef al unui avion cargo C-46 al companiei Varig Airlines care decola de la Porto Alegre spre Sao Pau104 în noaptea de 3 noiembrie 1957. El urcă până la altitudinea de 2 300 metri cu avionul său bi-motor şi se menţinu la această altitudine, deasupra unui strat de nori discontinui.

Către ora 1 şi 30 minute în dimineaţa de 4 noiembrie, pilotul zări o lumină roşie ciudată sub avion şi cam în partea stângă a acestuia. El spuse copilotului său să se aplece şi să privească o adevărată farfurie zburătoare. Copilotul se aplecă şi privi, după care amândoi făcură haz de această mică glumă... dar nu pentru multă vreme. Câteva clipe mai târziu, când de Beyssac privi în jos, în stânga sa, zări acelaşi obiect roşu care se apropia cu iuţeală. El începui să vireze spre obiect, însă *acesta reacţiona mai rapid şi se îndreptă vertiginos spre avion*. Înainte ca de Beyssac să poată să efectueze vreo schimbare esenţială în manevrarea avionului său, obiectul, devenit de un roşu aprins, ajunsese deja foarte aproape. Apăru un puternic miros, ca de ceva ars, dar indicatoarele ide incendiu nu înregistrau nimic anormal. Deodată, lumina roşie a obiectului începu să slăbească. O verificare sumară dezvălui că emiţătorul radio, generatorul motorului din dreapta şi sistemul aerian de reperare a direcţiei arseseră toate. Căpitanul de Beyssac se grăbi să facă cale întoarsă, şi readuse avionul la Porto Alegre, doar cu un motor. Acolo el făcu un raport complet scris cu privire la ciudata întâlnire, pe care şi copilotul îl contrasemna; după aceea, a declarat ulterior, „am plecat acasă şi m-am îmbătat”.

3 Maiorul Donald Keyhoe, director la NICAP, spune că un mare OZN argintiu a fost semnalat mai târziu, în aceeaşi zi, din mai multe localităţi din această parte a statului New York, dar că nici un avion n-a mai fost trimis să-l intercepteze, probabil din cauza tragicului accident de la Walesville..

4 Remarcaţi coincidenţa evenimentului cu aterizarea de la Levelland, care a avut loc la 2 – 3 noiembrie şi care a marcat începutul marelui val de apariţii de OZN-uri din 1957.

Acesta a fost al doilea caz în mai puţin de trei luni în care echipajul unui avion Varig a raportat despre o întâlnire cu un OZN. La 14 august 1957, pe la orele 9 seara, unul dintre avioanele cargo C-47 ale companiei Varig a decolat din Porto Alegre cu destinaţia Rio de Janeiro. La comanda acestuia se afla căpitanul Jorge Araujo şi copiloitul său Edgar Soares, amândoi cu mulţi ani de serviciu în profesia lor. Zburau cu viteza de 250 kilometri pe oră, pe deasupra

unui strat de nori la altitudinea de 1 700 metri, având vizibilitate perfectă. La un moment idat, ei văzură în stânga lor, puţin înapoi şi dedesubt, un fel de obiect strălucitor. Câteva secunde mai târziu, obiectul trecuse în faţa lor şi departe în dreapta – o manevră care a necesitat o viteză fantastică – după cum au remarcat aviatorii.

Apoi obiectul s-a îndreptat cu toată viteza spre avion.

În raportul lor scris asupra incidentului, amândoi aviatorii, cât şi alţi trei membri ai echipajului, l-au descris ca pe un obiect în formă de disc, cu o cupolă aplatisată deasupra.

În moimentul în care OZN-ul s-a apropiat de avion, luminile cargoului aproape s-au stins, motoarele dădeau rateuri iar ra-dio-reeeptorul nu mai funcţiona. Câteva secunde uiai târziu – secunde pline de încordare pentru echipaj, după cum acesta a mărturisit-o – OZN-ul a pătruns în nori şi sistemele electrice ale avionului au revenit la normal.

Acest raport a făcut mare vâlvă nu numai în Brazilia, ci şi în toată America de Sud. Iar când un alt incident asemănător se ivi căpitanului de Beyssac, pe un alt avion al companiei Varig, în noiembrie, compania dădu dispoziţii că piloţii să se abţină de a mai comunica oricui despre asemenea întâlniri, în afara oficialităţilor companiei.

Efectul radiaţiei termice semnalat la Walesville, statul New York, a fost mai intens decât în cazurile ce le-am examinat ale avioanelor companiei Varig, dar a fost adesea menţionat şi nu totdeauna numai în legătură cu avioane.

Unul dintre aceste „incidente termice” riguros verificat a avut loc în Brazilia, în aceeaşi noapte în care s-a petrecut incidentul deconcertant al căpitanului de Beyssac.

De fortul din Itaipu al armatei braziliene s-a apropiat o steră strălucitoare, de culoare galben-portoealie, care a planat pe deasupra fortului. O santinelă făcu greşeala să iasă afară, de unde putea să aibă o mai bună vedere a acestui obiect oiuidat, care devenise extrem de strălucitor. După ce privi obiectul un minut sau două, el chemă o altă santinelă să-i arate spectacolul. Obiectul începu să coboare tot mai jos, „dcplasîndu-se încet prin aer”, până cinci santinelele fură cuprinse de teamă. Ele dădură alarma, chiar în momentul în care reţeaua electrică intră în pană, încât întunericul cuprinse întreaga bază. Până să se restabilească ordinea şi să se pună în funcţiune sursa electrică de rezervă, OZN-ul a dispărut; după care totul reveni la normal.

Cele două santinele care stătuseră în raza de acţiune a OZN-ului au suferit arsuri grave, trebuind să fie internate în spital. Oficialităţile au introdus imediat măsuri de cenzură cu privire la incident; în zadar însă, căci sute de persoane de la bază, inclusiv personalul spitalului erau la curent cu cele ce se întâmplaseră, şi fiind la curent, fireşte că au vorbit.

La 6 noiembrie, eu însumi am făcut o anchetă cu privire la unul din aceste cazuri de „arsuri”, în cursul acelei săptămîn; nemaipomenite din 1957.

Rene Gilham, un tânăr metalurgist care lucra la uzină din Terre Flaute, locuia cu soţia şi copiii săi la intrarea în mică localitate Merom, statul Indiana, la circa patruzeci de kilometri sud de Terre Haute.

În timp ce Gilham lua masa de seară, un copil al unui vecin intră şi insistă pe lingă copiii lui Gilham să vină repede afară şi să privească o stea ciudată pe cer. Copiii alergară şi au fost atât de impresionaţi de ceea ce au văzut, încât la rândul lor îndemnară pe părinţi să iasă din casă şi să se uite.

Ar putea oare într-adevăr acesta să fie unul dintre acele obiecte ciudate despre care s-a vorbit atât de mult la radio, cât şi în presă, în zilele precedente? Gilham şi soţia să se duseră după copii în stradă, în faţa casei lor. Familia care locuia peste drum, era deja afară. Cu toţii văzură un obiect circular care stătea nemişcat pe cer, deasupra lor, la o altitudine de 60-90 metri. Gilham şi vecinii săi apreciară că obiectul avea un. Diametru de cel puţin 9 metri, dar nu mai mare de 12 metri. Nici unul dintre martorii acelui mic grup n-a auzit vreun-zgomot provenind de la obiect, nici chiar zumzetul adesea semnalat anterior.

Când fasciculele strălucitoare de lumină albăstrie începură să. Fie proiectate în jos din centrul obiectului, familia vecină hotărî că era timpul să se retragă. Doamna Gilham sugeră ca. Şi ei să se întoarcă în casă. Gilham râse însă, şi-i spuse: „ia. Copiii şi du-i înăuntru. Vreau să văd acest obiect”.

El rămase acolo circa zece minute, sub acţiunea fasciculului de lumină albăstruie care se aprindea şi se stingea periodic, la fiecare o jumătate de secundă. După care, povesti el: „Obiectul ţiui ca şi un electromotor de mare viteză, şi plecă”.

Aceasta a avut loc într-o miercuri, noaptea. Joi n-a simţit nici o jenă, dar vineri faţa-i începu să se umfle şi pielea să-i fie iritată. Sâmbăta, roşeaţa şi umflătura feţei şi a creştetului capului deveniseră aşa de supărătoare, încât merse la doctor; doctorul Joiseph Dukes îl trimise la spitalul din Sullivan, statul Indiana, pentru tratament. El a fost tratat acolo şi trimis acasă la câteva zile după ce a fost interogat de ofiţeri ai Forţelor Aeriene care l-au sfătuit totodată să nu vorbească cu civilii despre cele întâmplate. Din fericire, şi cu această ocazie ei interveniseră prea târziu.

Doctorul Joseph Dukes din Dugger, statul Indiana, mi-a declarat că arsurile de care suferea Gilham erau asemănătoare arsurilor 'Cauzate de o expunere prelungită la acţiunea radiaţiilor unei lămpi electrice de sudat. Or, Gilham a afirmat că de trei săptămâni nici nu s-a apropiat de o lampă şi nici de-altceva care ar fi putut să-i producă arsuri, cu excepţia acelei lumini intermitente a OZN-ului. Ca să nu-mi scape vreun amănunt, l-am verificat şi la locul său de muncă, unde mi s-a. confirmat ceea ce Gilham îmi spusese, cum de altfel au repetat şi alţi doi oameni care lucrau cu el acolo.

Gilham şi-a revenit complet ele pe urma efectelor acelui neobişnuit incident. El a avut mai mult noroc decât cele două santinele de la Itaipu, care

au fost supuse unei spitalizări de mai Lungă durată, iar una dintre ele a rămas cu urme grave de arsuri. Potrivit ultimei ştiri (1959), amândouă santinelele şi-au reluat lucrul, dar pe nici una n-a mai interesat-o să privească vreun OZN.

Monumentală lucrare editată de NICAP cu privire la fenomenul OZN, *The UFO Evidence*, citează la p. 97 numeroase cazuri de efecte termice. Două dintre ele s-au produs în 1954 în Franţa; în ambele cazuri 'este vorba de frunzişuri veştejite de căldură. Un altul, „un puternic efect termic îşi electromagnetic" a avut loc în mai 1958, la San Carlos, în Uruguay. Acesta s-a produs în după-amiaza zilei de 5 mai, pe la orele 3 şi 40 de minute, când un vechi şi experimentat pilot, Carlos Rodriguez, zburând la bordul unui avion cu un singur motor în apropierea Bazei navale de la Curbelo a observat un obiect intens strălucitor, în formă de disc, apropiindu-se de avionul său. Obiectul a ajuns la vreo 600 metri de el, după care părea că s-a oprit, având o perceptibilă mişcare de balansare. Deodată, căldura în avion deveni insuportabilă. Rodriguez lăsă în jos ferestrele, apoi îşi scoase jacheta, dar până la urmă fu obligat să deschidă şi portiera avionului ca să poată suporta căldura. O clipă mai târziu, OZN-ul se îndreptă spre mare, lăsând în urma să o dâră fină de vapori.

Alte cazuri citate de publicaţia editată de NICAP semnalează afecţiuni ale ochilor, arsuri, efecte radioactive, paralizii parţiale, temporare şi diferite forme de tulburări fiziologice, într-un mare număr de cazuri, în care oamenii au dat 'de OZN-uri aflate pe sol, obiectele s-au grăbit să plece cu mare viteză de acolo, ca şi cum ar fi ţinut să evite contactul cu orice fiinţe umane. Acest lucru a fost atât de des semnalat, încât eşti tentat să crezi că echipajele acestora cunosc primejdia ce o reprezintă pentru oameni, şi par să evite a le produce inconveniente inutile.

Efectul radiaţiilor termice ale OZN-urilor a fost bine stabilit prin intermediul martorilor demni de încredere, cât şi prin cazuri riguros verificate, ivite în multe părţi ale lumii şi în condiţii variate. Perturbaţia electromagnetică ce însoţeşte atât de des acest fenomen, este de asemenea binecunoscută, şi, că în iulie 1965, a fost confirmată prin teste ştiinţifice la care a fost supusă (amănunte la p. 212).

Caracteristicile efective ale OZN-urilor sunt, în raport cu nivelul aparatelor noastre de zbor, de-a dreptul fantastice – în viteză, în maniabilitate şi în ceea ce priveşte siguranţa de funcţionare. Dar nu sunt perfecte – au şi ele neajunsurile lor – iar în unele cazuri ne-au dovedit-o.

În cursul unei conferinţe de presă a Forţelor Militare Aeriene, care a avut loc la Washington, D. C, generalul Samford a explicat că OZN-urile nu sunt nimic altceva decât „fenomene atmosferice".

29 iulie 1952.

„Anchetatorii în probleme privind OZN-urile, trimişi de bazele aeriene, vor trebui să fie echipaţi cu binocluri, aparate fotografice, contoare Geiger, lupe şi containere în care să pună eşantioane”.

Ordin al Inspectoratului general al Forţelor Militare Aeriene, transmis comandanţilor bazelor aeriene, la 24 decembrie 1959.

3. CIOCNIRI ÎN AER

Ar fi prea mult să ne aşteptăm din partea forurilor oficiale ca acestea să admită că un avion a lovit – sau că a fost lovit – de un OZN. O asemenea recunoaştere oficială ar nărui, desigur, toţi anii de cenzură. Încât, atunci când examinăm listele cu evidenţa incidentelor din categoria sus-monţionată, trebuie, ca de obicei, să întemeiem concluziile noastre pe depoziţiile martorilor oculari, eontînd pe bună lor credinţă.

Într-o noapte furtunoasă din 1953, un mare avion cu reacţie, Cornet, de fabricaţie britanică, a decolat de pe aeroportul Dum-Dum, de La Calcutta. Timp de câteva minute legăturile radio au fost normale, deşi marele avion se apropia de un front de furtună; apoi tăcere de mormânt.

Primul anchetator care ajunse la locul tragediei a fost un om cu mare experienţă în acest gen de anchete. El a examinat epava, după care făcu presei următoarea declaraţie: „Avionul Cornet a lovit în zbor vreun obiect solid şi greu”. Dat fiind că aceasta s-a întâmplat în luna mai 1953, când apariţii de OZN-uri erau semnalate mai pe tot globul, enigmatica sa declaraţie a avut o largă publicitate.

Citatul de mai sus este reprodus după ştirile agenţiei United Press.

Această îngrijorătoare şi tulburătoare declaraţie a foist de îndată negată de autorităţile britanice, *înainte chiar ca alţi anchetatori să fi examinat epava la faţa locului*. Potrivit celor afirmate de aceste autorităţi, avionul a fost „probabil” lovit de trăsnet, ori a fost sustras controlului pilotului de un vârtej excepţional ide aer. Explicaţia oficială dată ulterior a fost aceea că avionul s-a prăbuşit în urma unui incendiu izbucnit în circuitul electric de la coadă avionului.

Împrejurarea care a condus la concluzia primului anchetator a rămas astfel nelămurită: o mare parte a epavei (printre care părţi ale porţiunii frontale superioare ale cabinei principale) a fost azvârlita la o distanţă apreciabilă de corpul principal al acesteia. Modul cum ar fi putut un incendiu de la coadă avionului să fi tăiat în aer partea superioară a compartimentului pilotului rămâne una din cele mai misterioase faţete ale acestei tragedii, în afară de cazul că primul anchetator a avut dreptate1.

O întâmplare petrecută la 19 octombrie 1953, zece minute după miezul nopţii.

Un avion DC-6 de pasageri al companiei American Airlines, pilotat de căpitanul J. L. Kidd, părăsise cu cincisprezece minute mai devreme aeroportul de la Philadelphia şi se îndrepta spre Aeroportul Naţional din Washington, D.C.

Avionul, având patru motoare, zbura la o altitudine de 2 400 metri. Nori dispersaţi, lumina strălucitoare a Lunii, deci nimic îngrijorător de semnalat. Avionul se apropia de Barajul Conowingo, de pe rţul Suquehanna. Departe, la dreapta, la vreo 50 de kilometri, luminile oraşului Baltimore luceau ca un enorm giuvaer în ceaţă.

Primul a fost eopilotul care a văzut un obiect lucitor, pe care sclipea lumina reflectată a Lunii oînd acesta intră şi ieşea din pilcul rarefiat de nori. Nu semăna cU un avion. Nici nu acţiona ca un avion. Nu avea nici lumini de poziţie, cerute de regulile de zbor.

1 Fără nici o legătură evidentă cu OZN-urile, deşi interesant pentru alte motive, a fost cazul avionului britanic Cornet care a explodat deasupra Mediteranei, în apropiere de Marsilia. Din fericire pentru anchetatori, au putut fi recuperate porţiuni ale avionului ce au fost găsite pe fundul puţin adânc al apelor.

Atitudinea oficială faţă de acest dezastru aminteşte de precedentul accident Cornet. După un examen îndelungat al resturilor avionului s-a comunicat că acesta a explodat din cauza unor deficienţe constructive în partea superioară a hublourilor, care au fisurat la mare altitudine în urma presurizării din cabina de pasageri. Răstimpul lung până când s-a ajuns la această concluzie se poate să fi fost impus tocmai ca publicul să fie lăsat să aştepte şi astfel să uite că examinarea corpurilor victimelor a dovedit, potrivit anchetatorilor francezi, faptul deconcertant că pasagerii au fost victimele unei explozii care a făcut ca bucăţi de metal să pătrundă, venind din jos, în corpurile lor, cu alte cuvinte că la origine a fost o explozie produsă sau în exteriorul avionului, sau în interiorul acestuia, dar imediat dedesubtul pasagerilor. Deşi constatările franceze, în urma examinării cadavrelor, au fost net contradictorii cu comunicatul oficial britanic (o implozie, în opoziţie cu o explozie), comunicatul britanic a rămas necontestat, iar constatările franceze nemodificate.

„Este ceva ciudat aici!” spuse copilotul.

Căpitanul Kidd reduse viteza. Obiectul nu se deplasa, ci plana nemişcat în lumina Lunii. Avionul DC-6 se apropia repede de el.

„Aprinde farurile de aterizare!” spuse pilotul.

Copilotul răsuci comutatorul şi ambele lumini alb-străluei-toare de aterizare ţâşniră din faruri spre obiect.

Un fascicul alb-orbitor de lumină ţâşni la rîndu-i de la obiect, în direcţia avionului. Kidd îşi dădu seama că obiectul se precipită acum spre avion. Nu mai

era vreme să prevină pasagerii, nici timp pentru orice altceva decât pentru lucrul pe care căpitanul Kidd îl şi făcu: împinse maneta înainte şi avionul evolua în picaj, drept în jos. Pasagerii, care nu erau asiguraţi în fotolii cu centuri de siguranţă, fură aruncaţi în sus, întrucât picajul făcea parte dintr-un luping invers.

La 1 500 metri, Kidd scoase avionul 'din picaj, iar pasagerii, plutind în aer, căzură în fotoliile lor sau între ele. Pilotul intră în legătură cu Aeroportul Naţional şi-i relată incidentul; i se răspunse că nici un avion nu se afla în zonă şi se mai adăuga că atunci când avionul va aterzia, va fi aşteptat de personal medical.

A doua zi, într-una din ediţiile ziarului „Washington Post" apăru ştirea cu privire la acest înfricoşător incident: O *coliziune abia evitată*. Articolul menţiona că la aterizare se aflau ambulanţe ca să transporte răniţii la spitale, 'dar că primul ajutor a fost suficient. Direcţia aviaţiei civile (CAB) 2mi-a confirmat în aceeaşi dimineaţă incidentul, însă a refuzat să adauge ceva la ceea ce ştiam. Era vorba de un gen de lucruri cărora liniilor aviaţiei comerciale nu le place să le facă publicitate, de un gen de lucruri cărora Pentagonul le refuză publicitatea.

De fapt, era doar unul dintr-un mare număr.

2 The Civil Aeronautics Board.

La 14 aprilie 1954, zborul 193 al companiei United Airlines se desfăşura pe un itinerar obişnuit, de-a lungul coastei Californiei. Avionul care execută acest zbor se afla deasupra localităţii Long Beach, puţin înainte de miezul nopţii. Deodată ieşi din bezna nopţii un obiect care era cât pe-aci să lovească avionul comandat de căpitanul J. M. Schidel. El a arătat mai târziu în raportul său că obiectul – orice a fost – n-avusese lumini de poziţie înainte de a se fi găsit faţă în faţă cu avionul. Apoi o lumină roşie strălucitoare a ţâşnit din partea obiectului, ailat în dreapta lui Schidel. O clipă, pilotul crezu ci era să se ciocnească. El trase înapoi, smucind, de manetă, încât avionul şi-a schimbat brusc direcţia, ureînd la verticală. C) stiuardesă aflată în oficiu a fost izbită şi şi-a zdrobit glezna. Un pasager, C. Barber, din North Hollywood, a fost trântit jos aut de violent în spaţiul dintre fotoliile avionului, încât şi-a I raci urat piciorul stâng. Alţi pasageri, surprinşi de manevră, au fost trântiţi şi s-au ales cu zgârieturi şi vânătăi, dar nimeni n-a avut vreo leziune mai gravă.

Raportul oficial al Direcţiei aviaţiei civile consemna numai 1 aptul că avionul a fost cât pe-aci să lovească „o navă neidenti-iieată" la altitudinea de 1 500 metri, pe timp senin, deasupra Long Beach-ului. Însă descrierea obiectului făcută de pilot şi copilot confirmă pe deplin că ceea ce era să-i lovească, n-a fost un avion clasic.

În dosarele Comisiei naţionale pentru investigaţia fenomenelor aeriene (NICAP) din Washington, există un raport special cu privire la un ciudat incident care a făcut mare vâlvă la începutul anului 1957.

Zborul 257 al companiei Pan American a fost efectuat de un avion Douglas DC6A care se ducea de la New York City la San Juan, Porto Rico.

La ora 3 şi 30 minute dimineaţa, zburând la vest de itinerarul său obişnuit, ca să evite o furtună, căpitanul Matt Van Winkle se găsea cam la 240 kilometri est de Jacksonville, statul Florida, când a fost surprins de un fascicul foarte strălucitor de lumină albă, apărut în dreapta sa şi *dedesubtul avionului*. Obiectul de la care provenea lumina avea un contur bine definit, pe 'care Van Winkle, îl distinse în timpul fracţiunii de secundă când el făcu ceea ce era normal să facă – trase cu putere de manşă, iar avionul urcă drept la verticală, spre a evita o ciocnire. Pasageri, sacoşe, valize, inevitabilele reviste, cutiile cu mâncare, stiuardeselc şi copilotul (care era atunci în cabină) – toţi au fost precipitaţi unii peste alţii în aer, în timp ce Van Winkle se străduia să repună avionul sub control. Numeroşi pasageri au fost răniţi; la aeroportul din San Juan, avionul era aşteptat de ambulanţe.

Alte patru echipaje de avion, care se aflaseră în aceeaşi zonă, au văzut acelaşi obiect sau unul asemănător în interval de câteva minute de la incidentul semnalat de avionul companiei Pan American. Cu toţii l-au descris ca pe un obiect lucitor, având în faţă un far cu lumină strălucitoare, şi o lumină roşiatică sau un „eşapament", în partea dinapoi.

„Explicaţia" oficială a asigurat presa că Van Winkle a văzut doar o stea căzătoare, adică un meteorit. Aceasta se poate însă uşor exclude, prin simplul fapt că el a văzut obiectul *sub orizont*, după cum a declarat cel puţin unul dintre celelalte echipaje de avion care au semnalat în aceeaşi dimineaţă apariţia unui OZN. Mulţumită anchetei prompte şi minuţioase, făcută de Organizaţia pentru cercetarea fenomenelor aeriene (APRO)3, care şi-a publicat raportul în „Buletinul" său din luna mai 1959, dispunem de amănunte preţioase cu privire la un incident militar de acelaşi gen.

La 1 aprilie 1959, orele 7 şi 44 de minute, sosi primul semnal al tragediei, un mesaj radio trimis de la un avion C-118 cu patru persoane la bord, care decolase la ora 6 şi 30 minute dimineaţa de la baza forţelor aeriene McChord Field, din Tacoma, statul Washington. „Am lovit ceva – sau ceva ne-a lovit". După câteva secunde de tăcere chinuitoare, pilotul strigă: „Mayday! Mayday!" – semnal de pericol, în orice limbă. A urmat imediat un ultim şi fatal strigăt: „Acesta-i!... Acesta-i!"

Marele avion de transport se izbi de crestele versantului unui munte, între Sumner şi Orting. N-au rămas supravieţuitori, iar poliţia militară a înconjurat imediat regiunea, pentru a-i ţine pe civili departe de locul accidentului.

Reprezentanţii de la APRO au putut totuşi să găsească numeroşi martori care au văzut avionul cu puţin înainte de catastrofă. Toţi martorii au văzut două obiecte portocalii sau gălbui urmărind de aproape avionul C-118. Pe înserate au fost semnalate alte obiecte asemănătoare, în mai multe locuri din aceeaşi regiune. Baza forţelor aeriene de la McChord anunţase presa că obiectele luminoase erau doar nişte paraşute luminoase, lansate în cadrul unor exerciţii efectuate la Fort Lewis, situat în apropiere. Însă şeful serviciului de informaţii de la Fort Lewis a declarat că *nici o activitate de acest fel n-a avut loc în acea noapte*.

3 Aerial Phenomena Research Organization.

În această afacere, este probabil că cele mai bizare fapte au fost următoarele:

1. Au fost aduse repede trupe de la Fort Lewis ca să înconjure regiunea. Alţi militari au fost trimişi să stea de vorbă cu localnicii din preajma locului accidentului şi să-i prevină să nu vorbească nimic în legătură cu accidentul.

2. Pilotul comunicase prin radio că avionul a fost lovit de ceva, sau că a lovit ceva. O parte din coadă avionului, a fost smulsă, fiind găsită mai târziu, în munţi, pe versantul nordic al Muntelui Ranier, la câţiva kilometri de locul catastrofei.

Primele aşa-numite „farfurii zburătoare” apăreau ca nişte nave în formă de disc, neprevăzute cu lumini de poziţie, însă începând din 1950 s-au înregistrat numeroase rapoarte cu privire la lumini intermitente albastre sau verzi, localizate în vârful cupolelor acestor nave, iar în unele cazuri au fost semnalate lumini intermitente atât în partea superioară cât şi în cea inferioară a acestora; aşadar, lumini la vârf, şi la bază. Putem să facem doar presupuneri răspunzând la întrebarea de ce a avut loc această modificare, însă dorinţa de a evita ciocnirile pare să fie singură explicaţie logică, cel puţin în concordanţă cu logica noastră.

Înainte de a părăsi acest straniu aspect al problemei OZN-urilor, mai există un caz care merită să reţină atenţia noastră.

În domeniul militar, este binecunoscut un avion bimotor de tip Comvair, C-131-D; în noaptea de 22 iulie 1956, un avion de acest tip zbura la altitudinea de 5 000 metri, în apropiere de Pixley, California, pilotat de maiorul Mervin Stenvers din Forţele Aeriene, un aviator experimentat, cu mii de ore de zbor.

Pilotul a povestit ziariştilor (înainte de a i se spune să păstreze tăcere), că în timpul zborului avionul a fost zguduit brusc, resimţind o puternică lovitură, din dreapta. Înainte ca maiorul Stenvers să fi avut timp să reacţioneze, Convair-ul intră în picaj. Stenvers se luptă cu avionul, care căzu vreo 3 000 metri, cu dorinţa de a reuşi să-l ia din nou sub control, dar din modul cum îi răspundea la comenzi, înţelese că aparatul îi fusese rău avariat.

Maiorul Stenvers comunică prin radio că avionul „a fost izbit de o farfurie zburătoare” şi ceru permisiunea să aterizeze forţat pe Aeroportul Bakersfield.

După ce ateriză cu bine la bordul avionului avariat, el se găsi faţă în faţă cu ziarişti, alertaţi de autorităţile aeroportului. Ei au luat fotografii ale zonei de la coadă avionului, care era rău zdrobită. Aviatorii, inclusiv maiorul Stenvers, au fost tare miraţi că ajunseseră cu viaţă la sol. Ziarele au publicat fotografiile şi au citat pe un reprezentant al Forţelor Aeriene – nedîndu-i numele – care a declarat că: „Desigur, ceva a lovit de sus acest avion. Încă nu ştim ce a fost”.

Unul dintre militarii de la bordul avionului s-a rănit, fiind trântit din cauza picajului abrupt. În afară de el, întregul echipaj a scăpat cu viaţă şi nevătămat.

Pentru a explica primul mesaj radio al maiorului Stenvers, care anunţa că a lovit, ori că a fost lovit de ceva în timpul zborului, cât şi pentru a da explicaţii cu privire la avarierea gravă a ampenajului de la coadă avionului, care a fost în-curbat în jos, în urma unei teribile ciocniri, Forţele Aeriene au anunţat, pe un ton senin, că sărind nişte nituri de la învelişul metalic al ampenajului de la coadă, suflul aerodinamic a împins tabla de metal atât de violent înapoi şi în jos, încât maiorul Stdnveirs a fost înclinat să creadă că ceva i-a izbit avionul.

Această „explicaţie” dovedeşte o teribilă ingenuitate şi imaginaţie. Avioanele Convair au parcurs sute de milioane de kilometri pe liniile comerciale ale acestei ţări şi ale multor altora şi *n-am putut să descopăr*, *în evidenţe*, *nici un exemplu de accident de acest fel*, *care să se fi produs cândva la vreunul dintre avioanele Convair*, *inclusiv cel despre care am vorbit*, *care a avut loc la 22 iulie 1956'*, *deasupra localităţii Pixley*. *California*.

Cinicii ar putea considera această inspirată „explicaţie” emanând nu chiar de la Forţele Aeriene, ci de la acel grup de militari care are dispoziţie să ascundă publicului realitatea, grup poreclit în unele cercuri: „Forţele Aiuriene”.

Probabil că fac şi ei ceea ce pot, dar cu o asemenea activitate n-ar avea motive să se laude.

„... şi, în definitiv, nu s-a găsit niciodată vreo dovadă fizică sau materială, şi nici chiar vreun minuscul fragment de aşa-numită farfurie zburătoare sau de navă din alte spaţii”

UNAF „News Release” 19 ianuarie 1961.

„I-am arătat amiralului Knowles micul fragment de farfurie zburătoare pe care, cu amabilitate, Forţele Aeriene ale S.U.A. mi l-au împrumutat ca să-l examinez. Aceasta s-a întâmplat în iulie 1952”.

Wilbert B. Smith. Şeful programului oficial canadian de cercetare a OZN-urilor.

Noiembrie 1961.

4. FRAGMENTE DE OZN

Serviciul de cenzură al Pentagonului a repetat mereu şi continuă să repete că armata americană nu posedă „nici o probă materială cu privire la existenţa OZN-urilor”.

Ca atâtea alte declaraţii din această sursă, şi aceasta a fost făcută luîndu-se în considerare dispoziţii care interzic să se admită vreun argument în sensul că ar exista OZN-uri. Pre-zentînd în comunicatele destinate publicului toate probele materiale ca fiind altceva, e uşor să negi existenţa dovezilor materiale legate de OZN-uri.

Deoarece radiaţiile termice şi efectele electromagnetice constituie fenomene trecătoare, ele sunt uşor de înlăturat din categoria probelor. Cât priveşte gropile, tufele pârjolite şi sticlă topită ce au fost găsite pe terenuri de aterizare (Socorro, statul New Mexico, spre exemplu), acestea pot fi lesne prezentate în ochii publicului drept altceva, fără vreo legătură cu OZN-uri le.

Dacă prin probe materiale înţelegem „obiecte metalice”, fragmente sau resturi ce au fost văzute sau se ştie că provin de la OZN-uri, aceasta este cu totul altceva. Asemenea fapte nici nu se mai pretează la dezminţiri oficiale.

Există însă unele cazuri greu de explicat, cum este cel al fermierului din apropierea localităţii Roswell, New Mexico, care a telefonat şerifului că un obiect în flăcări, în formă de disc, a trecut pe deasupra casei sale, la altitudine mică, după care s-a prăbuşit şi a ars pe un deal, care se putea vedea de la el de acasă. Şeriful a anunţat armata, care a sosit, la faţa locului în mare grabă. Ziariştilor li s-a interzis accesul în zona respectivă. După o săptămână însă, autorităţile au publicat o fotografie a unui militar ţinând în mâini un zmeu (confecţionat din două cutii uşoare rectangulare), având suspendat de partea inferioară un disc de aluminiu de mărimea unei tăvi mai mari.

În comunicatul oficial se arăta că acesta era un dispozitiv care fl fost ridicat în aer de către zmeu, fiind folosit pentru verificarea aparatelor radar, ale căror semnale sunt reflectate de acel disc de aluminiu. Se mai afirmă că tocmai acesta a fost obiectul care l-a impresionat atât de mult pe fermier. *Nu* s-a explicat însă cum a luat foc pretinsul zmeu şi nici pentru care motiv armata a înconjurat zona respectivă cu un cordon de pază pe când inspecta epava acelui zmeu care luase foc şi de care fusese legat un disc, totuşi, neinflamabil.

Aceasta s-a întâmplat în perioada de acalmie în ceea ce priveşte zborurile de „farfurii zburătoare” şi nimeni – sau aproape nimeni – nu punea la îndoială astfel de declaraţii oficiale sfruntate. Nu ştiu ce s-a găsit efectiv acolo. Iar cei care *ştiu*, nu au voie să comenteze în public.

Să examinăm dar un caz în care rezultatele investigaţiilor sunt cunoscute; în care fragmentele de OZN au fost adunate şi analizate, iar rezultatele analizelor au fost date publicităţii. Este vorba de cele petrecute la Campinas, Brazilia, în după-amiaza zilei de 14 decembrie 1954, anul unei mari efervescenţe ce a fost provocată de OZN-uri în această ţară.

Campinas, cu o populaţie de circa 150 000 de locuitori, este un oraş aflat în interiorul Braziliei, în partea de sud-est. În acea zi, atenţia unui mare număr de oameni a fost atrasă de nişte evoluţii ciudate a trei obiecte în formă de disc, dintre care unul părea să fie în dificultate, căci se balansa puternic tot timpul şi părea că nu este în stare să-şi menţină altitudinea. Celelalte două discuri se roteau încet în jurul lui, ca şi cum ar fi încercat să-l ajute, dar nu erau în stare s-o şi facă.

În momentul în care discul ce se balansa coborî până la altitudinea de circa o sută de metri, numeroşi martori oculari au auzit nişte zgomote de lovituri puternice, înfundate, care, după cât li s-a părut, proveneau de la acel disc şi coincideau cu balansurile întâmplătoare ale discului.

Celelalte două discuri se apropiată foarte mult de cel de-al treilea membru al formaţiei, aflat în pană. Deodată, acesta se înclină brusc în sus şi începu să înainteze prin mişcări sacadate. În acel moment, o şuviţă fină de lichid argintiu se scurgea de pe undeva, de la baza discului. Câteva clipe mai târziu, discul urcă la altitudinea celorlalte, cu un zumzet puternic, după care, toate cele trei obiecte ciudate începură să se înalţe tot mai mult, dispărând curând printre nori.

Autorităţile au organizat imediat o cercetare în zona despre care se raportase că acolo se scursese lichidul argintiu al OZN-ului. Au fost găsiţi stropi metalici pe acoperişuri, trotuare, drumuri şi chiar pe nişte rufe care fuseseră întinse la uscat. S-au strâns mai multe zeci de grame din această substanţă (cifra exactă n-a fost dată publicităţii), care au fost predate autorităţilor braziliene.

La o conferinţă de presă ţinută câteva săptămâni mai târziu, un purtător de cuvânt a arătat că ceea ce s-a colectat a fost cositor; în afară de aceasta, n-a mai spus însă mare lucru, pare-se întrucât materialul a fost luat în primire de Forţele Militare Aeriene braziliene oare negau cu vehemenţă existenţa OZN-urilor. De fapt însă, nu tot metalul a intrat în mâinile autorităţilor oficiale. Înainte ca zona respectivă să fi fost înconjurată cu un cordon de pază, câteva fragmente au fost culese şi ulterior analizate de dr. Risvaldo Maffei, chimist, care a adus la cunoştinţa ziariştilor că materialul a fost într-adevăr cositor, conţinând însă circa zece procente şi de alte matale, pe care n-a putut să le identifice, deşi a putut preciza că n-ar putea fi vorba de antimoniu, fier sau alte impurităţi întâlnite obişnuit. Dr. Maffei a adăugat că nu vede în ce mod sau în ce scop a fost folosit cositorul. Acesta nu era radioactiv.

Absenţa unei radioactivităţi neobişnuite ar părea să excludă ipoteza potrivit căreia cositorul ar fi fost utilizat ca lubrifiant într-o sursă de energie atomică, la oare temperaturile foarte ridicate pot conduce la folosirea unui asemenea fluid.

Dar a fost vorba de cositor, provenit în mod sigur de la un OZN, iar după ce l-a descărcat, OZN-ul a fost capabil să funcţioneze din nou, fără dificultăţile care precedaseră debarasarea de metalul topit.

A fost o probă materială obişnuită în prezenţa a numeroşi martori oculari dar care, ce-i drept, a fost confiscată în cea mai mare parte de Forţele Militare Aeriene braziliene, prin intermediul autorităţilor militare locale. Dacă Forţele noastre Aeriene nu şi-au procurat cumva nici una dintre aceste probe materiale, aceasta ar putea să însemne că ele manifestă în acest sens o ciudată indiferenţă, sau că îşi procuraseră de fapt mai mult decât era necesar, dar situaţia aceasta nu a fost dată în vileag.

La 14 septembrie 1957, Ibrahim Sued, redactor la ziarul „O Globo" din Rio de Janeiro, a făcut cunoscut faptul că a primit mai multe fragmente provenind de la un obiect în formă de disc, care explodase în apropiere de plajă de la Ubatuba, Sao Paulo. Martorii oculari au relatat că discul cobora în picaj cu o viteză fantastică spre ocean, când deodată, şi-a revenit şi a urcat câteva sute de metri, a ezitat o clipă, apoi a explodat într-o ploaie de fragmente sclipitoare. Unele dintre ele au căzut pe un fund de apă puţin adânc, încât martorii oculara au fost în stare să le culeagă. Acestea au fost – a declarat Sued – fragmentele din care şi el a primit.

Dr. Qlavo Fontes, reprezentant din partea organizaţiei A PRO, şi-a procurat de la ziar trăi astfel de fragmente, con-stătând că erau miai (cam de dimensiunea unei monede de o jumătate de dolar S.U.A. sau ceva mai mică). Ele erau foarte aspre la suprafaţă (arse) şi aveau o greutate foarte mică.

Dr. Luisa Barbosa, de la secţia de speotrografie a Laboratorului mineralogic de producţie, din Brazilia, le supuse analizai metalurgice şi găsi că fragmentele erau din magneziu pur.

În mod obişnuit, magneziu! Ce arde nu se stinge în apă, dar când cantitatea de apă este atât de imare iar fragmentele metalice atât de mici, ca în acest caz, apa absoarbe atât de repede căldura metalului arzând, încât flacăra se stinge de îndată. Aceasta şi explică apariţia suprafeţei scorifioate a fragmentelor, iar în ceea ce priveşte faptul că magneziu! Ardea în aer, acesta explică aspectul sclipitor al fragmentelor, semnalat de martorii oculari ce au văzut explozia direct.

Dr. Fontes a predat organizaţiei ÂPRO rămăşiţele fragmentelor, iar această organizaţie a propus să le dea Forţelor Aeriene ale S.U.A. În vederea examinării sau analizării, *cu condiţia ca APRO să aibă acces la lucrări printr-o persoană calificată care să evalueze rezultatele şi să le interpreteze*, *pentru APRO*.

Între APRO şi Forţele Aeriene a urmat apoi o lungă corespondenţă cu privire la această problemă, rezultatul fiind acela că Forţele Aeriene au acceptat propunerea de a face analizele, dar au fost absolut refractare la ideea de a permite altor persoane să asiste la ele.

Deoarece în 1957 magneziu! Pur era un lucru rar, care putea fi întâlnit doar în laborator, s-ar putea ca interesul Forţelor Aeriene să fi fost mai degrabă unul ştiinţific. În acelaşi timp însă refuzul lor de a face analizele, în cazul când trebuiau să împartă rezultatele finale ale acestora cu APRO, dovedeşte că interesul lor avea la bază ceva mai consistent decât doar privilegiul de a examina un fragment metalic neobişnuit. Dacă OZN-urile nu există, oare ce-ar fi pierdut Forţele Militare Aeriene?1

Oare ce s-ar întâmpla efectiv într-o zi dacă autorităţile s-ar găsi faţă în faţă cu un OZN prăbuşit, sau cu fragmente ale unei asemenea nave?

L-ar identifica în mod oficial cu un zmeu având o tavă la coadă?

Ar fi oare prezentată nava doar ca o masă metalică obişnuită, de exemplu „de cositor", şi nimic mai mult?

Iar acesta ar fi considerat ca metal rar, la fel de rar poate că. Şi magneziul pur în 1957, însă atât de interesant, încât nimeni în afara celor de la Pentagon să nu aibă dreptul să asiste când ar fi analizat?

Sau încă, ce s-ar mai putea întâmpla dacă tot adevărul s-ar cunoaşte înainte ca cenzura militară să aibă timpul să intervină?

Poate că incidentul din insula Spitzberg va servi ca exemplu2.

Istoricul acestei afaceri merge înapoi, până în 1952, când radio-ul a anunţat că piloţii militari norvegieni au reperat pe insula Spitzberg o epavă care părea să fie a unui avion. La faţa locului au fost trimise cu avionul echipe de salvare, care – potrivit celor relatate de un purtător de cuvânt al autorităţilor norvegiene – au descoperit, nu un avion, ci unul dintre acele obiecte denumite în mod obişnuit „farfurii zburătoare", rău distrus, dar nu chiar într-atâta încât să nu mai poată fi recunoscut ca atare. Potrivit aceluiaşi purtător de cuvânt, au fost înştiinţaţi şi invitaţi experţii americani şi englezi ca să ia parte la anchetă.

1 În lucrarea organizaţiei APRO, citată în apendicele bibliografic de la sfârşitul cărţii, se poate găsi o relatare amănunţită a incidentului de mai sus, inclusiv a eforturilor de a strânge mărturiile martorilor oculari aflaţi pe plajă.

2 Am extras datele din ziarul „Stuttgarter Tageblatt", din 5 septembrie 1955, aşa cum au fost ele relatate de propriul său corespondent din Oslo, Norvegia.

Apoi afacerea a dispărut de pe firmament, ca şi cum ar fi fost expediată în cosmos... până când, în cele din urmă, tăcerea a fost ruptă în 1955 de un purtător de cuvânt al guvernului norvegian.

Citez mai jos informaţia apărută în ziarul „Stuttgarter Tageblatt", ca un exemplu tipic ales, printre numeroasele articole de presă apărute la acea vreme, cu privire la acest caz.

„Oslo, Norvegia, 4 septembrie 1955:

Abia acum comisia de anchetă a Marelui Stat Major norvegian pregăteşte publicarea raportului său cu privire la examinarea epavei OZN-ului ce s-a prăbuşit, după oît se pare, la începutul anului 1952, în apropiere de insula Spitzberg, într-o adresă transmisă unor ofiţeri ai Forţelor Aeriene, preşedintele comisiei – colonelul Gernod Darnbyl – a arătat că: «Prăbuşirea pe insula Spitzberg a acestui disc reprezintă un eveniment extrem de important. Deşi cunoştinţele noastre ştiinţifice actuale nu ne îngăduie să descifrăm toate enigmele, sunt totuşi convins că această epavă din insula Spitzberg va fi de cea mai mare importanţă din acest punct de vedere. În urmă cu câtva timp, s-a iscat o neînţelegere, afirmîndu-se că, probabil, acest disc a foist de origine sovietică. Discul – şi ţin să insist în acest sens – n-a fost însă construit în nici o ţară de pe Pământ. Materialele folosite în construcţia sa sunt complet necunoscute tuturor experţilor care au participat la anchetă».

Potrivit declaraţiilor colonelului Darnbyl, comisia de anchetă nu va publica un raport complet «până când unele fapte senzaţionale nu vor fi discutate cu experţii americani şi englezi. Trebuie să idăm la iveală ceea ce am descoperit, căci păstrarea secretului în această problemă este nejustificată şi ar putea să producă panică».”

În pofida unor ştiri din sursă americană, cât şi din alte surse, sublocotenenţii Brobs şi Tyllensen, care după cele intim-plate la Spitzberg au primit misiunea specială de a supraveghea regiuni arctice, raportează că în regiunile polare au aterizat de nenumărate ori discuri zburătoare. „Eu cred – spune sublocotenentul Tyllensen – că Arctica serveşte drept bază aeriană unor necunoscuţi, în special pe timpul furtunilor de zăpadă, când noi suntem forţaţi să ne înapoiem la bazele noastre. I-am văzut aterizând şi decolând în trei rânduri. Am' remarcat că după ce aterizau, efectuau o rotaţie rapidă în jurul discului lor. O fulgerare scânteietoare de lumină, a cărei intensitate varia cu viteza de aterizare sau de decolare, împiedica de a vedea ceea ce se petrecea înapoia acestei perdele de lumină, ca şi pe disc, oît şi în interiorul lui”.

Afirmaţia colonelului Darnbyl că experţii n-au fost în măsură să identifice materialele din care era construit OZN-ul prăbuşit, a fost pentru mine o surpriză, întrucât era pentru prima dată în nouăsprezece ani de investigaţii şi, reportaje în acest domeniu când am întâlnit o atare declaraţie dinte-o sursă demnă de încredere. De altfel, în calitate de preşedinte al comisiei care s-a ocupat jcu anchetarea cazului, colonelul a fost fără îndoială în cunoştinţă de cauzăAn tot ceea ce a declarat.

Declaraţia lui Darnbyl cu privire la disc, precum că în mod fals a fost identificat ca având origine sovietică, a constituit de fapt o palmă dată cuiva de la Pentagon. Agenţiile citaseră spusele unui anonim „purtător de ouvînt al Pentagonului” potrivit cărora discul care fusese descoperit purta inscripţii indicând că acesta a fost construit în Uniunea Sovietică. Dacă ar fi fost adevărat, oare de ce „purtătorul de cuvânt” a dorit să rămână anonim? Dacă

afirmaţia ar fi fost exactă, n-ar fi putut nimeni să i-o dezmintă. Din contră, dacă ea era falsă, cum a afirmat-o preşedintele comisiei norvegiene, este lesne de înţeles că era vorba de o declaraţie în plus dintr-o lungă serie de „explicaţii" fanteziste pe care Pentagonul le difuzează jcu scopul de a induce în eroare publicul american cu privire la realitatea, natura şi importanţa fenomenului OZN.

Pe baza probelor existente în acest caz, cred că putem să admitem fără nici un risc că norvegienii au descoperit un lucru extrem de neobişnuit pe insula Spitzberg. Ei l-au examinat, fără însă să fi înţeles pe deplin ceea ce era. Apoi au făcut o declaraţie publică cu privire la ceea ce au descoperit, trăgând concluzia că originea obiectului este extraterestră şi au întârziat publicarea concluziilor lor până când iau conferit cu S.U.A. şi Anglia. În această problemă Statele Unite adoptaseră mai de mult politica secretului, realizată prin aplicarea măsurilor de cenzură din 1951; Anglia a introdus o politică de senei, în problema OZN-urilor în cursul manei, „avalanşe de apariţii" a acestora în Europa, în 1954. De aceea, în 1955 Norvegia a discutat cu doi dintre exponenţii principali ai politicii de mistificare a realităţilor legate de OZN chestiunea publicării acestei informaţii care ar fi dezvăluit duplicitatea poziţiei oficiale americane şi britanice.

Nu este greu să ajungi la concluzia că dacă norvegienii n-au publicat niciodată raportul lor complet, la aceasta s-a ajuns în urma sfatului pe care l-au primit de la doi dintre cei mai buni clienţi ai Norvegiei.

În 1964, după ce am scris unuia dintre membrii comisiei norvegiene de anchetă care anchetase cazul de la Spitzberg, am primit după patru luni un răspuns sibilic: „Regret că în momentul de faţă îmi este imposibil să vă răspund la întrebările ce mi le-aţi adresat".

Ar fi putut oare să-mi răspundă altă dată la întrebările mele?

Scriindu-i din nou, n-am primit nici un răspuns.

Treptat, rni-am revenit însă din şocul primit.

În câteva rânduri, am citat în această lucrare numele unui om de ştiinţă care a condus programul canadian de cercetări în problema OZN-urilor, Wilbert B. Smith, din Ottawa.

Iniţial, în cadrul programului canadian se prevăzuse să se realizeze, în măsura posibilităţilor, performanţele de zbor ale OZN-urilor, prin punerea la punct a unei nave discoidale care să fie propulsată de un câmp electric.

În 1953 acest proiect a fost' abandonat, fiind considerat irealizabil în. Actualul stadiu al tehnicii noastre în acest domeniu, iar programul a fost în întregime consacrat studiului OZN-urilor. N-a fost o simplă întâmplare faptul că această decizie a fost luată doar câteva luni după apariţia pe cerul Washington-ului a zeoi de Obiecte Zburătoare Neidentificate. S-a ajuns la ea, atât în Canada, cât şi în Statele Unite, sub presiunea evenimentelor.

În cursul uneia dintre acele nopţi agitate ale Washingtonului, un avion militar cu reacţie a detectat pe ecranul radarului său un semnal de OZN după care a tras în el o salvă de os mitralieră. A fost observat un fragment' strălucitor desprin-zîndu-ise din disc şi căzând la pămmit. Pilotul i-a reperat locul de cădere cât a putut mai bine şi. A avertizat comandamentul. Echipele trimise pe teren au cutreierat întreaga zonă umăr la umăr, şi au găsit fragmentul pe câmpia unui fermier.

Din fericire pentru public, măsurile de cenzură instaurate după apariţiile de OZN-uri pe deasupra Washington-ului în 1952, n-au fost ermetice la vremea acelui incident, încât căpitanul de covertă Frank Thompson, de la Departamentul Naval, a confirmat că fragmentul a fost găsit. S-a stabilit că fragmentul a fost retezat, după cum i s-a raportat maiorului D. E. Keyhoe3, însă prima analiză efectuată la Departamentul Naval a permis să se determine dacă a fost vorba de un obiect artificial, sau de un fragment al unui meteorit de un tip necunoscut. Ulterior, „după cum Departamentul Naval a şi recunoscut, fragmentul a fost expediat lui W. B. Smith, la Ottawa, spre examinare.

Departamentul Apărării a dezminţit deseori că ar deţine fragmente sau bucăţi de OZN-uri, iar Forţele Aeriene publică în mod regulat astfel de dezminţiri. Şi eu dispun de una, datată 19 ianuarie 1961, care afirmă că: „Niciodată nu s-a găsit, nici chiar un minuscul fragment de aşa-numite «farfurii zburătoare» „. Şi aici este demnă de reţinut formularea abilă a dezminţirii, făcută cu scopul de a induce în eroare pe cei neavizaţi. Nu se vorbeşte de Obiecte Zburătoare Neidentificate, oi doar de faptul că niciodată nu s-au găsit fragmente ale unui obiect, care oficial nici nu există. E şi prefăcătorie, dar şi prudenţă în această, din partea cenzurii. Potrivit declaraţiilor oficiale ce le-au făcut presei, Forţele Aeriene norvegiene au descoperit atunci, în 1952, OZN-ul despre care se relatase că se prăbuşise în insula Spitzberg. Aceasta însă nu infirmă în întregime dezminţirea Departamentului Apărării, întrucât ei ar putea afirma că s-ar fi referit doar la lipsă din posesia *lor* a unor astfel de probe materiale.

S-a desprins oare vreun fragment de OZN, în cursul valului de apariţii de OZN-uri pe deasupra Washington-ului, în lunile iulie august 1952, iar dacă s-a descoperit, ce-a fost el, şi ce-a devenit?

3 Maior D. E. Keyhoe, *The flyng Saucer Conspiracy*, p. 272.

La 11 ianuarie 1959, la o conferinţă regională canadiană a Asociaţiei inginerilor specialişti în tehnica iluminatului, care se ţinea la Ottawa, Wilbert Smith a declarat vorbind pe tema Obiectelor Zburătoare Neidentificate:

„Se ştie că există diverse fragmente de asemenea «obiecte metalice», însă acestea sunt în general închise în mare siguranţă, fiind inaccesibile marelui public”.

Fără îndoială, domnul Smith a vorbit în cunoştinţă de cauză, dacă-i aşa, după cum ise susţine, că el a fost cel care a primit fragmentul smuls de mitralieră de pe un avion cu reacţie al marinei. A fost însă informaţia exactă, iar dacă a fost, oare cum se poate obţine confirmarea, dacă efectiv se poate confirma?

Această enigmă a consumat timpul şi atenţia a nenumăraţi oameni, dar, după cât se pare, nici unul dintre ei n-a încercat cu adevărat s-o rezolve. Până la urmă, de această problemă s-au ocupat doi cercetători răbdători, conştiincioşi şi neobosiţi, care de altfel mai aduseseră diverse alte contribuţii importante în acest domeniu: C. W. Fitch din Cleveland, statul Ohio, şi George Popoviei, din Akron, tot Ohio.

În noiembrie 1961 ei au luat un interviu domnului Smith, având bună idee de a înregistra spusele sale. Mulţumită lor, am o copie a benzii de magnetofon de pe care am extraist pasajul ce urmează.

Fitch: Aţi pus mâna vreodată pe un asemenea fragment metalic?

Smith: Da. Şi încă pe unul respectabil. Grupul nostru canadian de cercetări a intrat în posesia unei mase dintr-un metal foarte ciudat... care a fost găsită în jurul lui 1 iulie 1960. Cântărea circa o mie cinci sute de kilograme. Am efectuat cercetări şi am emis supoziţii de tot felul cu privire la acest metal. La început am determinat *doar ceea ce nu era*. Eram în posesia unui lucru care n-a fost adus pe Pământ nici de avion, nici de vapor şi nici de elicopter. Bănuiam că ceea ce posedam ar putea fi o parte dintr-un mare dispozitiv care a intrat în interiorul sistemului nostru solar... nu ştim când... dar care a cutreierat un timp îndelungat prin spaţiu, înainte de a ajunge pe Pământ; putem susţine aceasta, constatând existenţa micrometeorilor încastraţi pe suprafaţa sa. Nu. Ştim dacă datează de acum câţiva ani, sau de câteva sute de ani.

Fitch: Vreţi să spuneţi, aşadar, că deţineţi circa o tonă şi jumătate a unei mase metalice de origine necunoscută.

Smith: Aşa e. Actualmente, nu putem să facem decât ipoteze despre ceea ce deţinem, şi am făcut foarte multe. Noi avem acest material, dar nu ştim ce este.

Fitch: Sunteţi un prieten al amiralului Knowles4, nu-i aşa, domnule Smith?

Smith: Da. Amiralul Knowles şi eu suntem foarte buni prieteni, de mulţi ani.

Fitch: Un prieten comun mi-a spus că în 1952 aţi arătat amiralului Knowles un fragment de farfurie zburătoare. Este adevărat?

Smith: Da. Este adevărat. Am vizitat pe amiralul Knowles, având cu mine un fragment care a fost smuls, cu o rafală de mitralieră, unei mici farfurii zburătoare, în apropiere de Washington, în iulie 1952. I l-am arătat amiralului. Era o bucată metalică, de vreo două ori mărimea degetului dvs. mare, care mi-a fost dată cu împrumut pentru scurt timp de Forţele dvs. Aeriene.

Fitch: Este singurul fragment pe care l-aţi avut în mină, care a făcut parte dintr-un OZN, domnule Smith?

Smith: Nu. Am avut în mână mai multe asemenea fragmente aparţinând unor obiecte metalice.

Fitch: În ce constă diferenţa, dacă este vreuna, dintre acest material şi cele pe care le cunoaştem?

Smith: În general, nu diferă decât prin aceea că materialele în discuţie sânt mai dure decât materialele noastre.

Fitch: Ce-i cu acel fragment special aparţinând OZN-ului mitraliat în apropiere de Washington... diferă de materialele obişnuite? Avea ceva extraordinar?

Smith: Asta este o poveste mai lungă: pilotul urmărea un disc luminos, de vreo şaizeci de centimetri în diametru.

Fitch: Iertaţi-mă. Aţi spus bine şaizeci de centimetri...?

4 Contraamiralul în retragere H. B. Knowles, Marina Statelor Unite.

Smith: Da. Mi s-a spus că discul era luminos şi că avea un diametru de şaizeci de centimetri. Un fragment luminos is-a detaşat, iar pilotul l-a văzut luiminînd tot drumul până la pămîrft. Iii a raportat prin radio, după care o echipă terestră a alergat la faţa locului. Obiectul mai era aproape incandescent când l-au găsit, o oră mai târziu. Cântărea aproape cinci sute de grame. Bucata ce mi-a fost împrumutată a fost cam a treia parte din el. Fusese tăiată cu ferăstrăul din blocul întreg.

Fitch: Ce-a rezultat la analiză?

Smith: Avea rugină; în realitate obiectul era din ortosi-licat de magneziu. Avea încastrat în el un mare număr – câteva mii – de mici sfere de 15 microni.

Fitch: Spuneţi că a trebuit s-o înapoiaţi – aţi înapoiat-o Forţelor Aeriene, domnule Smith?

Smith: Nu Forţelor Aeriene. Mult mai sus decât atât.

Fitch: Agenţiei Centrale de Investigaţii?

Smith (surâzând): Îmi pare rău, domnilor, dar nu pot să vă spun mai mult. Pot doar să vă mai precizez că a fost predată în mâinile unui serviciu foarte sus pus. O să rezolvaţi singuri problema identităţii lui".

Date fiind aceste declaraţii ale omului care a condus programul de cercetări canadiene în domeniul OZN-urilor – un om de ştiinţă conştiincios, curajos şi respectat – s-ar putea ca afirmaţiile Departamentului Apărării şi ale Forţelor Aeriene, în 'sensul că n-ar deţine piese de OZN, să fie exacte. S.-ar putea ca aceste fragmente să le fi fost luate în urma unor dispoziţii venite din partea aceluiaşi serviciu sus pus, care mai întâi a impus măsurile de cenzură. Această acaparare de probe materiale ar permite afirmaţia că cei care fac declaraţii publice, de fapt nu posedă nici o probă materială.

Asta ar fi, bineînţeles, o pură ipocrizie, iar în ziua în care adevărul va ieşi la suprafaţă, se va putea dovedi că aceste declaraţii publice erau – în litera lor – adevărate... chiar dacă se recursese la o subtilitate spre a-şi atinge scopul.

Smith spunea că obiectul de la care fragmentul a fost smuls prin mitraliere a fost un disc de şaizeci de centimetri în diametru. Trebuie să fi fost un dispozitiv frecvent utilizat, întrucât OZN-uri de aceste dimensiuni fuseseră semnalate şi mai înainte, şi aveau să fie semnalate ulterior în repetate rânduri, în special, în ianuarie 1966.

„Ne interesează adevărul cu privire la apariţiile semnalate şi ne cunoaştem bine obligaţia ce o avem de a ţine publicul la curent în aceste chestiuni".

Din scrisoarea de la 3 iulie 1958 a lui Richard Horner, secretar adjunct al Forţelor Aeriene, însărcinat cu problemele de cercetare şi dezvoltare.

„... Răspândirea în public a oricăror date cu privire la Obiectele Zburătoare Neidentificate... este contrară politicii şi regulamentelor Forţelor Aeriene".

Din scrisoarea de la 23 ianuarie 1959 a căpitanului G. H. Oldenburg, ofiţer al serviciilor de informaţii, Baza Forţelor Aeriene de la Langley, statui Virginia.

5. CÂTEVA CAZURI CLASICE

Timp de nouăsprezece ani, de. Pretutindeni de pe glob s-au acumulat rapoarte cu privire la zeci de mii de cazuri în care martori oculari descriu o mare varietate de obiecte neobişnuite, mişcîndu-se în moduri bizare. Nu este greu, cum ide altfel Forţele Aeriene au şi subliniat, de a trage concluzii în urma acestor descrieri, că un important procent din aceste rapoarte se referă la obiecte absolut obişnuite, sau la fenomene ce au fost observate în astfel de împrejurări, care de fapt i-au derutat pe martorii oculari.

Răimîne însă un mare număr de cazuri în care martorii oculari, demni de încredere, semnalează obiecte care nu pot fi totuşi recunoscute ca fiind nici fabricate de om şi nici corpuri cosmice naturale.

Acestea constituie cazurile clasice de care ne vom ocupa în acest capitol al lucrării noastre.

Se obişnuieşte ca în tratarea unei astfel de probleme să se includă incidentul extraordinar petrecut la 7 ianuarie 1948, la Fort Knox, statul Kentucky, în care căpitanul Thomas Man-tell – un pilot de vânătoare cu experienţă – şi-a pierdut viaţa urmărind un obiect sferic imens, care traversa statul Kentucky. Am vorbit deja despre acest incident, într-un alt capitol al acestei cărţi, fiind un caz clasic, desigur, şi primul în felul său. Un alt caz, de care însă nu ne vom o>cupă, deşi ar merita, este acela al piloţilor Chiles şi Whitted ai companiei Eastern Airlines, al căror avion, plin cu pasageri, a fost

scuturat în ziua de 23 iulie 1948 de turbulenţa cauzată de apropierea razantă de un obiect lung, în formă de ţigară de foi, având hublourile iluminate strălucitor; avionul, pentru a evita ciocnirea, a urcat brusc, în şandelă. (Explicaţia oficială: „A fost un meteorit”.)1

1 Un meteorit cu hublouri?

Ambele incidente, atât cel al lui Mantell cât şi cel al piloţilor Chiles şi Whitted, au fost pe larg relatate de mai multe ori, încât cei interesaţi pot găsi cazurile respective, printre altele, în cărţile maiorului Keyhoe.

Să ne îndreptăm dar atenţia spre alte cazuri, relatate de martori oculari demni de încredere, demonstrând cât de răspândit este acest fenomen şi revelând unele dintre particularităţile sale neobişnuit de interesante.

La 24 mai 1965, puţin după miezul nopţii, trei oaspeţi ai hotelului Retreat, care are o poziţie izolată în munţii Eton, la circa 70 kilometri de Mackay, Australia, au observat o ciudată navă, strălucitor iluminată şi având o construcţie neobişnuită, apropiindu-se de hotel. Cei ce o priveau, erau J. W. Tilse, pilot de aviaţie cu multe ore de zbor în cadrul companiei Trans-Australia Airlines; John Burgess, combatant australian din cel de-al doilea război mondial, şi Eric Judin, inginer. Cei trei au declarat reprezentanţilor autorităţilor că în momentul respectiv au fost cuprinşi de spaimă. Burgess însă a vrut să pună mâna pe puşcă şi să tragă asupra obiectului, dar a fost reţinut de Tilse.

Iată ceea ce a declarat Tilse:

„Această navă ciudată se afla la circa trei sute de metri de veranda hotelului, când om văzut-o primă oară mişeîndu-se razant pe deasupra copacilor. Sub o platformă circulară, ea avea un şir de vreo douăzeci sau treizeci de faruri. Nava era solidă, părea de metal şi trebuie să fi avut un diametru de vreo zece metri sau mai bine”.

Tocmai în acel moment Burgess a voit să deschidă focul asupra obiectului. Tilse l-a pus în gardă că nava ar putea să riposteze, dar Burgess nu-i împărtăşi părerea.

„Obiectul – continuă Tilse – s-a deplasat peste vârfurile arborilor, până când a ajuns în dreptul unei mici creşte pe care se aflau nişte luminişuri sau locuri defrişate. Se părea că obiectul căuta un loc ca să aterizeze. Luminile farurilor sale erau de un galben său portocaliu strălucitor, proiectate în jos, iar în timp ce-l priveam, obiectul s-a aşezat lin în vârful crestei. De îndată ce-a făcut-o, luminile i se micşorară, însă intensitatea acestora era încă atât de mare încât n-am putea spune dacă obiectul atinsese într-adevăr solul sau de fapt plana la vreun metru distanţă de pământ. N-am observat nici o mişcare în el, sau în jurul său, care să ne permită să afirmăm că avea ocupanţi.

Timp de treizeci de minute obiectul a rămas nemişcat. N-am făcut vreo tentativă de a ne apropia de el, întrucât – deschis vorbind – ne-a fost teamă. În

curând însă începu să se înalţe, şi cum se deplasa pe deasupra vârfului copacilor am putut vedea imediat dedesubtul lui, la lumina farurilor sale, trei suporţi mari, care păreau să constituie un tren de aterizare de tipul trepiedului. Fiecare dintre aceşti suporţi avea un far pe el, dar când nava ajunse la altitudinea de o sută de metri n-am mai putut vedea nici trenul de aterizare, nici farurile acestuia. Am presupus că dispariţia acestora s-ar fi putut datora faptului că suporţii au fost retraşi sau escamotaţi, dar n-am putea spune cu exactitate; tot ceea ce putem afirma este că au dispărut.

La circa o sută de metri înălţime, nava începu să ia viteză, zburând la orizontală. Accelerarea era mare şi nava se îndreptă spre nord-vest, dispărând în bezna nopţii".

„Totdeauna am manifestat dispreţ pentru astfel de poveşti", a adăugat Tilse. „Totuşi, nu m-am putut înşela în privinţa acestui obiect: am văzut acest obiect; noi cu toţii l-am văzut. Era condus raţional şi în mod cert nu era vreun avion de model cunoscut".

Cele trei persoane au fost supuse la numeroase interogatorii de către autorităţile australiene, al căror număr şi stăruinţă par să dovedească faptul că guvernul a acordat acestui incident o importanţă considerabilă, ceea ce era şi cazul.

Incidentul acesta a fost precedat de un altul, care a avut loc în noaptea de 14 martie 1965. În acea noapte, un dresor de câini, James W. Flynn, de la Fort Myers, statul Florida, a adus la Everglades o pereche de câini ai unor clienţi de-ai săi, ca să-i dreseze. El şi-a instalat cortul, pe un deluşor şi se pre-i gătea să petreacă noaptea acolo. Pe la ora unu şi treizeai dimineaţa, a fost trezit de câini. Aceştia lătrau la un obiect iluminat strălucitor, având o formă nedeterminată, care se aşeza încet pe o mlaştină; de fapt, când Flynn îl văzu înrtîia oară, i se păru că era aşezat pe pământ, sau poate doar puţin deasupra.

Flynn poseda un vehicul special pentru teren mocirlos; un fel de mică cabrioletă, uşoară, prevăzută cu nişte pneuri imense, capabile să ruleze pe solul moale sau în apă. Flynn îşi conduse cabrioleta până într-un loc unde farurile obiectului se puteau distinge bine. Când ajunse la circa o sută de metri de obiect, el opri vehiculul său, şi continuă drumul pe jos.

Flynn a relatat ulterior autorităţilor că el mu s-a apropiat de obiect mai mult decât circa treizeci de metri. A descris obiectul ca fiind circular, având un diametru de douăzeci până la treizeci de metri, cu cei trei metri de la partea inferioară ocupaţi cu patru rânduri a ceea ce părea să fie nişte mici ferestre iluminate. N-a observat pasageri. Obiectul părea să fie metalic, sclipitor, iar cupolă să rotundă avea înălţimea de vreo 7 – 8 metri. Obiectul sta pe sol.

Flynn crezu că era probabil vorba de vreo navă experimentală care a fost forţată să aterizeze... şi avu intenţia să vadă dacă nu cumva pasagerii din ea aveau nevoie de transport, pe oare el putea să-J asigure. Făcu câţiva paşi în direcţia obiectului dar, deodată a fost trântit jos, pe spate. El a declarat

autorităţilor că n-a văzut pe nimeni... nici vreo străfulgerare luminoasă... şi nici vreo armă. Cineva însă i-a tras o lovitură, care l-a năucit şi i-a lăsat o rană ce a necesitat îngrijiri medicale. Când Flynn şi-a revenit în simţiri, obiectul nu mai era acolo.

Multe dintre notabilităţile de la Fort Myers, redaotorul şi editorul ziarului local, au garantat seriozitatea lui Flynn, ca fiind o persoană demnă de toată încrederea.

Spre a dovedi veracitatea spuselor sale, Flynn conduse la locul unde, potrivit celor declarate de el, avusese loc incidentul, un grup de notabilităţi şi ofiţeri de poliţie, inclusiv un reprezentant al organizaţiei NICAP. Ei găsiră acolo, pe un deluşor mlăştinos, un cerc măsurând 22 metri diametru, în oare iarba era arsă. Şi copacii din apropiere erau arşi şi pârjoliţi, în partea dinspre-cerc.

Luna ianuarie 1965 a fost o perioadă de timp cu o activitate considerabilă a Obiectelor Zburătoare Neidentificate, cuprinzând relatări şi despre multe aterizări interesante ale acestora, dintre oare două în aceeaşi noapte şi în acelaşi stat, nu departe de Washington.

Poliţia din statul Virginia a semnalat că, în noaptea de 15 ianuarie 1965, o navă imensă, de culoarea aluminiului (semănând mult cu aceea văzută de Flynn la Everglades două luni mai târziu) a coborât alături cu şoseaua principală, în apropiere de Williamsburg şi a provocat o pană de motor unui automobil aparţinând unui director de întreprindere din Ricbmond. După ce a planat la o foarte mică distanţă de sol vreo douăzeci şi cinci de secunde, obiectul s-a înălţat iute, seo-tind un ţiuit perfect audibil, după care involuntarul martor ocular a putut din nou să-şi pornească maşina.

În aceeaşi noapte, potrivit tot semnalării poliţiei. Statului Vir-ginia, la circa o jumătate de oră după incidentul relatat mai sus, aceeaşi navă, sau poate o alta similară, a oprit automobilul unui alt om de afaceri din Richmond. La câteva secunde după ce a aterizat alături de şosea, nava a luat înălţime şi a accelerat, îndepărtîndu-se grăbită... la fel şi automobilistul.

Două nopţi mai târziu, la 27 ianuarie, doi ingineri de la Administraţia Naţională pentru Aeronautică şi Cosmonautică (NASA)2, printre care un vechi pilot de avion cu reacţie al Forţelor Aeriene, au semnalat că au văzut un OZN echipat cu lumini de poziţie, coborîmd în apropiere de Hauipton, statul Virginia.

Într-o declaraţie făcută la NICAP, unul dintre martorii oculari, inginerul A. C. Grimmins, a afirmat, că neobişnuita navă a efectuat nişte zigzaguri pronunţate înainte de a atinge pă-mîntul... a rămas câteva secunde pe sol... apoi s-a înălţat iute şi a dispărut.

Unul dintre cele mai interesante cazuri ale primei luni a anului 1965 a fost acela care s-a petrecut, câteva minute după miezul nopţii, în dimineaţa de 12 ianuarie. La o fermă în apropiere de Guşter, statul Washington, nu departe de Baza Blaine a Forţelor Aeriene, familia de la acea fermă a relatat că pe un câmp acoperit cu zăpadă a aterizat un obiect circular, strălucitor, având o

suprastructură rotundă în formă de cupolă. Doar cu câteva minute mai devreme, radarul bazei urmărise un disc cu diametrul de vreo zece metri, care bâzâise pe deasupra automobilului unui executor judecătoresc al justiţiei federale, la vreo câţiva kilometri de câmpul de aviaţie, incident pe care ofiţerul l-a confirmat într-o declaraţie ce a semnat-o şi a dat-© la NICAP.

2 National Aeronautics and Space Administration.

Obiectul a rămas pentru scurt timp la sol, aproape de fermă... clar destul de mult pentru a topi zăpada pe un cerc de zece metrii diametru şi pentru a pârjoli pământul pe aceeaşi suprafaţă. Membri ai familiei fermierului au declarat ulterior că li s-a atras atenţia de către Forţele Aeriene să nu discute nimic cu privire la incident. Cercul de pământ pârjolit a fost de îndată arăt, tot la cererea Forţelor Aeriene. S-a emis ipoteza că aratul a fost efectuat din cauza pericolului unei eventuale iradieri; pe de altă parte, având în vedere cererea Forţelor Aeriene de a nu discuta asupra incidentului, era logic să se facă să dispară imediat orice urmă vizibilă.

Unul dintre cele mai ciudate incidente în lunga şi strania istorie a OZN-urilor s-a petrecut în după-amiaza de 31 octombrie 1958, an oraşul Iguape, Brazilia.

Iguape este situat în provincia Sao Paulo, pe malurile Peropavei, un râu lat şi lent, având în acest loc o adâncime de circa cinci metri.

Către ora 2,30 după-amiază, cel puţin câtorva zeci de persoane – după cum au şi relatat autorităţilor – le-a fost atrasă atenţia de un puternic vuiet ce părea că vine de deasupra lor, întrerupt la scurte intervale de timp de zăngă-nituri metalice. Ei zăriră, îndreptîndu-se în lungul râului, prin mişcări dezordonate, un obiect strălucitor în formă de disc, având un diametru de circa cinci metri şi o grosime la centru de circa un metru. Acesta a trecut şovăitor pe deasupra acoperişului casei doamnei Elidia Alves de Souza, situată pe o mică ridicătură în apropierea râului. În timp ce zbura peste casa doamnei Alves de Souza, abia trecând peste ea, ai fi spus că navă încerca să se redreseze, însă în mod vădit nu era în stare s-o facă, din care cauză lovi trunchiul unui palmier, lăsîndu-i o tăietură adâncă.

Toţi cei de faţă, printre care nişte pescari ce se aflau chiar în faţa obiectului, au declarat că ciocnirea cu copacul a făcut ca traiectoria obiectului să devină mai neregulată. Obiectul se înclină în sus şi păru că încearcă să se înalţe... apoi se năpusti lateral vreo nouă metri. Vuind şi zăngănind, scânteie-torul obiect stătu ţintuit pentru câteva secunde deasupra râului; apoi se răsuci brusc pe o parte şi se cufundă în apă.

Anchetatorii poliţiei (iar mai apoi ai armatei) au interogat pe toţi cai care – doisprezece la număr – văzuseră ciudatul obiect cufundîndu-se în apă. Toţi au declarat că în momentul în care obiectul a atins apa, s-a produs o sfârâitură, ca

şi cum acesta ar fi fost incandescent – remarcîndu-se însă că nu s-au produs de loc vapori. Sfârâială s-a datorat altui factor deeît căldurii. În timp ce obiectul se scufunda, bulbuci mari au apărut la suprafaţă. Fără îndoială că o anumită turbulenţă a avut loc în albia râului, căci în câteva secunde apa a devenit tulbure. Ea a continuat să bulbucească în acest fel mai mult de o oră în locul unde obiectul fusese zărit înainte de a plonja. Între timp, pescarii care asistaseră la acest ciudat incident au plantat pari pe malul râului, pentru că prin triangulaţie să se poată determina poziţia exactă a obiectului.

De la 7 noiembrie, la faţa locului a venit o mulţime de experţi, cu tot felul de aparatură: detectoare de mine, instrumente sonice, echipament de scufundare, sonde lungi de „tatonare” la trei metri adînoime de noroi şi aluviuni aflate pe fundul râului, proiectoare şi, bineînţeles, obişnuitele costume de scafandru. Zi şi noapte au continuat investigaţiile, fotografii şi jurnaliştii lucrând fără întrerupere pentru asigurarea permanentă a ziarelor cu noutăţi.

Obiectul n-a fost găsit. Nu s-a stabilit «dacă a reuşit să se salveze mişcîndu-se în susul sau în josul râului la adăpostul nopţii, sau pur şi simplu s-a înfundat în mâlul moale al albiei râului. Pare puţin probabil că obiectul ar fi putut trece neobservat, dacă cumva era ac0103, căci au fost făcute, timp de două săptămâni, cercetări minuţioase şi s-au depus toate eforturile spre a-l găsi.

După aceste cercetări intense, care s-au încheiat fără succes, scufundătorii şi-au strâns echipamentele şi au plecat. Nu trebuie uitat însă să semnalăm că autorităţile guvernamentale au avut grijă să taie vârful palmierului din apropierea râului... şi să ia cu ele tăietura despre care toţi martorii oculari au declarat că a fost făcută de obiectul care a dispărut în apele pline de mil ale râului Peropava.

Dintr-o astfel de piesă de probă, ştiinţa modernă poate să deducă foarte multe. Chiar dacă obiectul lipseşte, oamenii de ştiinţă au însă dovada trecerii acestuia.

3 Multe ziare sud-americane au avut corespondenţi la faţa locului, printre care „A Nacio” şi „Diário da Noiţe”, din Sao Paulo. Dacă ştiţi imba portugheză, articolele lor cu privire la acest bizar incident constituie o lectură pasionantă.

Să examinării acum un incident, întrucâtva diferit, relatat de martori demni de încredere, care s-a petrecut pe o şosea izolată în apropiere de Pretoria, Africa de Sud. Era în ziua de 16 septembrie 1965, la câteva minute după miezul nopţii. Doi vechi ofiţeri de poliţie, John Lockem şi Koos de Klerk, se deplasau încet cu maşina pe şoseaua principală asfaltată dintre Pretoria şi Bronkhorstspruit, efectuând o patrulare obişnuită.

A fost însă obişnuită numai până când au ajuns în apropierea unei curbe a şoselei, dintr-o zonă împădurită, şi când tarurile automobilului lor au iluminat

un obiect imens, scîn-teietor, care bloca şoseaua. Lockem apăsă pe frâna. Cei doi au relatat ulterior că obiectul era de culoarea aramei, avea formă de disc şi diametrul de vreo nouă metri. Cupola rotundă şi scundă părea slab iluminată. Obiectul se vedea în întregime, perfect, şi fără îndoială staţiona pe şosea.

Circa zece secunde după ce automobilul poliţiei ajunse unde era ciudată navă, aceasta se înălţă în aer, scoţând un sunet surd dar puternic şi lăsând în urmă două jeturi de flăcări care, potrivit celor declarate de ofiţeri, erau ejectate din două ţevi scurte, plasate dedesubtul navei.

Căldura degajată de suflu a fost atât de intensă încât martorii oculari au putut să vadă fragmente din asfaltul şoselei proiectate în sus. Şi multă vreme după dispariţia OZN-ului în bezna nopţii, s-au ridicat flăcări la un metru înălţime din suprafaţa desfundată a şoselei.

Ancheta oficială a luat în consideraţie posibilitatea ca poliţia să se fi înşelat, în sensul că cineva o fi turnat pe şosea vreo substanţă volatilă, poate benzină, şi i-o fi dat foc în momentul în care s-a apropiat automobilul poliţiei.

A trebuit însă să se renunţe la această ipoteză, în momentul în care examinarea cazului de către ingineri specialişti în şosele a arătat că în acel loc asfaltul a fost sfărâmat şi s-a lăsat în jos, sub acţiunea unei greutăţi foarte mari, şi că pietrişul s-a separat de asfalt pe o suprafaţă arsă în profunzime, având un diametru ceva mai mare de doi metri. Experţii care au cercetat starea fizică a şoselei au tras în unanimitate concluzia că arderea benzinei n-ar fi putut să fie cauza.

Circa trei sute de persoane au văzut stricăciunile, iar unii le-au şi fotografiat. Ziarul „Die Vaterland” a publicat o schiţă a obiectului, executată pe baza descrierii făcute de cei doi ofiţeri de poliţie. Autorităţile sud-africane au dispus puţin cam tardiv ca ofiţerii să înceteze cu descrierile lor asupra obiectului. După cum se vede, cenzura este un rău internaţional.

Locotenent-colonelul J. B. Brits, comandantul garnizoanei Pretoria de Nord, a declarat următoarele ziariştilor: „Acest eveniment este considerat ca fiind foarte secret şi de o importanţă deosebită. O anchetă amplă este în curs la nivel înalt”.

Condiţiile în care a fost distrusă şoseaua în acest incident de la Pretoria, întâmplat în 1965, ne readuce în minte o faţetă a unui caz pe care autorităţile franceze l-au anchetat în satul Quarouble. Acolo, un tânăr lucrător de 34 de ani, Marius Dewilde, de la uzinele Blanc-Misseron, a relatat despre un incident care de fapt a prefigurat multe altele care aveau să urmeze în anii următori, în alte părţi de pe glob.

Rezumând în scurte cuvinte, Dewilde a relatat autorităţilor că în noaptea de 10 septembrie 1954 se dusese ca de obicei să se culce, pe la orele zece şi un sfert.

Câteva minute mai târziu, câinele său începu să urle, încât Dewilde se sculă ca să vadă despre ce era vorba. Îşi trase pantalonii şi se furişă afară,

luând cu sine o lanternă de buzunar. Câinele veni la el tîrîndu-se, o comportare puţin cam neobişnuită pentru acest animal.

Dewilde povesti autorităţilor că a putut distinge o masă mare, întunecată, a cărei siluetă se profila uşor pe calea ferată din apropiere. Auzind zgomot de paşi, el scapără cu lanterna de buzunar. În fasciculul luminii sale, şi nu mai departe de şase metri de el, Dewilde surprinse două foarte mici creaturi asemănătoare omului. Le descrise ca având înălţimea ide circa un metru, un metru şi jumătate, purtând pe cap un fel de cască sclipitoare, ca acelea pe care le văzuse la scafandri.

În timp ce Dewilde începu să alerge de-a curmezişul grădinii sale, ca să le 'taie calea, interpunîndu-se între aceste creaturi şi obiectul aflat pe şinele de cale ferată, un fascicul de lumină orbitoare ţâşni din obiect, care-l năuci. El declară la poliţie: „Puteam numai să stau acolo în picioare, ca şi cum aş fi fost paralizat. Nu puteam să mişc nici braţele şi nici picioarele. Nu puteam să strig. N-am putut să fac nimic cât timp această lumină a fost îndreptată asupra mea.”

El văzu ivindu-se un fel de deschizătură în obiectul întunecat. O clipă mai târziu, obiectul începu să se înalţe încet, drept în sus, iar apoi se îndepărtă cu mare viteză, scoţând un sunet surd, dar puternic.

De îndată ce s-a putut mişca, Dewilde a alergat vreo mie şi cinci sute de metri în Quarouble, la poliţie, care însă a refuzat să-l asculte. El merse atunci acasă la comisarul şef, Gouchet, care *l-a ascultat*. Gouchet a remis autorităţilor franceze un raport, în urma căruia s-a instituit imediat o anchetă la care au luat parte poliţia, anchetatorii din partea Forţelor Aeriene Franceze şi ai Departamentului Securităţii Teritoriului.

După lungi interogatorii, anchetatorii au ajuns la concluzia că Dewilde a spus adevărul. Tot atât de important a fost şi faptul că ei au descoperit probe materiale interesante. În locul de pe şinele de cale ferată unde Dewilde a văzut staţionând un obiect ciudat, autorităţile au găsit cinci adîneituri profunde în traversele de lemn. Experţii care le-au examinat au dedus prin calcule că ar fi fost nevoie de o sarcină de treizeci de tone ca să lase asemenea urme. Ei au mai stabilit că pietrişul folosit drept balast între traversele de cale ferată devenise foarte friabil, ca şi cum ar fi fost supus unei puternice încălziri, ceea ce n-ar fi putut să se întâmple în cadrul operaţiilor feroviare normale.

Şi alţi martori din această regiune au semnalat că au văzut în aceeaşi noapte un obiect strălucitor ciudat... Însă relatarea lui Marius Dewilde a fost primită cu cea mai mare atenţie de către autorităţi, pentru motive evidente.

În acest caz, petrecut în 1954, avem dovadă palpabilă a greutăţii enorme a unui OZN; semnalarea unui fascicul sau a unei raze care poate să-l năucească pe cineva fără să-l ucidă, cât-şi una dintre primele descrieri din lume a micilor creaturi umanoide (asemănătoare omului) care au fost de semnalat în legătură cu Obiectele Zburătoare Neidentificate.

Dacă funcţionarul vamal Gabriel Gachinard a văzut bine ceea ce a semnalat, în noaptea de 26 octombrie 1952, Franţa a mai primit încă o vizită a unei nave ciudate, la aeroportul Marignane, aproape de Marsilia. Potrivit celor relatate de el şefilor săi, cât şi altor persoane oficiale interesate, Gachinard a văzut un obiect seînteietor strecurîndu-se printre două hangare aflate în întuneric. Obiectul s-a aşezat pe o pistă de decolare, la vreo sută de metri de locul unde se găsea Gachinard. El a declarat că nava era ascuţită la cele două extremităţi, avea lungimea de circa cinci metri şi probabil un metru grosime la centru, fiind prevăzută cu vreo 5 – 6 ferestruici pătrate, din care radia o lumină galbenă, dulce. Gachinard alergă în grabă într-acolo, ca să vadă obiectul mai de aproape; când ajunse la circa cincizeci de metri de el, deodată obiectul lansă o ploaie de scântei, se înălţă în aer, după care se îndepărtă cu mare viteză, zburând la o altitudine atât de joasă încât abia a trecut peste gardul de la marginea aeroportului.

Era ora două şi treizeci de minute dimineaţa. Gachinard a fost singurul care a putut să semnaleze obiectul evoluând cu mult sub limita de reperaj a radarului.

Vameşul Gachinard avea o activitate îndelungată şi excelentă şi era foarte bine apreciat de şefii săi. După ce a fost interogat de oficialităţile însărcinate cu anchetarea cazului, el a modificat relatarea sa, dar numai într-un singur punct. El n-a mai pretins de a fi văzut ceea ce se numea o „farfurie zburătoare”, ci accentua cu grijă că n-avea habar ce anume văzuse4.

În seara de 26 februarie 1959, un disc luminos galben-portocaliu a fost văzut la mică altitudine pe deasupra aeroportului din Londra. Unul dintre cei patru martori oculari, demni de încredere, a fost controlorul traficului aerian de la turnul de control al aeroportului, care a privit obiectul cu un binoclu şi l-a semnalat drept „un obiect zburător neidentificat”. Un comunicat oficial al Ministerului Aerului, difuzat de agenţia Router, a făcut cunoscut că acelaşi obiect a fost văzut în acelaşi timp de la cartierul general al Forţelor Aeriene de la Stanmore. Descrierea prezentată Ministerului Aerului de către RAF 5semnala:

„O lumină galbenă, strălucitoare, de intensitate variabilă, la oirca şaizeci de metri de sol. Ea s-a menţinut în aceeaşi poziţie' circa douăzeci de minute, după care s-a înălţat, dispărând cu mare viteză”.

După 6 martie, alte lucruri ciudate s-au petrecut.

Ministerul Aerului a anunţat că discul luminos n-a fost nimic mai mult decât „botul conic al unui avion particular”. Cum a planat însă avionul în acelaşi punct, timp de douăzeci de minute, desigur nu s-a explicat.

4 În vederea unui studiu mai amplu şi mai amănunţit asupra acestui caz neobişnuit, se poate citi cartea matematicianului francez Aim e Michel, *La verite sur les soucoupes volantes*.

5 Royal Air Force.

Nefiind prevenit că despre avioane se poate pretexta că planează, în timp ce botul lor conic seînteiază în întuneric, aeroportul din Londra a publicat un comunicat în aceeaşi dimineaţă de 6 martie. Aeroportul a pretins astfel că obiectul Ce planase a fost „planeta Venus, văzută printr-un strat de nori”. A uitat însă să spună ceva despre pretinsul bot conic al avionului... şi nici n-a explicat cum a putut planeta Venus să coboare până la şaizeci de metri altitudine, unde cei de la Baza RAF au semnalat că au văzut obiectul.

Martorii, foarte serioşi, au văzut cu siguranţă un lucru foarte ciudat, aproape tot atât de ciudat cât şi explicaţiile oficiale. Mai rărnîne însă ca Ministerul Aerului să-şi explice propriile explicaţii: că lumina ce nu se mişca era planeta Venus; că lumina care scapără şi s-a îndepărtat apoi în mare viteză, a fost „lumina de poziţie a unui avion în zbor”.

Putem aştepta asta, mult şi bine.

Să lăsăm Forţele Aeriene de la Stanmore cu ochii mari deschişi de uimire în faţa spectacolului rar al acestei „lumini de poziţie a unui avion în zbor” şi să trecem la un alt caz şi la un alt aeroport.

Dată: 21 martie 1965, ora 7 seara.

Locul: Japonia, în apropiere de Himeji, la vreo 110 kilometri de aeroportul Osaka.

Pilotul experimentat Yoshiaki Inada zbura cu patruzeci de pasageri la bordul avionului bimotor al companiei Toa Airlines. În raportul pe care l-a remis autorităţilor, Inada relata că, puţin după ce a trecut pe deasupra localităţii Himeji „a apărut lângă noi un obiect misterios, extrem de luminos. Pentru moment, obiectul a zburat împreună cu avionul, după care a rămas în urmă, dispărând din vedere. A revenit apoi în preajma noastră, la vreo sută de metri depărtare de extremitatea aripii şi ne-a însoţit vreo nouăzeci de kilometri”.

În timp ce obiectul ajunsese aproape de avion, a mai arătat Inada, radiogonioimetrul automat a fost – ca să întrebuinţăm cuvintele sale – „puternic deranjat”. Copilotul a încercat să între în legătură radio cu Aeroportul Osaka, aflat la câţiva kilometri în faţă, însă radioul de la bordul avionului nu mai funcţiona. Obiectul dispăru de îndată ce avionul se apropia de oraşul Matsuyama, situat în insula Sbikoku.

Tetsu Umashima, copilotul lui Inada, a încercat să intre în contact cu turnul de control de la Matsiuyama, ca să-i semnaleze incidentul, când auzi apelurile disperate ale unui pilot al companiei Tokio Airlines, care anunţa că avionul său a fost însoţit de un obiect verde, în formă de disc, care s-a învârtit de două ori în jurul său, după care s-a îndepărtat. Avionul liniilor Tokio era aproape de Matsuyama, aflîndu-se atunci cam la treizeci kilometri de avionul lui Inada... Încât este probabil că cele două avioane au avut de-a face cu acelaşi OZN, la o distanţă de câteva mile unul de altu16.

Şi vasele transoceanice au avut de-a face cu OZN-urile omniprezente. Incidentul de pe vasul Llandovery Castle, relatat în primul capitol, a fost urmat de multe altele. Să luăm în consideraţie unul relativ recent, confirmat de cele mai înalte foruri ale naţiunii unde a avut loc.

În noaptea de 12 noiembrie 1963, vaporul de transport Punta Medanos al Marinei militare argentiniene a suferit perturbări în urma prezenţei unui foarte mare obiect neidentificat, care l-a urmărit la o distanţă de circa un kilometru şi jumătate. OZN-ul avea formă rotundă, se mişca cu viteză constantă şi nu făcea zgomot. Nu era prevăzut cu lumini de poziţie.

Din momentul în care obiectul a ajuns cel mai aproape de vapor, busolele magnetice de pe Punta Medanos au fost cu totul dereglate, nemaiputând fi folosite pentru scopuri de navigaţie. Efectul era resimţit de la circa un kilometru şi jumătate de obiectul misterios.

De îndată ce OZN-ul s-a îndepărtat, busolele au revenit la normal. Imediat, comandantul flotei a transmis prin radio un raport amplu comandantului suprem, care a ordonat o anchetă amănunţită. Verificarea care a urmat n-a descoperit nimic anormal la busole şi a îndepărtat ipoteza că această perturbare deosebită s-ar fi putut datora unor submarine sau unui avion obişnuit. Oficialităţile argentiniene au ajuns la concluzia că perturbarea s-a datorat apropierii de un Obiect Zburător Noidentificat.

6 Cele întâmplate au fost pe larg comentate de agenţiile Reuter şi United Press International; interesant de remarcat este faptul relatat de ziarul „Mainichi Daily News” în ziua imediat următoare incidentului de mai sus, precizând că o comisie de anchetă din Statele Unite se afla deja pe drum spre Osaka, spre a interoga pe toţi piloţii care au avut legătură cu acest incident petrecut la 21 martie. Din comisie făceau parte experţi de la Direcţia Aviaţiei Civile, de la Departamentul Apărării şi de la Observatorul Palomar. Obiectivul anchetei, potrivit afirmaţiilor din „Mainichi Daily News”, a fost acela de a încerca să se stabilească cu precizie ceea ce aviatorii au remarcat când obiectul a fost aproape de avionul lor, în speranţa că aceasta ar permite să explice „mai multe accidente misterioase de aviaţie” care s-ar putea datora OZN-urilor.

Incidentul a fost relatat în amănunţime Comitetului naţional de anchetă a fenomenelor aeriene (NICAP) de la Washington, de către căpitanul de covertă O. R. Păgâni, care fusese însărcinat de ministrul marinei argentiniene să ancheteze cele întâmplate. El a adus totodată la cunoştinţa organizaţiei NICAP că în septembrie 1965 Marina argentiniană a semnalat alte cincisprezece incidente de acest fel. Păgâni a luat măsura ca, pe viitor, să-i revină serviciului hidrografic de supraveghere, din Argentina, sarcina de a ancheta toate incidentele electromagnetice.

A mai existat şi interesantul caz al cuterului Sebago, din serviciul de pază al coastei Statelor Unite, petrecut în ziua de 5 noiembrie 1957, pe la orele 5 şi 10 minute dimineaţa, în raportul său, comandantul de vas Waring a arătat că radarul a reperat un obiect ce se rotea în jurul cuterului. Urmărindu-l fără întrerupere, radariştii l-au observat că se opreşte în aer, după care s-a îndepărtat cu mare viteză.

Unsprezece minute după ce radarul a reperat OZN-ul, patru persoane care se aflau pe puntea cuterului Sebago au putut să-l vadă foarte distinct, cu ochiul liber: locotenentul Donald Schaefer, timonierul Kenneth Smith, radiofonistul Thomas Kirk şi sublocotenentul Wayne Schottley. Toţi au descris obiectul ca fiind seînteietor şi circular, capabil de performanţe superioare oricărui avion cunoscut.

Din fericire, raportul de pe Sebago a fost difuzat presei înainte ca Pentagonul să fi aflat de incident7.

7 S-ar putea ca la acea vreme Pentagonul să fi fost preocupat să repare o gafă recentă. Tocmai publicase încă un impresionant raport statistic (de felul celui pe care matematicienii de la Yale l-au analizat şi l-au stigmatizat ca fiind contrafăcut), în care rezulcatele calculelor aritmetice apăruseră cu totul ridicole, căci au fost prezentate şi cazuri individuale chiar sub formă de fracţii, cum ar fi: 54 – la sută de cazuri de păsări; 4-74 la sută de baloane etc.

Trebuie să recunoaştem însă că magicienii cifrelor de la Pentagon au găsit soluţie şi la această problemă. Ei „explicară” prompt că ofiţerii şi marinarii de pe Sebago n-au văzut nimic altceva decât... un avion cu motor eu piston obişnuit, îl cunoaşteţi, desigur: avionul cu motor cu piston, care nu ace nici un zgomot... care poate să planeze fix, în timpul zborului... şi să-şi schimbe direcţia din când în când... Cum, n-aţi văzut încă nici unul? N-are importanţă! Nici Forţele Aeriene n-au văzut.).

Probabil că explicaţia a fost mai neinspirată decât de obicei, dar nu trebuie uitat că, potrivit regulamentelor, „cei care explică” n-au de ales: ei n-au dreptul să spună publicului decât că aceste obiecte ciudate sunt avioane sau fenomene obişnuite. După cum am văzut, autorităţile din alte ţări sunt mai sincere cu cetăţenii lor.

Unul dintre incidentele de cea mai lungă durată, în legătură cu OZN-urile, la care martorii au asistat de aproape, a avut loc pe la sfârşitul anului 1958.

La acea vreme eu eram comentator de ştiri la televiziune la un post din Indianapolis, punct terminus al unei linii de cale ferată de. la Monon. Într-o zi am primit un telefon de la un membu al personalului de la trenul nr. 91, cu destinaţia spre sud, care în noaptea de 3 octombrie 1958 mergea de la Monon (Indiană) la Indianapolis, un parcurs de circa o sută cincizeci de kilometri.

Printre cei cinci membri ai personalului de tren se aflau mecanicul de locomotivă Harry Eckman, fochistul Cecil Bridge, frânarul şef Morris Ott. Aceştia trei se găseau în cabina locomotivei Diesel, din capul trenului, şi de aceea au fost primii care au văzut obiectele. Şeful de tren, Ed Robinson, şi mane-vrantul de vagoane Paul Sosby stăteau în vagonul de serviciu de la coada trenului. Cele două grupuri erau în legătură prin radio, cu modulaţie de frecvenţă, prin intermediul căruia erau în contact şi cu regulatorul de circulaţie de la Lafayette.

Bridge mi-a relatat incidentul, iar relatarea sa – înregistrată de mine pe o bandă de magnetofon – a fost coroborată cu declaraţffle celorlalţi membri ai personalului de tren care au asistat la acest incident. Cecil Bridge este un combatant al Forţelor Aeriene, care are la activul său 450 ore de zbor pe un bombardier greu.

„Vineri 3 octombrie, pe la orele trei şi treizeci de minute dimineaţa", a relatat Bridge, „trenul tocmai trecuse de orăşelul Wasco, de fapt o simplă aşezare, nod de cale ferată. Acesta a fost locul unde am remarcat pentru întâia oară, în lata noastră, patru lumini ciudate pe cer. Erau nişte lumini mobile. La început păreau să fie nişte stele neobişnuite, însă mai apoi ne-am dat seama că nu erau, totuşi, stele... se mişcau, n-a existat nici o îndoială, se vedea bine.

Acestea înaintau într-o formaţie în V. Asta nu înseamnă că vreuna dintre lumini ar fi stat central. – În capul formaţiei, ci că existau două ramuri, fiecare cu câte două lumini, lăcînd între ele un unghi de circa patruzeci şi cinci de grade.

Cred că am fost primul care le-a văzut. După ce le-am urmărit vreo cincisprezece secunde, am atras atenţia asupra lor celorlalţi doi care se aflau în cabină cu mine, Harry Eckman şi Morris Ott. Şi ei le-au văzut.

Sunt familiarizat cu avioanele şi performanţele lor, atât în calitate de aviator, cât şi ca observator.

Noi cu toţii din acest tren eram obişnuiţi cu avioanele, căci le vedeam în fiecare noapte, cu zecile. Însă aceste obiecte nu erau avioane.

Zburau cu 60 – 80 kilometri pe oră când au trecut pe deasupra liniei de cale ferată, la mai puţin de un kilometru în faţa noastră; erau patru lumini albe, mari.

Trenul trăgea 56 de vagoane, lungimea convoiului fiind cam de opt sute de metri şi, deoarece luminile zburau atât de jos încât cei din vagonul de serviciu n-au putut să le vadă, i-am chemat prin radio ca să-i anunţ ceea ce noi vedeam.

Deodată, la câteva secunde după ce depăşiseră linia ferată, obiectele luminoase s-au oprit, apoi s-au înapoiat. De data aceasta zburau spre est, tot la foarte mică altitudine, aproape razant pe deasupra copacilor, şi curând au dispărut din vedere. Cred că nu trecuse circa un minut, când, deodată, toate s-au înapoiat pe deasupra liniilor, venind înaintea noastră, apropiindu-se tot mai mult de tren. Am chemat prin radio vagonul de serviciu, în care cei de

acolo puteau acum să le urmărească mai bine. Evident că regulatorul de circulaţie de la Lafayette ne auzea vorbind, însă nu ne-a întrerupt de loc, pe tot timpul celor petreoute.”

Relatarea lui Bridge priveşte doar ceea ce au văzut oamenii de pe locomotivă. Dar numai personalul de tren aflat în vagonul de serviciu privise obiectele de aproape, în condiţii excelente. Circa şaisprezece ore după ce s-a petrecut acest incident din noaptea de 3 octombrie 1958, i-am intervievat pe Bridge şi pe şeful de tren, Ed Robinson, în cadrul unui program de televiziune, înregistrând pe bandă de magnetofon cele declarate de ei. Iată ce a relatat Robinson:

„Când Cecil (Bridge) m-a chemat pentru! A doua oară, eram deja sus, în cupola de unde aveam posibilitatea să privesc pe deasupra vagoanelor. Am văzut cele patru lumini, la vreo opt sute de metri de vagonul de serviciu, exact cât o lungime de tren. Mi-am dat atunci seama că veneau spre noi. Sosby se afla în cupolă şi le-a văzut şi el. Ele se îndreptau spre nord şi noi mergeam spre sud. Erau; într-adevăr jos, nu mai mult de vreo sută de metri deasupra vagoanelor... şi au survolat trenul pe toată lungimea lui, mergând însă în sens opus. Aş spune că zburau cu o viteză de cel mult optzeci de kilometri pe oră, potrivit aprecierii mele... Ceea ce sigur pot afirma este că nu se mişcau foarte repede, luîndu-le prea mult timp ca să parcurgă lungimea trenului.

Nimeni dintre noi n-a auzit vreun zgomot, însă aşa ceva nu este surprinzător, căci un tren de marfă fatje mult zgomot, împiedicând orice zgomot să se audă, cu excepţia vreunui vuiet deosebit de mare.

Am observat foarte bine obiectele în timp ce treceau pe deasupra trenului şi a vagonului de serviciu. Erau patru obiecte mari, în formă de disc, cu un diametru de circa doisprezece metri. Străluceau ca ceva alb-fluorescent, înconjurate de o lumină difuză. După ce au ajuns la vreun kilometru înapoia trenului şi păreau că s-au oprit câteva secunde, Sosby şi cu mine am ieşit pe platforma de dinapoi să ne uităm la ele. Păreau că sunt grupate exact deasupra căii ferate: în acest moment se aflau la vreo doi kilometri.

Au părăsit apoi calea ferată, unul după altul, şi s-au îndreptat spre est. Cu cât zburau mai repede, cu atât străluceau mai tare. Cei de pe locomotivă puteau acum iar să le vadă, încât ne-au chemat prin radio.”

În timp ce obiectele se îndepărtau, toţi membrii personalului de tren au remarcat aceeaşi ciudăţenie: obiectele străluceau şi se întunecau unul după altul, mai întâi numărul unu, apoi doi, urma trei şi apoi numărul patru. În timp ce îşi micşorau viteza, culoarea obiectelor se modifica de la albul I Iu iresccnt strălucitor, la galben-portocaliu şters când viteza lor devenea minimă8.

Şi din nou obiectele au ajuns în afara vizibilităţii personalului de tren, de astă dată timp de vreo două minute. Apoi obiectele au reapărut, venind exact de-a lungul şinelor, înapoia trenului şi ajungîndu-l rapid din urmă. Robinson adăugă:

„Ele erau abia ceva mai sus decât vârfurile copacilor înşiruiţi de-a lungul liniei ferate. Se apropiară până la vreo şaizeci de metri de vagonul de serviciu. Două dintre ele, care se aflau exact pe deasupra căii ferate, zburau pe-o muchie... Cu alte cuvinte, discurile erau înclinate la verticală. Cele care se aflau de fiecare parte a acestora, două, zburau înclinate cam la patruzeci şi cinci de grade, cu latura cea mai de sus orientată spre discurile de deasupra căii ferate. Ele formau astfel un „M" de lumini albe. Dacă oricare dintre ele ar fi zburat neînclinat – orizontal – bordurile discului aproape ar fi acoperit lăţimea căii... Încât trebuie să fi avut un diametru cam de 12 metri şi grosimea de 2,5 până la 3 metri. Oricum, era greu să spui exact cât aveau, întrucât lumina lor era difuză şi nici unul dintre noi n-a putut să distingă vreun amănunt constructiv.

M-am repezit în vagonul de serviciu şi am luat repede o puternică lanternă electrică, cu cinci elemente, care ilumina la mare distanţă. Am aprins lumina şi am dirijat fasciculul luminos spre acele discuri. De îndată ce le atinse, ele se dădură la o parte din calea fasciculului. Când au revenit deasupra liniei ferate, am proiectat pe ele un nou fascicul de lumină: din nou s-au împrăştiat. Am avut sentimentul că nu le convenea de loc această. După ce le-am proiectat lumina pentru a doua oară, nu s-au mai apropiat de tren; au rămas alături de linia ferată şi înapoia trenului, la o distanţă apreciabilă, până când am ajuns la Kirklin9, după care au dispărut spre nord-est şi nu le-am mai văzut.”

8 Această întunecare alternativă şi modificarea culorii constituie caracteristici deseori semnalate la OZN-uri.

9 Localitate situată la vreo şaizeci de kilometri nord-vest de Indianapolis.

După interviul pe care l-am luat personalului de tren, agenţiile de presă s-au interesat de cele întâmplate, ca de altfel şi Forţele Aeriene. Oficialităţile căilor ferate de la Monon au dat instrucţiuni personalului de tren ca pe viitor să păstreze tăcere când vor mai vedea obiecte asemănătoare, iar baza Forţelor Aeriene, de la Bunker Hill, situată la vreo cincizeci de kilometri est de locul incidentului, a cerut căilor ferate de a o preveni imediat în cazul când ar mai fi apărut astfel de obiecte. Oficialităţile din Lafayette ale căilor ferate de la Monon mi-au confirmat că într-adevăr baza Forţelor Aeriene de la Bunker Hill a instalat o linie telefonică directă cu serviciul regulatorului de circulaţie de la Lafayette, unde sunt centralizate semnalele radio ale personalului de tren. Din aceeaşi sursă mi s-a mai confirmat că Forţele Aeriene au dat indicaţii ca personalul de trenuri să fie vigilent în mod special „între orele trei şi patru dimineaţa”10.

În noaptea de 9 decembrie 1965, un obiect extrem de luminos, galben său portocaliu-roşiatic a trecut peste partea de la est a statului Illinois, sudul Michigan-ului, prin nordul statelor Indiană şi Ohio, iar în cele din urmă a explodat la mare altitudine în apropierea limitei dintre Ohio şi Penn-sylvania.

Mii de persoane au declarat apoi că au văzut dâra luminoasă – sau obiectul, ori pe amândouă. Cei mai mulţi au încercat să comunice postului de radio KDKA, de la Pitts-burgh, cele petrecute, întrucât tocmai atunci se transmitea ora de popularizare ştiinţifică, a lui Mike Levine, foarte apreciată de public. În cadrul interviului ce mi se lua, ne propuneam să discutăm despre Obiectele Zburătoare Neidentificate; nu ne aşteptam însă de loc ca soarta să ne favorizeze într-un fel atât de spectaculos.

După ce am ascultat o mulţime de persoane care au descris obiectul şi zborul acestuia, am tras concluzia la radio că a fost aproape sigur un meteorit, care a luat foc şi în cele din urmă a explodat în straturile înalte ale atmosferei.

10 De fapt, căile ferate de la Monon n-au împărtăşit pentru multă vreme părerea Forţelor Aeriene de a păstra secretul, căci nu mult după aceea ele au publicat în revista lor o amplă relatare a celor petrecute.

Am urmărit în continuare desfăşurarea acestui caz, dar după o lună de la cele întâmplate rămăseseră încă multe aspecte de elucidat, înainte de toate, faptul că în petele arse descoperite în iarbă de pe cîrnp, despre care s-a pretins că se datorează unor fragmente căzute în flăcări la sol, nu s-a descoperit nici o bucată, oricât de rniică, din acele fragmente. Aceasta n-ar fi fost posibil în cazul unor meteoriţi obişnuiţi, din piatră sau de fier.

Cu toate acestea, în explicaţia oficială pentru public s-a afirmat că a fost vorba de un meteorit care a explodat; în acest caz putem fi siguri că vor fi găsite fragmente cel puţin în comunicatele pentru presă.

Unul dintre cei care au contestat „explicaţia” oficială dată în acest caz a fost Ivan Sanderson, om de ştiinţă şi publicist cunoscut. Consideraţiile sale au apărut publicate într-un articol din „North American Newspaper Alliance”, care au fost apoi reproduse în numărul din martie 1966 al revistei „Fate”.

Sanderson a remarcat că, în cazul meteoriţilor, cea mai redusă viteză înregistrată vreodată a fost de 43 000 km/oră, în timp ce viteza calculată a obiectului care a trecut la 9 decembrie 1965, pe deasupra statelor sus-raenţionate, a fost doar de 1 700 km/oră. Iar când o doamnă care locuia la o fermă din apropiere de Kecksburg, statul Pennsylvania – spune Sanderson – a adus la cunoştinţa poliţiei că un obiect imens a căzut într-un crâng din apropiere şi a ars acolo, ziariştii şi poliţiştii care s-au dus la faţa locului au constatat că acolo se şi aflau importante forţe ale unor unităţi militare. San-derson citează un purtător de cuvânt al forţelor armate care a declarat: „Nu ştim ce se petrece aci; în pădure însă se află un Obiect Zburător Neidentificat”.

Îndrăznesc să cred că acest purtător de cuvânt al forţelor armate nu mai face declaraţii publice despre OZN-uri.

În ianuarie 1965, Obiecte Zburătoare Neidentificate, care apăruseră pretutindeni până atunci, au revenit la locul lor favorit de acţiune: Washington.

La 11 ianuarie, spre orele 4 dimineaţa, un grup de gradaţi ai unei unităţi militare de transmisiune, cu sediul în Strada a 19-a şi Constitution Avenue, se precipitară la ferestre spre a asista la un spectacol interesant, asupra căruia camarazii lor de la secţia radar le atrăseseră atenţia.

Doisprezece gradaţi ai acestei arme, între care Paul M. Dickey, Jr., şi Ed Shad, s-au strâns la ferestre, unde au putut să vadă douăsprezece până la cincisprezece obiecte albe, în formă de ouă, care zburau în zigzag la altitudinile de 4 000 până la 5 000 metri pe deasupra clădirii Gapitoliului. După cum toţi au văzut, obiectele erau urmărite de două avioane cu reacţie de tip „delta”; în intervalul de timp în care spectacolul a putut fi văzut de la ferestrele unităţii militare, obiectele s-au sustras uşor manevrelor avioanelor de urmărire.

Unul dintre cei dinţii ziarişti sosiţi la faţa lacului, a fost un reporter de la „Washington Star”. În afară de cei doi gradaţi sus-menţionaţi, el a intervievat pe Sam Webb, Jack McBride şi Sam Marrone. În numărul din 13 ianuarie al ziarului amintit se menţionează că:

„Sunt cu toţii de acord în ceea ce priveşte forma şi numărul aproximativ al discurilor, cât şi asupra faptului că acestea zburau mai iute decât avioanele de vânătoare cu reacţie”.

Atunci când cei de la ziar au întrebat la Departamentul Apărării ce ar fi putut să fie obiectele, li s-a răspuns pe un ton tăios că cei doisprezece transmisionişti ai armatei *n-au văzut absolut nimic*. „Nu s-a produs nici un astfel de incident. Nu s-a întâmplat absolut nimic.”

Ceea ce a intrigat şi mai mult, a fost incidentul care a avut loc la televiziune, unde se luaseră măsuri pentru intervievarea grupului de militari care văzuseră ciudatele obiecte. Interviul avea să fie înregistrat pe film şi televizat în aceeaşi seară.

. Despre aceasta a fost informat Pentagonul, care a trimis în grabă un „purtător de cuvânt” la faţa locului. Acesta a găsit echipa de televiziune în timp ce-şi instala aparatele. Transuiisionistii, care erau pe punctul de a fi intervievaţi, au fost duşi într-o altă cameră, unde li s-a spus că li se interzice să vorbească în public despre acel incident. În momentul în care nişte transmisionişti civili au întrebat pentru care motiv Pentagonul îi poate obliga să păstreze tăcere, ofiţerul, luat din scurt, le răspunse că *întrucât priviseră obiectele prin fereastra unui local oficial*, *ei cad sub incidenţa reglementărilor oficiale din cadrul acestuia*!

Şi nu li s-au mai luat interviuri televizate acestor martori oculari.

Unul dintre cei mai binecunoscuţi oameni din Statele Unite este pilotul cu veche experienţă, şi în acelaşi timp o personalitate care apare frecvent la televiziunea americană, Arthur Godfrey. El locuieşte în Virginia, îşi are avionul

şi pilotul său particular, şi zboară peste tot unde are de făcut emisiuni, pentru Columbia Broadcasting System, din New York City.

În cadrul programului din 25 iunie 1965, invitatul lui Godfrey a fost actorul de comedie Orson Bean; conversaţia dintre ei a atins şi problema Obiectelor Zburătoare Neidentificate. Godfrey relată incidentul pe care l-a avut împreună cu Frank Munciello, copilotul său, în timpul unui zbor de noapte pe care l-au efectuat în avionul lui Godfrey, de la. New York la Washington.

Zborul se desfăşura ca de obicei, a declarat Godfrey, apro-piindu-se de Philadelphia, când, deodată, apăru un obiect luminat scînteitor, în apropiere de aripa dreaptă a avionului său bimotor, Convair. Godfrey, care pilota, viră brusc avionul spre stânga ca să evite o eventuală ciocnire. Apoi, spuse el telespectatorilor, intră în contact cu turnul de control al aeroportului din Philadelphia:

— ” E vreun aparat în aer în zona noastră?”

— ” Nici unul”, i se răspunse.

— ” Ei, la naiba; şi totuşi e ceva pe aici!” replică eh în aceeaşi clipă, obiectul, şi-a schimbat direcţia, înconjurând avionul, ca să apară câteva secunde mai târziu înapoia aripii din stânga. Din nou Godfrey făcu avionul să vireze brusc din calea OZN-ului şi încercă să se îndepărteze de acesta. Obiectul viră şi el la dreapta. De fiecare dată când Godfrey făcea o încercare de a se feri de OZN, acesta îi imită manevrele.

„Orice făceam, el rămânea mereu în apropiere de aripa stingă a avionului”, spuse Godfrey telespectatorilor săi.

El a recunoscut că atât dânsul cât şi Munciello, amândoi piloţi experimentaţi, cu mii de ore de zbor, se cam înfricoşaseră în urma celor ce li se întâmpla. Ei n-au reuşit să scape de OZN, în pofida manevrelor încercate. Acesta i-a însoţit până când de la sine s-a decis să-i părăsească, urcând drept în sus şi dispărând în noapte.

Două dintre cele mai interesante cazuri, Care s-au petrecut în 1964, au avut drept martori oculari trei persoane demne de încredere: doi fermieri din Nevada şi un om de afaceri din Carolina de Sud. Al doilea caz a fost relatat în ziare, înaintea primului.

La 25 iunie 1964, fermierul George W. Rogers, care, locuieşte la Spring Valley, în apropiere de Ely, statul Nevada, se ducea cu automobilul la Ely, împreună cu fratele său Bert. Ei zăriră înaintea lor, pe şosea, un aparat ciudat. La început, când l-au văzut, obiectul se afla alături de drum şi cam la un metru deasupra solului, încât putură să-i vadă doar partea de sus. Primul lor gând a fost că era un jip, în afara drumului. Apoi obiectul se înălţă şi veni deasupra şoselei, unde se aşeză pentru scurtă vreme pe un mic piedestal, având o lungime de vreo şaizeci de centimetri. Cei doi oameni se găseau atunci la vreo câţiva metri de obiect. Potrivit descrierii lor, obiectul era în formă de piramidă,

cu vârful îndreptat în jos şi ajungând la piedestal. Partea de sus era uşor bombată sau incurbata. Obiectul se rotea iute în jurul lui însuşi.

George Rogers sări afară din maşină şi alergă să pună nuna pe obiect. De îndată ce se apropie, cu uri bâzâit puternic obiectul făcu un salt în aer de circa trei metri înălţime, revenind înapoi jos, pe şosea, la vreo doisprezece metri mai încolo. George se apropie de trei sau de patru ori, dar de fiecare dată cu acelaşi rezultat. El a declarat ulterior la poliţie: „M-am trezit agitîndu-mă prosteşte în jurul unui obiect despre care habar n-aveam ce era. Bert a strigat la mine să mă îndepărtez de acel obiect. M-am gândit că avea dreptate, încât m-am înapoiat şi am intrat în maşină".

O clipă mai târziu, obiectul se ridică încet şi începu să se îndepărteze repede spre est, pentru a dispărea în depărtare, trecând dincolo de creastă munţilor.

Amândoi fermierii au fost de acord că obiectul pe care-l văzuseră avea forma unei sfârleze răsturnate. George, care încercase să-l atingă, a mai spus că marginile obiectului luceau ca şi cum ar fi fost din material plastic şi că purta pe una dintre feţe un însemn sau emblemă roşie, pe care însă n-a putut-o descifra, întrucât obiectul se rotea continuu.

Ziarul „Record", din Ely, statul Nevada, a publicat această relatare în numărul său din 1 iulie, despre acea ciudată sfâr-leoză inversată.

În ziarul „Independent", din Anderson, statul Carolina de Sud, din 1 iulie 1964, găsim o interesantă urmare la incidentul relatat de fraţii Rogers, din Ely, statul Nevada, aflat la o mie şase sute de kilometri spre nord-vest.

B. E. Parham din Wellford, statul Carolina de Sud, este director regional al societăţii anonime „Family Record Plan". Tocmai fusese în interes de serviciu la Atlanta şi se întorcea acasă în suburbia Spartanburg, la volanul limuzinei sale, un Chevrolet model vechi. El se afla pe şoseaua 59, conducând cu o viteză de circa 110 kilometri pe oră, pe la ora unu dimineaţa. La acea vreme nu era nimeni pe şosea.

Parham a declarat autorităţilor federale următoarele:

„Deodată apăru ceva care lumină totul în jurul meu. Am văzut un obiect luminos îndreptîndu-se direct spre mine. Mi-am zis că s-a terminat cu mine – convins că era un meteorit care avea să mă lovească în plin".

În ultima clipă, obiectul coti drept în sus şi trecu deasupra maşinii; această manevră, a afirmat Parham, i-a creat impresia că obiectul fusese întrucâtva derutat de farurile maşinii sale.

Motorul automobilului său începu să funcţioneze anormal, încât Parham opri maşina pe marginea drumului.

Parham continuă astfel: „Obiectul semăna cu o sfârlează răsturnată, cu bordurile având o lungime de vreo doi metri, în partea inferioară se vedeau nişte mici orificii, parind propulsat de un fel de flăcări galbene. Când a coborât la mică înălţime peste maşină, căldura era înăbuşitoare, iar mirosul amintea de

cel al aldehidei formice. Am închis repede ferestrele maşinii şi am zăvorât uşile. Câteva clipe după aceea, obiectul se înălţă cu un zgomot asurzitor, până când nu l-am mai putut vedea. Şi nici nu ţineam să-l mai văd. Tot ceea ce voiam era să scap de acolo cât mai repede şi am plecat”.

Parham se duse direct la aeroportul din Spartanburg şi relată cazul celor de la direcţia aviaţiei federale. Ei au examinat maşina şi au-găsit pete pe partea de sus şi pe capota maşinii, unde un lichid îndepărtase vopseaua. Ziarul „Independent” din Anderson a relatat că atunci când autorităţile direcţiei aviaţiei federale au verificat petele cu contoare Gei-ger, ei au constatat că ele erau radioactive.

Curând sosiră anchetatori care l-au interogat pe Parham şi au îndepărtat petele vâscoase de pe maşină. Apoi au plecat, lăsîndu-l să-şi dezlege singur enigma.

Acesta-i procedeul american – când este vorba de OZN-uri.

În cursul acestui an vor fi cam 200 apariţii autentice de Obiecte Zburătoare Neidentificate, despre care Pentagonul va ajunge să demonstreze că 210 vor fi fost false.

Revista „Life Magazine”, 6 ianuarie 1958, p. 10.

6. VIAŢA EXTRATERESTRĂ

„Statele Unite vor fi în măsură să asculte, din alte părţi din Univers, mai mult decât o singură civilizaţie, inteligentă, oînd vom fi gata să montăm instalaţia”.

Cel care a afirmat aceasta este Bernard M. Oliver, un celebru inginer electronist, vicepreşedinte la „Hewlett-Packard Corporation”. El era desigur la curent cu ceea ce au realizat radiotelescoapele, cât şi cu ceea ce realizau, în momentul când el a afirmat cele de mai sus la Institutul American de Aeronautică şi Astronautică, din San Francisco, în ziua de 27 iulie 1965.

Oliver a declarat în faţa distinsului auditoriu că prin montarea pe un platou de douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi, de felul acelora existente în Texas, a unei instalaţii de cel puţin o mie de radiotelescoape, dar nu mai mult de zece mii, fiecare cu un diametru cam de treizeci de metri, omul ar putea să scruteze cerul cum n-a mai făeut-o vreodată. Am putea – a spus el – „însăşi creaţia s-o ascultăm”, prin cuplarea împreună a tuturor acestor instrumente.

Cât ar costa un asemenea proiect?

Aproximativ costul primei bombe atomice, respectiv doar o zecime din ceea ce va costa aterizarea pe Lună a unui om.

Acest ansamblu de dispozitive de ascultare ultrasensibile, a precizat Oliver, i-ar da posibilitate omului „să detecteze radiaţiile, emise fără destinaţie ide către vreo altă rasă inteligentă, respectiv: programele de televiziune,

emisiile de radio cu modulaţie de frecvenţă, transmisiile de care se servesc în relaţiile lor comerciale cât şi în viaţa socială.

După toate probabilităţile, astfel de semnale abundă astăzi din toate părţile în direcţia Pământului. Te exasperează să-ţi dai seama că este aşa – şi că nu poţi să le asculţi.

Sunt sigur că dacă am avea un asemenea post de ascultare a l 'inversului, am descoperi nu una, ci mai multe lăcaşuri de viaţă raţională".

În urmă cu o generaţie, sau chiar mai puţin, propunerea lui Oiiver adresată acestui for al oamenilor de ştiinţă ar fi fost privită ca o sminteală. În ultimii douăzeci de ani însă, s-au petrecut o mulţime de lucruri – pe Pământ – şi în jurul Pământului, cât şi în cosmos, lucruri care, toate, au atras atenţia asupra probabilităţii existenţei unor fiinţe raţionale, altele decât fiinţele umane de origine terestră.

Nu s-a produs nici o rumoare la propunerea ieşită din comun a lui Oliver şi nici la concluziile sale deschis exprimate. Absolut nici una. În schimb, el a fost îndelung aplaudat; căci auditoriul său – bine informat – ştia că dovezile sunt de partea oratorului.

Căutarea dovezilor cu privire la existenţa vieţii în alte părţi ale Universului (printre care OZN-urile pot constitui o indicaţie) este o treabă care datează de multă, multă vreme. Este o treabă extrem de secretă, plină cu multe eşecuri şi care necesită cheltuieli ruinătoare.

Ca buget şi număr de specialişti, ea a devenit, din 1966, una dintre marile preocupări ştiinţifice.

În Statele Unite, această căutare a început oficial prin 1924. Şi mai înainte au fost unii care au desfăşurat o oarecare activitate în acest domeniu, dar numai în 1924 guvernul Statelor Unite a început să se intereseze de el, finanţând anumite cercetări. Era just să aştepte şi unele rezultate – şi s-au obţinut rezultate, dar nu dintre cele ce se prevăzuseră.

Astfel de cercetări au fost precedate de acelea ale dr. Otto Hahn, un renumit geolog german, care şi-a spus că, întrucât în vechile roci de pe Pământ s-au conservat forme microscopice de viaţă, s-ar putea ca să se descopere forme asemănătoare în meteoriţii de piatră care – după cât se presupune – constituie fragmente ale altor planete.

Hahn n-a avut nici fonduri suficiente şi nici răgaz ca să desfăşoare cercetări continue şi aprofundate în acest promiţător domeniu, dar a folosit într-un mod excelent ceea ce a avut la dispoziţie. Dintr-un meteorit care a căzut în apropiere de Knyahinya, în Ungaria, în anul 1866, Hahn a izbutit să taie mai multe felii foarte fine, pe care le-a şlefuit până ce au ajuns la o grosime transparentă. El a fost plăcut surprins să descopere la microscop structuri delicate care se asemănau cu formele de viaţă fosilizate ale celor dinţii fiinţe ce şi-au făcut apariţia pe Pământ. Unele dintre aceste structuri erau în mod evident nişte striaţii, ca de filigran, ce ar fi putut să alcătuiască o

minusculă cochilie. Or, tocmai aceste minuscule cochilii sunt produse de fiinţe vii.

După doi ani de studiu, condus cu răbdare, al acestor fragmente meteoritice, Hâhn a izbutit să fotografieze ceea ce a numit şaisprezece grupuri familiale de diferiţi bureţi, corali şi alte obiecte sortate, pe care le-a clasat la un loc în categoria crinoizilor, nişte minuscule vietăţi, având trunchiuri şi „labe”, care trăiau (şi mai trăiesc încă) în mâlul mărilor ce au existat din totdeauna.

Pentru verificarea descoperirilor făcute, dr. Hahn trimise „probele” sale unui eminent zoolog, dr. D. F. Weinland, căruia i-a cerut să stabilească natura obiectelor.

Dr. Weinland a procedat la un studiu minuţios şi îndelungat al materialului primit; ceea ce a găsit şi el a confirmat de fapt concluziile dr. Hahn: coralii şi bureţii se asemănau categoric cu cei de pe Pământ, cu deosebirea că erau cu mult mai mici. Formele pe care Hahn le denumise „crinoizi” erau în realitate, după dr. Wienland, o specie de bureţi. Însă, în linii mari, concluzia era aceeaşi: că, într-adevăr, toate aceste obiecte trăiseră undeva în cosmos.

Dr. Hahn era, ca şi dr. Weinland, un specialist de mare reputaţie, însă întreaga sa poziţie ştiinţifică n-a fost suficientă ca să-l apere de sarcasmele colegilor săi atunci când şi-a publicat descoperirile în 1880. La acea vreme, teza acceptată era că nu există viaţă în alte părţi din Univers, că viaţa, aşa cum o cunoaştem, s-a dezvoltat în exclusivitate, ca un fenomen unic, doar pe mica noastră planetă. A sugera, aşa cum a făcut Hahn (în colaborare cu Weinland), că undeva în cosmos un alt corp ceresc ar fi purtat altădată forme primitive de viaţă, şi ar putea încă să le mai poarte, era pe atunci nici mai mult nici mai puţin decât erezie.

Un congres al oamenilor de ştiinţă, ţinut la Universitatea de la Basel, a considerat că dr. Otto Hahn şi dr. Weinland se făcuseră de râs. Cea mai mare parte a revistelor ştiinţifice care au publicat concluziile lui Hahn, au făcut-o, având aerul că s-ar fi ruşinat că au trebuit să ofere cititorilor lor o astfel de lectură. Flahn a fost caracterizat de către Asociaţia Smithsonian drept „un nefericit care s-a lăsat dus razna, de imaginaţia sa”.

I hipă o astfel de primire, nici dr. Hahn şi nici colegul său, dr. Wcinland, nu şi-au mai continuat eforturile de a urmări ceea ce descoperiseră. De cele mai multe ori ei n-au izbutit să-i convingă pe criticii lor, nici chiar să examineze probele; atunci, ca şi acum, scepticii cei mai înverşunaţi erau tot cei care de fapt nu cunoşteau nimic în această problemă.

Au trebuit să treacă optzeci de ani pentru că alţi oameni de ştiinţă să reia lucrările pentru care Hahn şi Weinland avuseseră de suferit. Vom examina aceste lucrări în alt capitol, în ordine cronologică; căci, între timp, alţi oamenide ştiinţă au atacat acest domeniu, folosind însă şi alte metode.

Unul dintre aceşti cercetători a fost renumitul om de ştiinţă autodidact, Nicolae Tesla. Probabil că el este mai bine cunoscut pentru bobina Tesla, deşi cel mai puternic contact cu epoca modernă a fost realizat prin victoria sa asupra lui Thomas Edison, propunând curentul alternativ în locul curentului continuu preconizat de Edison1.

În 1889 „Tesla era deja o personalitate remarcabilă, deşi puţin cam excentrică, în perspectiva noii ere a electricităţii şi radioului. Una dintre teoriile sale preferate era aceea că se poate obţine cu ajutorul câmpului magnetic al Pământului o asemenea cantitate formidabilă de energie electrică, încât aceasta ar putea fi folosită pentru a intra în comunicaţie cu alte planete – în cazul în care ar exista cineva pe acolo care să poată să capteze mesajul.

După un mare număr de reuniuni cu experţi ai guvernului, în vederea alegerii unui loc cât mai potrivit pentru planurile sale, Tesla plecă la Colorado Springs, statul Colorado unde-şi instala echipamentele.

Nu se asemănau de loc cu ceea ce vreodată se construise mai înainte: era un complex de dimensiuni uriaşe, alcătuit din echipament electric destinat să emită fulgere gigantice fabricate de om, care să poată fi declanşate în aşa fel încât, străbătând cosmosul într-o anumită succesiune, să reveleze faptul că este opera unor fiinţe inteligente.

1 N. Tesla a refuzat în 1921 să împartă Premiul Nobel pentru fizică, cu Edison, pentru care avea o mare antipatie personală.

În tentativa să, Tesla depăşi toate aşteptările. Modificând în mod alternativ intensitatea curentului în imensă să bobină, cu un diametru de 22,5 metri, şi în final trimiţîndu-l într-o sferă de cupru aflată în vârful unui turn înalt de 61 metri, Tesla ajunse să producă fulgere artificiale care au cutremurat literalmente împrejurimile aflate la depărtări de mulţi kilometri. El a provocat de asemenea un scurtcircuit într-o centrală electrică şi a aprins becuri la depărtare de kilometri, ca urmare a intensităţii enorme a curentului din instalaţia sa – o experienţă fantastică, a cărei relatare o puteţi găsi în cartea intitulată *Prodigal Genius*, de John O'Neill. Înainte ca protestele locuitorilor să-l oblige să întrerupă experienţele şi să renunţe la ele, sub ameninţarea arestării, Tesla şi-a format convingerea că de acum deţinea probe spre a susţine afirmaţia sa iniţială, anume că undeva, în cosmos, punctele şi liniile sale au fost detectate şi că i s-a răspuns.

Semnalele captate în 1889 de dispozitivul lui Tesla erau periodice şi „sugerau clar numere şi o ordine pe care nu puteai s-o atribui vreunei cauze cunoscute”.

Şi Tesla adăugă: „Deşi n-am izbutit să le descifrez înţelesul, mi-a fost imposibil să le consider întâmplătoare; înapoia acestor semnale stătea un scop, ele erau rezultatul unei tentative din partea unor fiinţe inteligente, dinafară

lumii noastre, de a ne vorbi prin (radio) semnale. Sunt absolut sigur că nu erau produse de vreun lucru terestru”.

Susţinerea lui Tesla că ar fi captat semnale radio de origine extraterestră era întru totul întemeiată, întrucât la acea vreme Marconi abia era în măsură să emită nişte semnale slabe la distanţă de optzeci de kilometri, şi abia după doi ani, în Urma experienţelor lui Tesla de la Colorado Springs, Marconi izbuti să facă să treacă peste Atlantic litera „S" într-o formă inteligibilă. Tesla a afirmat că instrumentele sale au captat o emisie de impulsuri regulate, ceea ce nu este o caracteristică a radiaţiei stelare originale, după cum se ştie actualmente, după mulţi ani de investigaţii. Regularitatea semnalelor, cât şi promptitudinea vădită cu care au urmat giganticelor fulgere ale lui Tesla, sunt lucruri unice în felul lor în acest tip de experienţe.

În acelaşi timp în care Tesla bombarda, din Colorado, cerul cu fulgerele sale artificiale, tânărul Marconi emitea litera „V", iar la optzeci de kilometri distanţă (între Wimeraux şi South Foreland), colaboratorii săi au reuşit până la urmă să-i capteze semnalele.

În 1921, Marconi a făcut cunoscut că ar fi captat, pe iahtul său de pe Mediterana, nişte ciudate semnale radio indescifrabile. Ca şi Tesla cu douăzeci de ani mai devreme, Marconi semnala regularitatea anormală a impulsurilor. El încuviinţă pe reprezentantul său din Londra ca să-i citeze afirmaţiile în sensul că în mod sigur aceste semnale reprezentau un fel de cod pe care nu l-a putut descifra, *altul decât în cazul literei „V, în care era folosit codul Marconi*.

În 1962, vorbind la congresul din Los Angeles al Societăţii Americane de Rachete, cercetătorii C. D. Jackson şi R. E. Hoh-mann au prezentat o interesantă comunicare cu privire la această îndelungată căutare a vieţii în cosmos. În ea, bineînţeles, ei se ocupau pe larg de experienţele lui Tesla, Marconi, cât şi de extraordinarele rezultate ale unei experienţe făcute în noaptea de 22 spre 23 August 1924, în colaborare cu guvernul american, de către dr. David Todd, profesor de astronomie la Colegiul Amherst.

Marina a fost un participant activ la experienţă, din diferite motive, unul dintre ele fiind acela că Departamentul Marinei căzuse de acord cu Charles Francis Jenkins să experimenteze un dispozitiv construit de el – un instrument care putea să înregistreze semnale radio pe o bandă de hârtie sensibilă sau pe film. Jenkins era binecunoscut ca omul care realizase cu succes primul aparat de proiectare a filmelor de cinematograf, în anii care au urmat, el a construit primul dispozitiv practic de convertire a semnalelor de televiziune în filme de televiziune – sistemul de disc analizor Jenkins, primitiv şi greoi (totuşi utilizabil).

În 1924, Jenkins a adus perfecţionări acestei metode de interceptare şi înregistrare a semnalelor radio pe emulsii fotografice. Marina a vrut să încerce să înregistreze semnale care, eventual, ar fi emise de pe planeta Marte în momentul oînd aceasta trecea la cea mai mică distanţă, în august 1924, aflîn-du-se la numai 56 000 000 kilometri depărtare de Pământ. În acelaşi timp,

Departamentul Marinei s-a temut să nu fie taxat ca dement în cazul când lumea ar fi aflat că a încercat să capteze semnale din cosmos şi a eşuat în această încercare. De aceea a preferat să rămână în umbră, mulţumindu-se să pună la dispoziţie mijloacele financiare, echipamentul şi manopera tehnică necesară, lăsând însă pe altcineva să apară ca autor al proiectului. Vechiul joc al armatei, care-i permite să câştige pe toate fronturile, era practicat în această împrejurare şi de Marină.

Ea a găsit în dr. David Todd omul care-i trebuia. Acesta, un eminent astronom, era întru totul îndreptăţit să se intereseze de planeta Marte. În locul telescopului de modă veche, el ar fi vrut să încerce să folosească dispozitivul de înregistrare al semnalelor radio, pe atunci o perfecţionare tehnică de ultimul strigăt.

Era o zi mare în analele captării, mesajelor din alte lumi.

Mai întâi, guvernul dispuse ca toate emiţătoarele americane de radio să-şi înceteze funcţionarea pe timpul experienţei. Apoi, un rulou având o bandă cu hârtie sensibilă al „radio-camerei Jenkins” a avansat în faţa unui punct luminos care oscila, semnalul radio fiind astfel convertit într-un fascicul de lumină care avea să producă o înregistrare pe emulsia fotografică. Suprafaţa de înregistrare avea o lungime de vreo nouă metri şi o lăţime ceva mai mare de 15 centimetri.

Cu antenă îndreptată în direcţia Planetei Marte, şi cu şuviţa de lumină înregistrând pe banda de hârtie semnalele care soseau, orele treceau unele după altele. În lumea întreagă, alte naţiuni şi-au oferit concursul, dând instrucţiuni staţiilor lor de radio să capteze ciudatele semnale.

Unii au făcut cunoscute rezultatele; alţii n-au comunicat nimic.

O staţie britanică din Columbia anunţase că a recepţionat o serie bizară de semnale codificate, constând din patru liniuţe, repetate de-a lungul multor minute.

Radioamatori din Franţa şi Anglia au anunţat că şi ei au captat nişte impulsuri scurte, care păreau să fie redate într-un cod indescifrabil. În schimb, nu s-a anunţat dacă vasele marinei noastre au captat ceva sau nu.

Un lucru e sigur: nici unul n-a obţinut rezultate ca cele obţinute de radioeamera lui Jenkins, utilizată de dr. Todd pentru Observatorul Marinei.

Aceasta funcţionase perfect şi dăduse rezultate remarcabile.

Pe una din marginile acestei benzi fuseseră înregistrate punctele (şi liniuţele) pe care şi alte staţii de captare le semnalaseră. Pe cealaltă margine a benzii însă, la intervale corespunzând unor durate de circa treizeci de minute între marcaje, fuseseră înregistrate grupuri ciudate de semnale.

Ziarul „New York Times” din 28 august relata următoarele:

„Developarea filmului fotografic pe care au fost înregistrate semnalele radio, în cursul a 29 de ore, în timp ce planeta Marte trecea cel mai aproape de

Pământ, a făcut să crească misterul punctelor şi liniuţelor captate concomitent de operatorii unor staţii puternice, aflate la mare distanţă unele de altele.

Filmul... dezvăluie negru pe alb un aranjament foarte regulat de puncte şi liniuţe pe o margine, iar pe cealaltă margine, la intervale aproape egale, se află îngrămădiri de semnale ciudat alambicate, fiecare îngrămădire reprezentând o faţă de om, grosolan desenată".

Oamenii de ştiinţă care au examinat această uimitoare bandă cu semnale radio... „în grămezi ciudat alambicate, fiecare îngrămădire reprezentând o faţă de om, grosolan desenată"... au fost, firește, deconcertaţi de această ciudată întoarcere a lucrurilor. Aceasta cu atât mai mult, cu cât însuşi inventatorul aparatului n-avea nici o idee asupra modului în care semnalele respective ar fi trebuit să fie transmise ca să producă un rezultat atât de bizar. Caricaturile care se vedeau au făcut o vreme vâlva, până când, în final, au fost îndosariate şi date uitării.

Oamenii de ştiinţă reţinuseră însă şi un alt aspect al acestei experienţe, care, în ultimă analiză, poate fi de un mai mare interes decât „feţele de om". Ei au observat că exista o interesantă relaţie cronologică între acest flux de semnale înregistrate în 1924 şi experienţele anterioare făcute şi de Tesla, şi de Marconi.

Astfel, în 1899 Tesla emitea în mod repetat şi cu regularitate impulsuri de radiaţii în banda de înaltă frecvenţă.

Marconi a transmis litera „V" în codul Morse utilizat de telegrafişti, de asemenea în 1899.

În 1921, după douăzeci şi doi de ani, litera „V" convertită în codul Morse era captată pe Pământ în condiţii care arătau că emisia provenea de la o sursă extraterestră.

În ultimele zile ale anului 1901, Marconi expedia peste Atlantic, primul său mesaj radio. Era litera „S" codificată, semnalul produs fiind mai tare decât în primele sale experienţe.

Din decembrie 1901 până în august 1924, când litera „S" ne-a revenit, fiind emisă de undeva din Cosmos, trecuse ceva mai mult de douăzeci şi doi de ani, dar rămânea totuşi în limitele ciclului amintit mai înainte.

Ar putea să fie, firește, o simplă coincidenţă, însă faptul că natura semnalelor părea să arate că acestea aveau o origine inteligentă, reproducând pe acelea pe care noi le expediaserăm cu mulţi ani înainte, face puţin probabilă doar o simplă coincidenţă.

Aceasta ne conduce la elucidarea unui alt aspect al problemei puse în discuţie. Alţi douăzeci şi doi de ani de la experienţa din 1924 de trimitere a unor semnale în cosmos ne aduc în 1946, anul în care Obiectele Zburătoare Neidentificate au roit pe deasupra Pământului, peste ţările scandinave şi unele părţi din U.R.S.S.

Şi în acest caz ar fi putut să fie vorba de o simplă coincidenţă, însă o atât de interesantă „coincidenţă” încât merită să o reţinem, căci, aşa cum vom vedea, cu cât fenomenul se va extinde mai mult, numai coincidenţa singură nu va mai fi suficientă pentru a explica ceea ce s-a întâmplat.

Un alt experiment de emisiune radiofonică, care se încadrează exact în acest interval de douăzeci şi doi de ani, a fost acela realizat de un original şi reputat cetăţean din Kentucky, Nathan Stubblefield, în vara anului 1902. Ziarul „Washington Evening Star” a relatat faptele sub un titlu cu litere mari, în numărul său din 21 mai 1902:

PE PĂMÂNT ŞI PE APĂ PRIMA ÎNCERCARE PRACTICĂ DE TELEGRAFIE FĂRĂ FIR ASCULTATĂ LA DISTANŢA DE O JUMĂTATE DE MILĂ

Ziarul informa că Stubblefield a realizat emisia unor mesaje de pe vasul Bartholdi, de pe râul Potomac, şi a făcut schimb de mesaje cu membrii marcanţi ai Congresului care se găseau pe malurile râului, emisia făcîndu-se prin intermediul a două fire cufundate în apă, înapoia vaporului.

Trebuie să remarcăm că acest eveniment important a avut loc aproape exact cu douăzeci şi doi de ani înainte ca dr. Todd şi n-lmicienii de la Observatorul Marinei să intercepteze acele semnale ciudate. Emisiile vocii umane realizate de Stubblefield au fost urmate, cum era şi firesc, după patruzeci şi patru de ani, de apariţia spectaculoasă a discurilor zburătoare omniprezente.

Oare aceste semnale inexplicabile au vrut să arate că undeva în cosmos, la o distanţă de cel puţin unsprezece ani lumină, cineva a încercat să ne facă cunoscut că este pe recepţie? Oare aceste fiinţe au înregistrat semnalele noastre şi apoi ni le-au înapoiat, în cadrul unui drum dus şi întors de douăzeci şi doi de ani? Dacă. Este aşa, unde se află ele, dacă într-adevăr se află undeva?

Nu trebuie să faci multe calcule ca să reduci totul la două probabilităţi: stelele *Tau Ceti* şi *Epsilon-Eridani*. Dacă acestea au planete locuite care se interesează de noi, ele se găsesc exact la distanţa până la care un drum dus şi întors durează douăzeci şi doi de ani.

În urma experienţei de necrezut din 1924, cu radio-camera lui Jenkins, o persoană sus-pusă a ajuns la concluzia că tema merită să fie explorată în continuare; încât, în 1926, şi Marina şi Transmisiunile, de astă dată folosind Universitatea Johns Hopkins drept frontispiciu, au construit în statul Nebraska o uriaşă instalaţie radio de ascultare. Aceasta a costat guvernul, după cum a şi recunoscut, o sută de mii de dolari; astăzi nu e mult, însă în 1926 sumă era suficientă ca să permită construcţia unei staţii de recepţie de foarte mare putere.

Publicul n-a aflat niciodată ceea ce s-a realizat acolo, în acea vară. Susţinătorii proiectului sperau, după cât se pare, să capteze semnale radio

provenind din cosmos şi se ştie doar că au încercat să le capteze. După mai multe săptămâni de lucru însă, un comunicat oficial a fost dat publicităţii în care se spunea că rezultatele n-au fost satisfăcătoare, ceea ce corespundea probabil realităţii. În orice caz, staţiunea a fost închisă, înregistrările au fost îngropate în vastele dosare guvernamentale, iar încercarea a fost practic dată uitării. Dar *a fost* o încercare care *a urmărit* să capteze semnale cosmice, în cazul în care ar fi putut s-o facă.

Detectarea unor semnale radio provenind din cosmos, prin anii 1920, era tot una cu a introduce o cerere ca să fii internat într-un azil de nebuni. Pentru motive identice, era aproape acelaşi lucru să cauţi în meteoriţi urme de viaţă fosilizată.

Ortodoxismul ştiinţific decretase că nu există viaţă în cosmos; cei care făceau investigaţii s-o descopere erau socotiţi de aceea nişte maniaci şi trebuiau să fie excluşi din societatea oamenilor de ştiinţă serioşi.

Ascultarea semnalelor provenind din cosmos a devenit un lucru acceptabil începând abia din 1950. Acesta a fost anul în care s-a făcut cunoscut publicului larg că radiotelescoa-pele, nişte aparate enorme şi scumpe, erau utile oamenilor de ştiinţă ca să analizeze ţiuitul provenind din stele. Au fost cheltuite milioane de dolari, în multe ţări, spre a construi aceste dispozitive gigantice în formă de farfurie, destinate să capteze şi să înregistreze radiaţii extraordinar de slabe provenind din imensitatea cosmică. În lumea ştiinţifică, astronomul de modă veche care examina cu ochiul materialul cosmic era treptat înlocuit de o nouă generaţie de oameni de ştiinţă, care examinau cu urechea acelaşi material. Noul ia locul vechiului.

După cum se ştie, cine se aseamănă se adună, încât, atunci când captarea semnalelor radio de origine cosmică a devenit demnă de respect, câţiva oameni de ştiinţă curajoşi au riscat din nou să examineze interiorul meteoriţilor şi să vorbească de rezultatele obţinute.

Un meteorit cunoscut sub numele de chondrită carbonică (structură granuloasă, conţinând carbon) a fost găsit în 1950 în apropiere de Murray, statul Kentucky. Acesta a fost încredinţat pentru studiu Institutului Smithsonian, ai cărui oameni de ştiinţă l-au supus unor îndelungate examinări şi analize chimice. Raportul lor, purtând semnătura dr. Melvin Calvin, poate fi uşor interpretat ca o dovadă că autorii lui îşi dădeau bine seama că riscau să se expună criticilor. Raportul a fost publicat în 1961, în cartea *Chemical Evolution*, iar ceea ce fusese descoperit era identificat cu nişte „compuşi organici” de tip obişnuit la procesele evolutive primitive. Probabil că acest raport a fost citit de câţiva profani; şi mai puţini au fosa: aceia care l-au considerat drept ceea ce reprezenta – o recunoaştere prudentă a faptului că *grupul de oameni de ştiinţă de la Institutul Smithsonian a descoperit în acest meteorit elementul de bază al vieţii*.

La fel s-a întâmplat şi în 1953, când un cercetător de la Universitatea din Londra, dr. George Mueller, se apucă să disece un meteorit, o chondrită carbonică ce căzuse pe Pământ, în Africa de Sud, în 1838. Procedând cu răbdare, acesta a ajuns să obţină din masa de piatră o cantitate infimă de rezilia, care s-a dovedit că avea în ea forme complexe ale unor acizi organici. Cercetătorul a mai făcut cunoscut că găsise şi apă, care nu era la fel cu apa obişnuită de pe Pământ. Mueller a adăugat astfel numele său pe lista acelora care au descoperit dovezi ale unor forme primitive de viaţă provenind din cosmos.

Pentru diferite motive, nici unul din cele două rapoarte (al lui Mueller şi al Institutului Smithsonian) nu a stârnit nici cea mai mică critică.

Nu s-au petrecut însă la fel lucrurile şi cu succesorii lor în acest domeniu, după 1960.

Dr. Wassen Meinschein, un specialist de la ESSO (Standard Oil Co.) în domeniul chimiei analitice, a folosit un spectro-metru de masă cu ajutorul căruia a descoperit că hidrocarburile din petrolul brut erau în mod evident hidrocarburi ale materiei vii.

Descoperirea lui Meinschein a atras atenţia a doi oameni de ştiinţă de la Universitatea Fordham, Bartholomew Nagy, un geochimist, şi Douglas J. Hennessy, un specialist în chimie organică. Având aceleaşi preocupări, ei s-au asociat de îndată, procedând la examinarea hidrocarburilor pe care un om de ştiinţă francez le separase din binecunoscutul meteorit Orgueil, în 1868.

Concluziile lor aveau să stârnească o adevărată furtună în cercurile ştiinţifice, când au fost publicate în revista „Nature”, omologa engleză a revistei „Scientific American”. În revista „Nature” se spunea că studiul meteoritului Orgueil a scos la iveală dovezi ale unor forme de viaţă primitivă, care se asemănau, dar fără a fi identice, cu vechile forme de alge care trăiesc în apă pe planeta noastră.

În fapt, Nagy, Meinschein şi Hennessy au enumerat şi reprezentat cinci forme de fosile diferite' care dovedeau în mod clar prezenţa formelor elementare de viaţă în structura meteoritului, şi care toate, spuneau ei, se dezvoltaseră într-un mediu în care apa fusese la dispoziţia lor un timp foarte îndelungat.

Din toate părţile au fost atacaţi de critici. Principalul argument împotriva concluziilor cercetătorilor era că meteoritul fusese contaminat după ce a venit în contact cu solul terestru. Încât, spuneau ei, toate fosilele de tip terestru descoperite în meteorit au ajuns în el mai degrabă ca urmare a acestui contact.

Nu era o obiecţie nejustificată, însă aceasta se atenua mult când oamenii de ştiinţă au făcut precizarea că ei studiaseră de fapt doi meteoriţi diferiţi şi că cel provenind din Franţa (Orgueil) avea un conţinut identic cu cel originar din Africa (Ivuna)2.

Rezumând cele spuse până aici, se desprinde concluzia că oameni de ştiinţă cu reputaţie au descoperit importante dovezi care arată că undeva, în cosmos, există sau a existat viaţă, în cazul în care ea s-a dezvoltat acolo în condiţii care par schiţate de natura acesteia şi de conţinutul materialului în care a fost descoperită, atunci n-avem nici un temei să ne îndoim că ©a a continuat să se dezvolte – cel puţin până în momentul cataclismului care a făcut să explodeze corpul pe care exista viaţă.

Numai această nu dovedeşte însă că acolo se găseau fiinţe inteligente, nici măcar micii oameni verzi – dar constituie totuşi o dovadă că undeva, în cosmos, a existat *viaţă*; or, tocmai această *este* important.

Oare se mai află viaţă pe vreun corp ceresc, într-o formă ce poate fi recunoscută şi în măsură să se intereseze de noi, să ajungă, poate, până la noi în carne şi oase?

Această problemă n-a fost neglijată, după cum vom vedea.

După cât se ştie, n-au avut loc cercetări organizate pentru captarea semnalelor radio provenind din cosmos mai înainte de 1952, dată la care s-au putut utiliza în acest scop echipamente suficient de perfecţionate ca să justifice cheltuielile necesare pentru fabricaţia şi punerea lor în funcţiune.

La acea vreme, nu existau, fireşte, sateliţi fabricaţi de om şi plasaţi pe orbite în jurul Pământului. Primul sputnic a fost lansat în toamna anului 1957. Au fost însă mii de cetăţeni americani – membri ai lui „Ground Observers Corps” – care observau cerul cu regularitate, în fiecare noapte. Ei au relatat că au asistat la spectacole foarte ciudate. Pe de altă parte, cele câteva radiotelescoape aflate în funcţiune erau inundate de tot felul de semnale radio ciudate, provenind din cosmos. Problema era de a stabili dacă în această masă de probe audio-vizuale exista şi vreo dovadă de inteligenţă.

2 A fost obţinut acelaşi rezultat şi atunci când fragmente ale meteoritului căzut în 1950 în apropiere de Murray, statul Kcntucky, au fost trimise pentru studiu Serviciului biologic al Statelor Unite, ceea ce. A produs o mai mare confuzie între critici şi stupefacţia cercetătorilor înşişi. Acolo, utilizând un mediu riguros sterilizat, au fost plasate eşantioane minuscule din masa meteoritică într-o substanţă nutritivă şi îngrijite cu toată atenţia. În 1961 s-a constatat că avusese loc „o creştere”. În primăvara anului 1965 ele mai creşteau încă.

Deşi nu fuseseră concludente, experienţele primilor cercetători – Marconi, Tesla şi dr. Todd – dăduseră curaj. Cu noua tehnică, noile metode de investigare, dispunând de timp şi bani, enigma putea să fie dezlegată.

Un amator cu experienţă din Australia, în vârstă de 25 de ani, John G. Bolton, a făcut cunoscut în iunie 1947 că a captat nişte semnale interesante provenind dintr-un punct din cosmos, căruia însă nu era în măsură să-i

precizeze poziţia cu aparatul său. Patru ani mai târziu sursa de semnale radio a lui Bolton era identificată ca fiind steaua *Alfa* din *Constelaţia Lebedei*.

Se poate afirma fără nici un risc că, după descoperirea lui Bolton, radioastronomia a făcut mari progrese, deşi nu neapărat ca urmare a acesteia. El a devenit ulterior şeful Departamentului de Radioastronomie de la Caltech, unde a ajutat la instalarea primelor două mari oglinzi parabolice.

În august 1956, dr. John Kraus de la Universitatea din Ohio a stârnit vâlva în lumea întreagă, după ce a făcut cunoscut că a reuşit să capteze nişte semnale radio foarte interesante provenind de la planeta Venus.

Într-o comunicare făcută pentru Societatea Americană de Astronomie, dr. Kraus declara că „semnalele vin în impulsuri, având deseori durata de o secundă sau mai mult, iar uneori vine un şir întreg de semnale separate prin intervale mai mult sau mai puţin uniforme”. Impulsurile, a precizat omul de ştiinţă, „par a fi modelate în audio frecvenţă, având circa 117 cicli pe secundă”.

Nu era pentru prima oară când dr. Klaus semnala o asemenea anomalie. În luna iunie a aceluiaşi an el anunţase deja că semnalele provenind de pe planeta Venus semănau foarte mult cu acelea care pot fi produse de o teribilă şi prelungită furtună electrică.

Însă semnalele pe care dr. Kraus spunea în august că le-a recepţionat a doua oară erau cu totul diferite.

„Aceste semnale – spunea omul de ştiinţă – trebuie să provină de la o sursă aparţinând unui tip destul de complex; ele au multe din caracteristicile radioemisiunilor staţiilor terestre”.

Comparativ cu ceea ce există astăzi, echipamentul radioastro-nomic din 1956 existent în statul Ohio era destul de primitiv. El fusese proiectat ca să capteze semnalele într-un fel de plasă de sârmă, proiect care dădea, totuşi, cel mai mare randament faţă de preţul de cost.

Pentru obţinerea unor rezultate superioare, ar fi fost necesare nişte oglinzi parabolice metalice uriaşe, desigur costisitoare, montate pe şine fixate în beton. N-a durat mult. Însă ca să apară şi ele. Cu atâtea OZN-uri plimbîndu-se în jurul lumii, ca sateliţii artificiali mişcîndu-se pe orbită în jurul Pământului, cu fel de fel de semnale radio ciudate, provenind din cosmos, au trebuit să fie construite şi echipamente de reperaj. Radiotelescoapele pot tot aşa de bine să repereze sateliţii, cum pot să capteze şi semnalele provenind din cosmos.

La începutul iernii anului 1959 am atras atenţia prin reţeaua de televiziune „Mutual” că giganticul radiotelescop ce se construia la Green Bank, statul Virginia de vest, de către Fundaţia Naţională Ştiinţifică, avea să fie utilizat pentru cercetarea semnalelor de origine inteligentă provenind din cosmos. Bineînţeles că imediat s-a dezminţit aceasta, întrucât forurilor guvernamentale nu le place să fie depăşite de nimeni în problemele noi pe care le întreprind.

Ce s-a petrecut la Green Bank?

Lucrările staţiunii de la Green Bank au primit denumirea oficială de Proiectul Ozma, în cinstea legendarului vrăjitor din Oz. Primul său director a fost renumitul astronom dr. Otto Struve, care l-a prezentat ziariştilor că „un program de lungă durată”, ceea ce putea desigur să însemne multe lucruri. La acea vreme, adjunctul lui Struve era dr. Frank Drake, care ulterior i-a urmat lui Struve.

Trebuie spus că, la începuturile proiectului de la Green Bank, dr. Struve a consacrat mult timp ca să sublinieze importanţa lucrărilor care aveau să fie făcute acolo, referindu-se în special la avantajele considerabile care ar rezulta din intrarea în contact cu o civilizaţie mai avansată.

Cu toate acestea, în 1961, la mai puţin de doi ani după inaugurarea staţiunii, cu atîra zgomot şi cheltuială, publicului i s-a adus la cunoştinţă că nu mai există Proiectul Ozma, că s-a încheiat cu el. Spre a face încurcătura şi mai deconcertantă, dr. Otto Struve a revenit asupra propriilor sale declaraţii. El a spus ziariştilor că la acea vreme proiectul era de puţin interes, iar ca răspuns la întrebarea pe când s-ar putea aştepta noutăţi în ceea ce priveşte cercetarea semnalelor provenind din cosmos în cadrul unui Proiect Ozma reînnoit, Struve a lăsat să se înţeleagă că pentru aceasta ar trebui ca ei „să revină peste o sută de ani”.

Şi de data aceasta, ca şi în cazul programelor Forţelor Aeriene de studiere a OZN-urilor, despre care în mod oficial s-a pretins că au fost întrerupte, Proiectul Ozma n-a fost de loc întrerupt. El a fost pur şi simplu transferat într-un alt loc, şi anume pe insula Porto Rico.

În acel loc, într-o imensă adâncitura în formă de cupă, care a fost săpată cu ajutorul unor gigantice maşini de săpat pă-mint, Oficiul de Cercetări Ştiinţifice, o secţie a Forţelor Aeriene, a instalat o extraordinară staţie de ascultare a cosmosului. Ea a fost construită de specialişti de la Universitatea Corneli, având ajutorul financiar şi tehnic la Fundaţiei Naţionale Ştiinţifice. Cupa este îmbrăcată în metal, având un diametru de circa trei sute de metri, de multe ori mai sensibilă decât oglinda parabolică mobilă de la staţia Green Bank. De reţinut este faptul că după ce instalaţia a fost terminată, Departamentul Apărării a preluat-o şi a încredinţat-o Forţelor Aeriene în vederea unor activităţi concrete3.

Cupa metalică din munţii de pe insula Porto Rico, în apropiere de localitatea Arecibo, a început să funcţioneze în 1964. De fapt nu era altceva decât o nouă versiune a Proiectului Ozma, dar de data aceasta rezultatele obţinute erau îndosa-riate, nefiind dezvăluite publicului.

3 Inconvenientul unor dispozitive sau instalaţii de acest fel constă în faptul că *nu sunt mobile*, încât recepţionează doar ceea ce li se oferă. Avantajul lor însă constă în aceea că, fiind mult mai mari decât orice oglindă parabolică

mobilă, ele captează semnale care sunt atât de slabe încât n-ar putea fi interceptate de oglinzile parabolice metalice mai mici.

La direcţia instalaţiilor de la Arecibo găsim pe dr. Frank Drake, fostul şef al Proiectului Ozma, acelaşi dr. Drake care dezvăluise în ultimele zile ale activităţii de la Green Bank că antena acelui radiotelescop captase nişte semnale foarte ciudate care păreau să provină din regiunea stelei *Tau Ceti*.

Vă reamintim că *Tau Ceti* a fost una dintre cele două stele (împreunate cu *Epsilon-Eridani*) presupuse a fi implicate în ciclul aparent de douăzeci şi doi de ani al semnalelor scsizaie de către oamenii de ştiinţă care se ocupaseră de această problemă la Green Bank, cu ani înainte. La acea vreme, se părea că receptoarele terestre captau semnale ce fuseseră emise cu douăzeci şi doi de ani mai înainte – unsprezece ani pentru duş, şi unsprezece ani pentru întors. Atunci, la Green Bank, în ultimele zile ale Proiectului Ozma, oamenii de ştiinţă au îndreptat imensul reflector al acestuia spre *Tau Ceti*, începând din nou să detecteze semnale ciudate şi interesante. Apoi au informat presa despre experienţa lor.

Ştirea a avut o largă publicitate şi a trezit un interes general deosebit. Publicul, care acoperise cu fiecare cent costul Proiectului Ozma, ar fi vrut să i se spună mai mult despre mersul acestei experienţe. Când însă ziariştii au telefonat doctorului Drake, spre a-i cere mai multe detalii, acesta s-a mulţumit să le dea a înţelege că Fundaţia Naţională Ştiinţifică urma să publice un comunicat.

Şi aşa s-a întâmplat. Dar s-a văzut că era vorba doar de o explicaţie. Comunicatul se referea la cele anunţate în legătură cu experienţa de la Green Bank, calificate ca „producătoare de senzaţional”, şi caracteriza semnalele recepţionate în această împrejurare mult comentată ca fiind nimic mai mult decât „aşa cum şi par, experienţe de natură secretă”4.

În constelaţiile *Pegas* şi *Berbecul* găsim două puncte identificate prin misterioasele prescurtări CTA-21 şi CTA-102. Nu ştim ce sunt aceste obiecte cosmice. Probabil că nu sunt „sori”, întrucât sunt invizibile. Dacă sunt obiecte pe care nu putem să le vedem, dar putem numai să le. Ascultăm prin intermediul radioemisiunilor lor, ar trebui să ne interesăm de ele.

4 Iată, aşadar, încă o noutate – emisiuni radiofonice „secrete”. Mai puteţi adăuga la aceasta că nu s-a dezvăluit niciodată originea sau natura pretinselor emisiuni radiofonice secrete şi nici nu s-a relevat originea, natura, sediul sau serviciul răspunzător de ele. La urma urmei, poate că aceasta a fost bine, întrucât chiar cel mai şiret dintre cei care dau explicaţii, ar putea uşor să aibă dificultăţi când se străduieşte să dea proporţii la ceva ce nu există.

Şi chiar ne interesăm.

Oamenii de ştiinţă sovietici au semnalat în 1960 că au captat frânturi de semnale radio care au lăsat să se înţeleagă că ar exista civilizaţii extrem de avansate pe CTA-21 şi CTA-102, sau în vecinătatea lor. Dezvăluirile sincere ale oamenilor de ştiinţă sovietici au atras comentarii prompte din partea oamenilor de ştiinţă englezi, francezi, australieni şi americani. Şi ei ascultaseră aceste semnale. Firește, fuseseră nişte semnale neobişnuite, însă dânşii n-au afirmat nimic mai mult. Au lăsat oamenilor de ştiinţă sovietici onoarea de a fi sugerat, singurii, existenţa unei vieţi foarte inteligente înapoia acestor semnale.

Studiile sovietice au continuat, în 1964 având drept rezultat publicarea unui raport în „Jurnalul Astronomic" al Academiei Sovietice de Ştiinţă, condus de cunoscutul astronom dr. N. S. Kardaşev. El a precizat că semnalele erau recepţionate în banda de 900 megacicli, ceea ce este aproape perfect pentru emisiunile la distanţă extrem de mare, întrucât tocmai între cele două părţi ale spectrului abundă „radio-zgomotul" natural care produce interferenţe serioase în timpul funcţionării radiotelescoapelor. După ce a remarcat că semnalele înseşi par să aparţină categoriei tehnice a emisiunilor artificiale, opuse radiaţiilor naturale, Kardaşev a atras atenţia asupra caracteristicilor de regularitate ale fluxului şi refluxului semnalelor.

Date fiind distanţele uriaşe dintre Pământ şi presupusele sedii ale structurilor CTA-21 şi CTA-102, semnalele ar trebui să fie emise de către un emiţător având energia de emisie a soarelui nostru. Oare cum ar fi posibil un lucru ca acesta?

Kardaşev sugerase că o civilizaţie extrem de avansată ar fi ajuns să cunoască modalitatea de a folosi substanţa planetelor nelocuite spre a le îngrădi în sistemul solar respectiv, inclusiv soarele de acolo, conservând şi utilizând astfel totalitatea energiei acestui sistem, mai puţin un mic procentaj pierdut prin reflexie. Aceasta ar explica de ce chiar sursele sunt invizibile pentru noi şi în ce fel se emit semnale destul de puternice ca să ajungă la noi în spectrul emisiunilor radiofonice.

Realitatea semnalelor este de netăgăduit. Originea lor este larg acceptată. Ce, sau oine le emite, şi cum, nu ştim. În acest punct, teoria lui Kardaşev nu este altceva decât o teorie. Ca şi în cazul teoriei cimpului unificat, a lui Einstein, şi al teoriei gravitaţiei a lui Newton, teoria lui Kardaşev rămâne nedovedită şi de nedovedit, încât s-o lăsăm să rămână în cărţi până când se va putea întreprinde o treabă mai bună.

Am căutat să arăt prin aceste aspecte recente ale problemei pe care o discutăm că interesul purtat semnalelor provenind din cosmos este foarte larg, că radiosemnalele sunt studiate cu minuţiozitate şi cu mari cheltuieli, necontenit şi în întreaga lume. Au fost obţinute unele rezultate interesante care au fost aduse la cunoştinţa publicului. Desfăşurarea proiectelor guvernamentale şi vălul secret cu care sunt îngrădite, de asemenea de către guvernul nostru, mă fac să cred că puţinele lucruri care ne-au ajuns la ureche

reprezintă doar o infimă parte a rezultatelor reale obţinute. Adevărul pur este că guvernele nu risipesc bani şi nici personal ştiinţific pentru proiecte care nu produc nimic.

Stelele sunt sori de diferite categorii. Telescoapele noastre permit să se ia act de existenţa a o şuta de miliarde de sori5. Unii dintre aceşti sori au planete. Oare pe unele dintre aceste planete există viaţă? Dr. Harlow Shapley de la Observatorul Harvard a arătat în 1964 că o sută de milioane din aceste planete ar trebui să aibă viaţă pe ele.

Dr. Edward Purceii, fizician de la Universitatea din Har-vard, a remarcat că „ar fi într-adevăr minunat dacă fie şi numai o planetă dintr-un miliard (în Galaxia noastră, adică în *Calea lactee*) ar fi devenit lăcaşul vieţii inteligente".

În lucrarea *Yearbook of Science and Technology*, apărută în 1964, sunt citaţi oameni de ştiinţă care afirmă că circa 67% dintre stelele *Căii lactee*, din care sistemul nostru planetar este doar o infimă parte, sunt bănuite că au planete, întrucât mişcarea lor ide rotaţie este lentă.

5 Aici trebuie făcută precizarea că ceea ce numeşte Frank Edwards „sori", sunt de fapt cele circa o sută de miliarde de stele din Galaxia noastră, având toate caracteristicile specifice ale unor stele cum este Soarele nostru, dar de mărimi diferite, susceptibile de centre gravitaţionale ale unor sisteme planetare. De asemenea, trebuie precizat că tele-scoapele optice existente au o rază de investigaţie de cel mult cinci miliarde de ani-lumină (de exemplu marele telescop de la Palomar). O dată cu construirea unor radiotelescoape tot mai mari şi mai perfecţionate, distanţa de investigare a crescut treptat, trecând peste dublul distanţei optice. Scopul principal al radioastronomiei, care a luat naştere o dată cu construcţia acestor instrumente noi şi eficace de investigaţie, rămâne, lucru bine ştiut în prezent, studiul caracteristicilor astrofizice ale universului, prin care se verifică şi teoriile cosmologice existente sau posibile. – *N.R.*

Dr. Harrison Brown, de la Institutul de Tehnologie din Ga-lilornia, afirma că există cel puţin sute, poate mii de planete capabile să adăpostească viaţa în Galaxia noastră.

Despre steaua *Barnard*, al doilea cel mai apropiat vecin al sistemului nostru planetar, se ştie actualmente că are cel puţin o planetă în jurul ei, despre care calculele au arătat că este o dată şi jumătate mărimea planetei Jupiter. Însă ea este atât de departe de soarele său – care emite o cantitate atât de mică de lumină şi de căldură – încât se pare că n-ar fi potrivită pentru a adăposti viaţa. Dar prin simpla sa existenţă, ea prezintă importanţă, întrucât dovedeşte că procesul natural care a dat naştere vieţii în sistemul nostru solar acţionează la fel, peste tot.

În cursul unei conferinţe ţinute la San Francisco, la 17 martie 1965, profesorul Harold Weaver, unul dintre oamenii care era cel mai la curent cu rezultatele obţinute în cadrul Proiectului Ozma, a spus unele lucruri interesante şi aparent importante. Cu această ocazie, profesorul Harold Weaver, care este director al departamentului de radioastronomie al Universităţii din California, şi-a exprimat părerea că s-ar putea ca populaţiile extraterestre să fi fost atrase în primul rând de radiosemnalele noastre, captate probabil cu ajutorul sondelor cosmice ce le vor fi expediat în regiunile cele mai adecvate din univers, ca să intercepteze şi apoi să retransmită astfel de semnale, în forma lor iniţială fiind poate prea slabe ca să traverseze spaţiul interstelar.

Dacă un asemenea lucru s-a şi petrecut de fapt, după toate probabilităţile n-am fi putut să luăm cunoştinţă ide el, în-trucît numai de cincisprezece ani noi dispunem de echipament (radiotelescoape) în măsură să repereze astfel de sonde cosmice. Ar fi zadarnic să ne întrebăm dacă obiectele ciudate ce se văd pe cerul terestru, de atâtea veacuri, au fost într-adevăr nave de recunoaştere. Ele reprezentau CEVA, venit de UNDEVA, obiecte observate şi semnalate, de martori demni de încredere, în condiţiile respective cele mai bune. Dincolo de acest cadru, prudenţa ne sfătuieşte să fim cu băgare de seamă.

În aceeaşi conferinţă de la San Francisco, profesorul Weaver a mai spus că dacă una din aceste sonde spaţiale provenind de la o sursă extragalactică ar trebui să descopere o planetă locuită de pe care se emit radiosemnale artificiale, primă măsură logică ar fi să încerce să intre în contact cu această planetă. În ce mod?

„Cum să comunice? Cum să ne facă să ştim? Ea ne întoarce câteva din propriile noastre semnale... Aceasta ar putea fi explicaţia faptului că noi am recepţionat aceste «bips-uri» în cadrul Proiectului Ozma!”

Oare aceasta denotă că semnalele pe care Marconi şi Tesla le-au remarcat, erau în realitate un răspuns la propriile lor semnale, copiate şi întoarse de către o navă sau un obiect neidentificat din cosmos? Erau oare ciudatele semnale, semă-nînd cu o faţă de om, înregistrate de radio-camera Jenkins, o încercare făcută să ne înştiinţeze despre existenţa altor fiinţe cu aspect umanoid, care-şi dădeau scama de ceea ce făceam noi?

O altă întâmplare extraordinară, de acelaşi fel, poate fi găsită în publicaţia ştiinţifică britanică „Nature” (voi. 122, pp. 681 şi 878, anul 1928) care a fost relatată de eminenţii oameni de ştiinţă Cari Stormer şi Balthus Van Der Pol. Ei au captat în mai multe rânduri semnale „ecou” ale propriilor lor emisiuni, uneori câteva secunde după ce semnalele au fost emise, alteori la câteva minute după emisiune. Acest interval de timp era atât de mare în fiecare din cele două cazuri, încât singură explicaţie era că avusese loc o interceptare inteligentă şi voluntară şi apoi o retransmisie.

Orice a fost, aproape totul era dat uitării în momentul în care un fenomen asemănător s-a produs într-o formă modernă, în toamna anului 1953.

Timp de trei zile, începând de la 14 septembrie 1953 şi con-tinuînd până la 17 septembrie, numeroşi telespectatori din Marea Britanie au avut surpriza de a vedea pe ecranele lor de televiziune mira şi indicativul staţiei de emisiune „KLEE”. Semnalul era atât de puternic, încât a depăşit emiţătoarele locale la care televizoarele erau reglate pentru o bună recepţie. După câteva minute (în general, trei sau patru) imaginea dispărea, iar semnalul local devenea vizibil din nou.

„KLEE” era un emiţător în Houston, statul Texas (S.U.A.), şi în anumite condiţii capricioase se obţineau astfel de recepţii la mare distanţă a emisiilor de televiziune. Mulţi telespectatori din Marea Britanie au avut bună idee de a fotografia imaginea în momentul în care a apărut pe ecranele lor. Dar, atunci când au încercat să ia contact cu staţia „KLEE” pentru elucidarea acestui fapt neobişnuit, ei se treziră faţă în faţă cu un alt mister: staţia „KLEE” nu «măi exista; încetase de trei ani să mai emită!

Când BBC 6-ul începu anchetarea acestui caz extraordinar, i s-a adus la cunoştinţă de către succesorul lui „KLEE” că nici iun semnal „KLEE” şi nici o miră, de nici un fel, n-au fost emise din 1950, când această staţie şi-a încetat activitatea.

Un purtător de cuvânt de la BBC a declarat ziariştilor că oricine ar fi vrut să producă un astfel de incident, ca o păcăleală, acest lucru ar fi implicat cheltuirea a cel puţin o sută de mii de dolari, plus cunoştinţe care *au depăşit tehnologia contemporană*, cât şi folosirea de turnuri şi alt echipament care nu poate să fie tăinuit, şi care de fapt ar fi greu de asigurat. Autorităţile americane şi britanice îndepărtară în întregime ipoteza unei păcăleli, aducând aceasta la cunoştinţă în mod public.

Cazul a atras atenţia şi a provocat nelinişte în lumea întreagă, în 1959, mult timp după ce faptele se atenuaseră în mintea oamenilor, s-a dat o explicaţie, nu însă de anchetatorii britanici ci de către cei din cadrul Proiectului Ozma, care, până în 1959 recepţionaseră o cantitate copleşitoare de semnale radio ciudate provenind din cosmos.

Explicaţia? Ea a fost dată de vechea sursă de explicatori de profesie: n-a fost nimeni altcineva decât un inventator misterios, care a tras o păcăleală!

Pentru motive care sunt uşor de înţeles, nu s-a dat niciodată numele acestui preţios inventator. Nici n-a fost urmărit sau condamnat pentru o astfel de încălcare flagrantă a reglementărilor britanice în materie de emisii de televiziune. Nici nu s-a explicat cum a făcut ca să acopere insulele britanice cu o singură staţie, lucru pe care nici o altă staţie de televiziune nu este în măsură să-l facă până în zilele noastre.

Trebuie, după părerea mea, să ne scoatem pălăria în faţa acestui serviciu special guvernamental, pentru a fi imaginat o invenţie care este mai

remarcabilă decât aceea pe care a vrut să o explice: a inventat un inventator care nu există, lucru literalmente de necrezut.

Drept concluzie a primei anchete a autorităţilor britanice, un purtător de cuvânt de la BBC a declarat ziariştilor:

6 British Broadcasting Corporation.

„În acest caz sîntern confruntaţi cu o serie de împrejurări care sunt în contradicţie cu tot ceea ce se cunoaşte în materie de emisiuni de televiziune. Este de necrezut că aceste semnale ar fi putut să înconjure continuu Pământul, de când această staţie („KLEE”) le-a emis ultima dată. Este imposibil, din punct de vedere fizic, ca ele să fi putut să fie reflectate în direcţia noastră, din întâmplare, de către vreun corp ceresc, de la o distanţă atât de mare. Nu ne mai rămâne decât o singură posibilitate, oricât ar fi de ciudată, şi anume că aceste semnale au fost emise în direcţia noastră în mod intenţionat, de către fiinţe inteligente, de la o sursă, şi pentru motive în prezent imposibil de determinat”.

„Nu există vreo dovadă că aceste obiecte (OZN) sunt vehicule interplanetare”.

Dintr-o scrisoare a generalului maior Joe Kelly (Forţele Aeriene) adresată senatorului Hany Byrd, 1 mai 1956.

„Aceste obiecte (OZN) sunt concepute şi dirijate de fiinţe inteligente care au atins un nivel de dezvoltare foarte înalt. Este probabil că ele nu vin din sistemul nostru solar, *şi* poate nici din Galaxia noastră”.

Declaraţia Dr. Hermann Oberth, renumit specialist german în domeniul rachetelor şi al călătoriilor interplanetare, făcută la o conferinţă de presă, ţinută la Innsbruck, iunie 1954.

7. *CINE LE PILOTEAZĂ*?

La începutul anului 1950, am primit un exemplar dintr-un ziar, trimis de către un bun prieten care locuieşte într-un mare oraş din vest. Ziarul conţinea un articol în care se susţinea că s-a descoperit o navă în formă de disc, având la bord mai multe cadavre ale unor mici creaturi semănând la înfăţişare cu oamenii. Articolul făcea „precizări” cu privire la comprimatele spongioase pe care aceste creaturi le-ar muia în apă înainte de a le mânca, cu privire la hamâcele în care se susţinea că ar dormi, cât şi la alte sortimente mărunte binecunoscute amatorilor de literatură ştiinţifico-fantastică, care le-ar considera ca fiind componente tipice ale unor astfel de povestiri.

Am luat legătură cu cel care relatase această istorie şi am ajuns la concluzia că de fapt era vorba de un hipertiroidian care făcea astfel de lucruri, jucând feste pe seama altora.

Am clasat afacerea şi am uitat-o.

După două luni, am primit un telefon de la Frank Scully, un om de ispravă, cronicar de spectacole la gazeta „Variety”. Ştiind că eram interesat în problemă, Frank a vrut să-mi cunoască părerea cu privire la o istorie cu un disc ce se prăbuşise şi care conţinea cadavrele unor mici creaturi – etc. tn multe privinţe aceasta era la fel cu istoria de care şi eu mă ocupasem şi la care renunţasem, însă versiunea lui Scully fusese mult înfloritâ, în care erau amintiţi şi oameni de ştiinţă şi ingineri electroni şti misterioşi... ceea ce nu făcu decât să-mi întărească bănuielile mele iniţiale.

N-am fost în stare să-l conving pe Frank să nu publice această istorie, fapt pentru care am rămas tare mâhnit.

Cartea lui Scully a produs o oarecare senzaţie; ea a dat naştere la tot felul de variante, care au fost repovestite de diverşi inşi ca fiind trăite chiar de ei – însă cel mai rău lucru a fost acela că „micii oameni” l-au urmărit pe Scully până la moartea sa. O anchetă ulterioară a revistei „True” a dat la iveală faptul că misteriosul om de ştiinţă al lui Sctilly era de fapt un individ ce a fost condamnat mai apoi pentru vinderea unei invenţii care, după câte se spunea, dădea indicaţii unde să se foreze pentru a se găsi petrol. Guvernul suspicionează astfel de invenţii, iar „omul de ştiinţă” s-a dovedit a nu fi fost de loc om de ştiinţă. În ceea ce priveşte „expertul electronist” din istoria relatată de Scully, acesta nu era decât un tehnician al unui atelier de reparaţii radio, necorespunzând de loc cu ceea ce se spunea despre el în carte.

Frank Scully, un om agreabil şi un scriitor binecunoscut, a căzut în propria-i cursă. Istoria cu „micii oameni” l-a chinuit până la sfârşitul zilelor sale. Şi a făcut şi mai mult decât atât: oricine ţinea cât de puţin la reputaţia sa, a devenit foarte neîncrezător în astfel de poveşti, prin aceasta exercitând o influenţă salutară. Dacă în acele discuri s-ar mai găsi oameni de statură mică, existenţa lor n-ar mai fi acceptată fără multe, multe ezitări.

În cele din urmă, din numeroase părţi ale lumii începură să sosească relatări cu privire la creaturi de statură mică, cu înfăţişare omenească, alături de OZN-uri. Ele proveneau din micile insule pierdute în Pacific, din vestul central şi nord-vestul Americii, din ţările scandinave, din Germania şi Italia, din Africa. În multe cazuri, aşa cum vom vedea, acestea veneau din partea unor martori inteligenţi şi demni de încredere.

Au fost şi unele relatări izolate cu privire la monştri ema-nînd o duhoare insuportabilă, şi care au fost observaţi alături de OZN-uri aterizate. Incidentul de la Flatwoods, statul Vir-ginia de Vest, este un caz tipic de acest fel. Potrivit celor relatate, într-o seară din luna septembrie 1952 ceva s-a aşezat pe vârful unei creste muntoase, în apropiere de Flatwoods. Când un grup restrâns de

localnici s-a deplast acolo să vadă despre ce era vorba, oamenii dădură peste un gigant cu înfăţişare omenească, purtând un fel de costum verde închis. După spusele martorilor, era înalt de aproape trei metri şi avea capul, cu cască pe el, sprijinit de o ramură a unui copac. Şuiera. Imediat după ce a pulverizat grupul localnicilor cu un fel de ceaţă, nocivă, care i-a şi îmbolnăvit, gigantul a fugit. Ce a fost el, de unde venea şi cum a ajuns acolo? Sunt întrebări la care nu s-a răspuns până acum.

Din fericire, sunt foarte rare relatările despre astfel de întîl-niri subite. La fel ca şi creaturile „hidoase” descrise în 1897 de fermierul din Kansas, cea mai mare parte a fiinţelor ce au fost semnalate aveau statură mică, fiind mai degrabă pigmei sau pitici decât giganţi şuierând sau cu miros urât, ca în cazul de la Flatwoods.

Dimensiunile reduse ale discului, de tipul celor apărute în 1947, te determină să crezi că acestea erau dirijate de la distanţă, sau că, negreşit, pasagerii erau mici în comparaţie cu noi. La rândul său, aceasta împinge la istorii ca acelea cărora Frank Scully le-a căzut pradă. Că pasagerii, dacă au existat, erau într-adevăr nişte creaturi mici, aceasta a constituit o deducţie logică la care s-a ajuns din primele momente ale examinării acestei enigme.

Potrivit documentelor, prima relatare mai demnă de încredere care mi-a atras atenţia cu privire la aceste mici creaturi, a fost aceea publicată de „The Steep Rock Echo”, în numerele din septembrie şi octombrie 1950, o revistă de breaslă a marilor mine de fier de la Steep Rock (Steep Rock Lake, Ontario, Canada).

Această relatare cuprinde mai multe pagini de revistă, încât o vom reda aici în rezumat. În nota introductivă, redactorul şef al revistei se mulţumeşte să indice că persoanele care au făcut relatarea au fost un cadru superior din conducerea minei şi soţia acestuia, care au preferat să rămână anonimi, spre a nu deveni ridicoli.

Această, persoană din conducere, şi soţia sa, s-au dus, aşa cum deseori o făceau, într-un golf la Sawbill Bay, un braţ îngust şi adânc al lacului, care era înconjurat de mari aflorimente lstâncoase. Intrarea în golf are o lăţime de numai o sută de metri, cu o curbură pronunţată care face că, din restul golfului, cea mai mare parte a acestuia să nu fie vizibilă. Aşadar, e un loc foarte retras, bine ascuns privirilor dinspre cea mai mare parte a lacului.

1 Deschidere geologică constând din apariţia naturală, de sub pătura de sol, pe o suprafaţă mai mare sau mai mică, a rocilor magmatice, metamorfice sau sedimentare vechi din subsol. – *N.T.*

În după-amiaza zilei de 2 iulie 1950, persoana din conducerea uzinei şi soţia sa opriseră vaporaşul lor lângă o plajă de nisip, unde l-au adăpostit sub

ramurile unor copaci. Din acest loc vaporaşul nu putea să fie zărit din golf, căci se afla înapoia unui grup de stânci ce ieşeau din apă.

După ce au consumat două sandvişuri, şi ceaiul dintr-un termos, tocmai se aşezaseră să se odihnească în momentul în care, deodată, aerul începu să vibreze. Soţul crezu că este vorba de unda de şoc a unei explozii de dinamită, însă înlătură îndată această ipoteză, neauzindu-se nici un zgomot şi găsin-du-se la mulţi kilometri distanţă de cea mai apropiată exploatare minieră.

Ciudata impresie persistând, bărbatul se caţără pe o creastă, a imei stânci care domina pâlcurile de arbuşti din împrejurimi, în vârf, stânca era despicată, formând o deschizătură strâmta, prin care, din fericire, el putu să privească fără să fie zărit, în declaraţia pe care a dat-o şi semnat-o, el a afirmat:

„Privind prin deschizătura din stâncă, am putut să văd un obiect mare, strălucitor, plutind pe apă în dreptul curburii ţărmului opus, la mai puţin de patru sute de metri dincolo de capătul ultim al strâmtorii (intrarea în golf). Am coborât pe brânci, în mare grabă, spre locul unde se afla soţia mea. Ea mă privi şi întrebă: «Ce este?». Am încercat să fiu calm şi i-am spus ceea ce am văzut. Apoi, amândoi ne-am căţărat din nou pe stâncă şi am privit prin deschizătură. Obiectul mai era acolo. El semăna cu două farfurii imense, lipite împreună pe marginile for. De jur împrejur se vedeau hublouri în chenare negre, cu distanţa dintre ele de circa un metru. Deoarece partea inferioară stătea pe apă, sau aproape, ne-a fost imposibil să-i vedem partea de dedesubt.

La partea superioară se putea vedea un fel de bocaport 2 deschis, iar pe suprafaţa acesteia se găseau vreo zece creaturi ciudate mici, care se mişcau încet de jur împrejur.

2 Deschizătură pentru acces în puntea unei nave.

Un obiect în formă de roată, aflîndu-se în aer, la vreo doi metri şi jumătate, se rotea lent în jurul unui punct central. Roata, care se afla exact în partea opusă faţă de noi, se opri la un moment dat şi la fel făcură şi micile creaturi. Toţi păreau că se concentrau asupra deschizăturii prin care ne uitam noi. În acea clipă, instinctiv, ne-am dat repede înapoia unui bolovan. Aruncând o privire peste umărul drept, ca să văd cum se putea coborî cel mai bine, am surprins o mişcare în tufişuri. Exact în faţa noastră, pe celălalt mal al golfului, cobora un cerb ca să bea apă. Micile creaturi şi roata erau îndreptate cu faţa la cerb. Roata începuse să se învârtească iarăşi, ca mai înainte, nesinehisindu-se de prezenţa cerbului. Cred că stânca din faţa noastră ne proteja de acţiunea roţii.

Amândoi am putut să vedem că obiectul în formă de roată era manevrat de o creatură ce se afla pe o mică platformă, imediat dedesubtul roţii. Această creatură purta ceea ce părea să fie o cască, de culoare roşu aprins. Toţi ceilalţi

purtau căşti de culoare albastru-închis. Aveau absolut toţi cam aceeaşi statură: să tot fi fost între 1 şi 1,20 metri înălţime. Erau îmbrăcaţi la fel, în dreptul pieptului purtând ceva cu aparenţa de strălucire metalică, iar picioarele şi braţele lor erau acoperite cu un material de culoare mai închisă. De la distanţa la care ne aflam3, n-am putut să le distingem trăsăturile – în cazul în care aveau vreuna.

Lucrul cel mai remarcabil a fost acela că fiinţele se mişcau ca nişte automate, şi nu se răsuceau – ca noi – ci trebuiau să-şi rotească picioarele ca să se orienteze spre altă direcţie. Am văzut una dintre aceste creaturi luând şi ridicând capătul unui furtun flexibil (de un verde foarte viu), în timp ce se găsea într-o poziţie oarecare, şi apoi rotind cu trudă picioarele ca să poată să păşească în direcţie opusă. Concomitent, soţia mea şi cu mine am auzit un sunet puternic, regulat. Părea că trăgeau apă printr-un furtun şi turnau ceva în apă, printr-un alt furtun.

A trebuit din nou să ne pitim din cauza acelei roţi, care se învârtea; după câteva clipe, când ne aruncarăm iarăşi privirea acolo, totul dispăruse de pe suprafaţa obiectului, care şi începuse să se ridice din apă. Era acum cam la doi metri şi jumătate în aer. În locul unde stătuse, apa era albastră-roşia-tică, cu refleze aurii. Obiectul părea să aibă o grosime de patru metri şi jumătate, la centru, şi de trei metri şi jumătate la margini. Se produse o rafală de vânt în momentul în care acesta se îndepărtă, zburând cam la patruzeci şi cinci de grade, şi se pierdu curând în depărtare. Gomparîndu-l cu doi copaci de pe malul opus, am apreciat că avea un diametru de vreo 14,5 metri”.

3 Mai bine de trei sute de metri.

B. J. Eyeton, chimist şef al întreprinderii „Steep Rock Mining Company”, care era şi redactor şef al revistei „Echo”, a adăugat că şi alte persoane au văzut în acest golf izolat un obiect asemănător, sau acelaşi obiect. Ei au afirmat că au văzut pe navă acele foarte mici creaturi cu înfăţişare omenească, care au fugit la apropierea lor. Însă relatarea făcută de persoana din conducerea rniinei şi de soţia sa a fost cea mai amănunţită, iar Mr. Eyeton era pe deplin satisfăcut în privinţa veracităţii spuselor lor, fiindu-i amândoi binecunoscuţi.

Aceste mici creaturi, sau „fiinţe” cu înfăţişare omenească, purtând îmbrăcăminte strălucitoare, mişeîndu-se într-un fel diferit de al nostru, cum s-a remarcat în ciudata împrejurare de la Steep Rock Lake, aveau să reapară adesea în anii care au urmat.

În septembrie 1951, un grup de băştinaşi din tribul Unmatjera, din Australia centrală, au relatat autorităţilor că, de după vârful unei mici coline, au putut vedea» în timp ce ateriză un obiect circular strălucitor, care s-a oprit la mică distanţă de alt obiect asemănător ce se afla pe sol. Potrivit celor apreciate de ei, cele două obiecte aveau aceleaşi dimensiuni, între zece şi cincisprezece

metri diametru şi „între un om şi un om şi jumătate” înălţime. Fiindu-le teamă să se apropie de obiecte, băştinaşii au rămas ascunşi 'după vârful. Stâncos al colinei şi au continuat să privească la această ciudată scenă. Ei au relatat că după câteva minute de la aterizarea celui de-al doilea obiect, ceva semănând cu un om foarte mic a ieşit de dedesubtul acestuia şi a pătruns în primul obiect, pe la bază. Băştinaşii au mai semnalat autorităţilor că această creatură, sau fiinţă, purta îmbrăcăminte lucitoare, şi avea cap rotund, care strălucea4. Puţin după ce creatura pătrunse în obiectul ce stătea pe sol, acesta începu să se înalţe, scoţând un bâzâit ca al unor roiuri de insecte, după care şi cel de-al doilea obiect îl urmă de îndată, îndreptîndu-se spre cer şi dispărând amândouă din vedere.

4 O cască?

Nu prezintă, desigur, nici un interes să facem ipoteze cu privire la diversele motive, pentru care o creatură de pe una din aceste nave s-a mutat pe cealaltă. Această relatare a ajuns la autorităţile australiene la vreo şapte luni după ce avusese loc, încât nu se mai putea face aproape nimic altceva decât interogarea băştinaşilor. Este meritoriu faptul că aceşti băştinaşi primitivi, care nu auziseră niciodată şi nici nu văzuseră astfel de lucruri ca „farfuriile zburătoare”, au descris atât de amănunţit atât obiectele cât şi umanoizii. O simplă prefabricare a atâtor amănunte pare a fi lucrul cel mai improbabil, dat fiind tot ceea ce se ştie de la martorii oculari, cât şi din relatările provenind din alte părţi ale lumii.

Treisprezece kilometri la nord de localitatea Hopkinsville, statul Kentucky, pe şoseaua naţională 41, se află o mică aşezare omenească, Kelly. În ziua de sâmbătă 21 august 1955, între orele 7 şi 10 seara, s-a petrecut un incident ciudat, cu totul deosebit, la o fermă situată la mai puţin de un kilometru de Kelly. A doua zi, ziarul „Evansville Press” (din Indiană) publica cele antîmplate, pe prima pagină, sub titlul: *Bătălia de la Kentucky cu „omuleţii din cosmos*”.

Relatarea ce urmează este făcută pe baza declaraţiilor martorilor oculari, ofiţerilor de poliţie veniţi la faţa locului şi a articolului din „Evansville Press”.

În acest incident au fost implicaţi trei copii şi opt adulţi. Billy Sutton, pe atunci un adolescent, se ducea pe la orele şapte după-amiază la fântâna ca să bea apă, când deodată remarcă un obiect circular foarte strălucitor care se mişca fără zgomot, aparent în linie dreaptă, apoi se opri brusc şi se aşeză pe sol, înapoia grajdului şi în afara unghiului de vedere din locul unde stătea Billy. Înapoiat în casă, el povesti această apariţie ciudată, însă cei din casă considerară că probabil era vorba de o „stea căzătoare” şi nu întreprinseră nimic5.

Pe la orele opt, câinii familiei Sutton începură să latre furios, aşa cum făceau de obicei când intra vreun necunoscut. Doi dintre oamenii prezenţi s-au dus la poarta din spate şi au privit în afară. Ulterior au declarat autorităţilor că la o distanţă de vreo cincisprezece sau douăzeci de metri se afla o creatură având o înfăţişare aparte: radia o luminiscenţă, potrivit celor spuse de ei, analogă inscripţiilor forforescente de pe cadranul unui ceas. Creatura a venit aproape, până la cinci sau şase metri de locul unde se aflau cei doi, amuţiţi. Cei doi oameni au declarat în faţa autorităţilor că această creatură arăta ca. Un om foarte mic, având o înălţime nu mai mare de un metru, purtând îmbrăcăminte lucitoare sau vreun costum nichelat. Li s-a părut capul neobişnuit de mare, disproporţionat de restul corpului. Braţele, au declarat ei, erau foarte lungi, cu rnîini palmate foarte dezvoltate şi prevăzute cu gheare, care luceau uşor în lumina slabă de la acea oră.

5 Potrivit declaraţiilor făcute mai târziu anchetatorilor, acelaşi obiect a fost văzut şi de alte persoane, de la fermele din împrejurimi.

Şi doamna J. C. Sutton a declarat ofiţerilor de poliţie că a văzut aceeaşi creatură, în acelaşi timp. „Lucea ca o foaie de aluminiu”, a precizat ea, „şi păşea ca un om foarte bătrân – sau ca o specie de maimuţă – mai tot timpul folosindu-se de mâini”.

Elmer Sutton şi John Sutton au tras amândoi cu arma în acea ciudăţenie care se apropia de ei. Rafala alicelor de calibru 3 mm trase din puşca de vânătoare şi glonţul unui pistol de calibru 5,5 mm au făcut ca acea creatură să cadă pe spate, însă ea se ridică aproape imediat şi fugi, înainte ca cei doi oameni înmărmuriţi să fi putut să mai întreprindă ceva.

Cei doi oameni se grăbiră să se întoarcă în casă, foarte tulburaţi de cele întâmplate. Au fost stinse imediat toate luminile din casă şi au fost zăvorâte uşile.

A fost aprinsă o lumină de pe balcon. În acel moment, una dintre femei ţipă cât putu de tare că cineva se uita prin fereastra de la sufragerie. Bărbaţii dădură buzna în încăpere, exact la timp spre a vedea o creatură agăţată de voletul de la fereastră, purtând un fel de cască, *şi* având ochi mari şi alungiţi. Cei doi bărbaţi traseră cu puşoa în mai multe rânduri prin fereastră, încât, în urma focurilor de armă, creatura păru a fi zvârlită îndărăt.

După vreo douăzeci de minute, în care timp n-a mai fost văzută nici una din ciudatele creaturi, cei doi oameni înarmaţi se încumetară să iasă afară. Câinii lătrau la ceva slab luminat care se afla în copac, însă înainte ca ei să fi avut timpul de a se apropia, zăriră pe un altul dintre ciudaţii lor vizitatori, care se plimba pe coama acoperişului casei. Elmer Sutton trase asupra lui cu puşca de vânătoare. Cei doi bărbaţi au precizat autorităţilor că ei au auzit clar sunetul glonţului lovind în plin... Însă li se păru că obiectul strălucitor a sărit de pe casă

şi a fost zărit apoi alergând printr-un câmp de buruieni. Un alt glonte a făcut ca obiectul ce strălucea în copac să. Cadă în buruieni şi să fie pierdut din vedere. Între timp, câinii se refugiaseră în casă; cu atâtea împuşcături, nici n-ar fi avut altceva mai bun de făcut.

Una dintre cele mai interesante faţete ale acestei extrem de neobişnuite relatări este afirmaţia comună a celor doi oameni că gloanţele trase din pistolul calibru 5,5 mm al lui John Sutton au fost auzite ricoşând în aer, ca şi cum ar fi fost deviate de un metal.

După o incursiune lipsită de eficacitate în grădină, cei doi oameni s-au înapoiat în casă şi s-au pus de gardă la ferestre, în timp ce femeile şi copiii s-au întins pe podea, înapoia lor. La orele unsprezece noaptea, după mai bine de două ore de veghe, bărbaţii au socotit că ciudatele fiinţe nu mai erau acolo. După ce se trăseseră asupra lor, de aproape de tot, vreo cincizeci de focuri de armă, sau mai mult, e posibil că aceste creaturi vor fi înţeles că nu erau de loc binevenite.

Cele unsprezece persoane ieşiră în fugă din casă, se înghe-suiră în două automobile şi se îndreptară în grabă spre cel mai apropiat post de poliţie – la Hopkinsville. Articolul din ziarul „Evansville Press” preciza că şeful comisar, Russell Greenwell, se arătase sceptic – ceea ce Greenwell a negat, de îndată. La 23 august, a doua zi după apariţia articolului în ziar, Grenwell mi-a spus:

„Nu am nici cea mai mică îndoială în mintea mea că toţi aceşti oameni – absolut toţi – erau îngroziţi când au ajuns la Hopkinsville, sâmbăta seara. E adevărat, n-am găsit acolo nici o urmă de picior, însă solul era aşa de tare şi uscat încât nici un tractor n-ar fi lăsat vreo urmă în el. Eu însumi n-am lăsat acolo nici o urmă de paşi; de altfel, lipsa unor astfel de urme nu dovedeşte nimic şi nici un om cu mintea sănătoasă nu s-ar fi putut aştepta să descopere vreuna în aceste condiţii! Aceşti oameni au văzut ceva ciudat. Nu ştiu ce a fost, însă ei l-au văzut şi au tras cu arma în el prin uşi şi ferestre, şi prin pereţii casei... găurile sunt acolo, ca s-o dovedească”.

Membrii poliţiei, dintre tare patru ai poliţiei de la Hopkins-ville, s-au înapoiat cu oamenii la fermă că să facă cercetări, însă micile creaturi ciudate şi nava lor strălucitoare plecaseră. Unul dintre membrii poliţiei statului băgă de seamă că unul dintre cei care asistaseră la incident era de fapt într-o stare de comoţie, şi că pulsul în venele gâtului atinsese 140 de bătăi pe minut, de vreo două ori mai mult decât ritmul normal.

Reacţia oficială faţă de acest incident a fost una de prefăcută indiferenţă. Bază militară Fort Campbell, aflată nu departe, trimise un ofiţer, pe maiorul Albert Coren, ca să interogheze martorii, deşi ofiţerul serviciului de informaţii al bazei negase că bază ar fi fost cât de cât informată icu privire la cele petrecute. Câteva zile mai târziu, anchetatori ai Forţelor Aeriene au interogat de mântuială martorii oculari, ca şi cum ar fi fost vorba doar de o treabă curentă, apoi au plecat. Dar la vreo două săptămâni după incident, doi bărbaţi

îmbrăcaţi civil şi-au făcut apariţia în acele locuri, pretextând că vindeau ustensile de aluminiu de bucătărie. Ei au consumat câteva minute vorbind despre pretinsa lor marfă, dar au afectat ore ca să pună întrebări cu privire la creaturile şi nava oare, potrivit celor relatate, fuseseră văzute în noaptea de 21 august.

S-ar putea să fi fost a simplă coincidenţă, însă un grup de „vânzători ambulanţi" de acelaşi tip şi vânzând aceeaşi marfă se dusese şi la Flatwoods, statul Virginia de Vest, la cinci zile după apariţia neaşteptată în acea zonă a unui pretins „monstru", în 1952. În ambele cazuri, aceşti oameni fuseseră în mod clar mai interesaţi de culegerea de informaţii asupra incidentului, decât de a-şi vinde cratiţele şi tigăile.

Maniera de a trata în acest mod special astfel de incidente este în concordanţă cu linia oficială de 'conduită a guvernului. A trimite în grabă anchetatori la faţa locului, unde au fost semnalaţi monştri sau umanoizi, înseamnă a confirma importanţa pe care cercurile oficiale o acordă unor asemenea cazuri. Prin tratarea incidentelor ca nişte lucruri neimpresionante şi lipsite de importanţă, până în momentul când interesul public se atenuează, şi apoi eondueînd adevărata anchetă prin subterfugiu, guvernul obţine informaţiile pe care le caută, făcând minimum de publicitate. Chiar dacă există îndoieli, asta nu va trezi nimic mai mult decât o atenţie pe plan local. Este un mod abil de a trata acest subiect şi niciodată mai înainte nu l-am văzut semnalat în vreo publicaţie tipărită. Însă, fără îndoială că această metodă trebuie să fi fost folosită de multe ori, anchetatorii acţionând sub diverse înfăţişări. Ar fi greu de dovedit care dintre vizitatori au fost acolo din simplă curiozitate şi care dintre ei s-au dus acolo cu o treabă oficială. Cunosc doar aceste două cazuri de „vânzători" de ustensile de bucătărie, dezinteresaţi – care întâmplător şi-au făcut apariţia în două locuri, exact în imomentul în care acolo, potrivit relatărilor, avea loc o aterizare – şi care au depus prea puţin interes ca să-şi vândă marfa, dar au făcut veritabile eforturi ca să obţină informaţii cu privire la OZN-uri.

Util pentru comparaţia şi compilarea (datelor amănunţite privind aterizările semnalate de martori demni de încredere este incidentul cu totul deosebit, petrecut la 7 iulie 1952, ce ne-a parvenit din Berlin, Germania, prin intermediul consorţiului de ziare „North American Newspaper Alliance".

Oskar Linke a fost mulţi ani primarul unui orăşel din zona Germaniei de est6. El şi cu fiica sa de unsprezece ani au trecut în Germania de vest, unde au relatat ulterior autorităţilor o întâmplare uimitoare şi au repetat-o sub prestare de jurământ funcţionarilor britanici şi americani care i-au interogat.

Linke a declarat următoarele: „Locuiam la numai câţiva kilometri de graniţă (cu Germania de vest) şi eu şi fiica mea mergeam adesea să ne plimbăm spre frontieră cu motocicleta... Într-o după-amiază, săptămâna trecută, ne înapoiam acasă după una dintre aceste plimbări, când fiica mea îmi

atrase atenţia spre ceva care sclipea în alb printre copacii unei pădurici, prin care tocmai treceam. Aceasta este doar la vreo-cinci kilometri de frontieră.

Era o apariţie atât de neobişnuită, încât am ieşit din drum cu motocicletă şi am oprit. Am lăsat motocicleta în nişte tufişuri şi ne-am grăbit să ne înfundăm în pădure. Am ajuns într-un punct aflat la vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de metri de un obiect ciudat. Era un disc cu diametrul de 7,5 metri care aterizase într-un luminiş.

Semăna cu o tigaie mare, fără mâner, şi părea că este fosforescentă, în centrul ei se afla un aparat – în formă pătrată – un fel de suprastructură care ieşea din partea superioară a navei, ca un joben. Această porţiune superioară era puţin mai închisă la culoare decât restul obiectului, care era de culoarea, aluminiului, bine lustruit.

6 Este vorba de o localitate din R.D.G. – *N.T.*

Stând culcaţi înapoia unui mic rambleu, eram bine pitiţi. Arh: văzut două creaturi scunde, ca nişte fiinţe umane foarte mici, având înălţimea de circa un metru. Purtau ceea ce ni s-a părut a fi îmbrăcăminte dintr-o singură piesă, lucioasă, de culoarea aluminiului sau argintului. Pe pieptul uneia dintre aceste creaturi se găsea o cutie, sau un pachet, de mărimea a trei pachete de ţigări, stivuite, şi în faţa cutiei o lumină albastră strălucitoare, care clipea într-una. La ce servea, nu ştim, întruoît nu păreau să aibă nevoie de ea. Creaturile se apropiau de navă, venind dinspre liziera luminişului, una după alta.

Când au ajuns la vreo trei sau patru metri, ultima întinse mâna şi-i atinse celeilalte casca lucioasă, ca de sticlă. Amândouă s-au oprit şi una dintre ele s-a răsucit încet ca să privească în stânga noastră. Văzând-o, fiica mea lăsă să-i scape un mic ţipăt. Creaturile se precipitară, în zăpăceală, să intre în navă printr-un sabord din partea de sus a suprastructurii centrale – acea parte pătrată.

Am văzut atunci că discul avea în jurul lui două rânduri de saborduri. Aveau aproape dimensiunea unor saborduri de vapor.

Sub ochii noştri, suprastructura pătrată începu să fie retrasă în interiorul cupolei şi, concomitent, obiectul începu să se ridice lent de pe sol.

Am remarcat, amândoi, că o construcţie similară în formă pătrată ieşea pe la baza navei şi, aparent, o determina să se ridice de pe sol.

Apoi, obiectul începu să se înalţe încet în aer. Se urcă până pe la treizeci de metri, plană pentru o clipă, apoi îşi luă viteză şi se pierdu repede din vedere”.

Această declaraţie, semnată de fostul primar Linke, a fost confirmată în faţa funcţionarilor prin depoziţia fiicei sale. Fata a adăugat: „Eram atât de înspăimântata încât nu ştiam ce să fac. Sper să nu mai retrăiesc niciodată o astfel de întâmplare”.

În 1954, America de Sud a primit vizite ale unor OZN-uri asemănătoare acelora pe care le-au primit, în cursul aceluiaşi an, Europa şi Statele Unite. Acela a fost anul în care, dacă vă reamintiţi, locotenent-colonelul John O'Mara, de la Air Technical Intelligence Center, de la Dayton, a adus la cunoştinţă că acest Centru (ATIC) a primit semnalări despre prezenţa OZN-urilor, câte şapte sute pe săptămână, cel mai mare număr înregistrat până atunci şi foarte probabil chiar până azi. Incidentele din 1954 petrecute în America de Sud au inclus un mare număr în cadrul cărora s-au semnalat aterizări şi prezenţa unor umanoizi în jurul navelor. Ar fi greu de spus câte dintre aceste semnalări sunt veridice, dar se poate afirma fără nici o teamă că multe dintre persoanele care au relatat incidente făceau parte din grupuri de martori, şi că mulţi alţii erau funcţionari publici, iar în numeroase cazuri era vorba de membri demni de respect ai corpului medical.

Una dintre cele mai reputate asociaţii civile de cercetări asupra OZN-urilor din Statele Unite, fiind totodată şi una dintre cele mai vechi, este Aerial Phenomena Research Ofganization (APRO) din Tucson, statul Arizona. Prin intermediul miilor de membri din multe ţări ai acestei organizaţii, în care se includ mulţi oameni de ştiinţă şi experţi în diferite domenii conexe cu aeronautică şi astronomia, APRO a făcut o treabă bună, an de an, reuşind să dea în vileag activităţi importante şi foarte răspândite, desfăşurate de OZN-uri. În Statele Unite, APRO face pentru membrii săi treaba pe care serviciile oficiale de informaţii evită s-o facă, furnizîndu-le informaţii adecvate şi verificate cu grijă, în special cu privire la incidentele mai importante din America de Sud.

În ultimele săptămâni ale anului 1954, Venezuela a constituit un cadru prielnic pentru activitatea OZN-urilor. Registrele poliţiei din numeroase oraşe conţin rapoarte ce semnalează umanoizi văzuţi în jurul unor nave în formă de disc, aterizate pe sol. În unele cazuri, în care s-a relatat că au avut loc contacte personale cu aceste creaturi, oamenilor nu le-a mers prea bine.

În suburbiile oraşului San Carlos se află un minunat parc, aparţinând Ministerului Agriculturii, şi utilizat ca să se ţină expoziţii în el. În nopatea de 16 decembrie, trei bărbaţi tineri luaseră masa împreună într-un restaurant din San Carlos şi se înapoiau acasă cu maşina. Ajunşi în dreptul parcului, Jesus Paz ceru prietenilor săi să oprească automobilul, ca să meargă într-un loc izolat din parc. Nu făcu însă mai mult de yreo zece paşi, în parc, şi Paz ţipă după ajutor cât îl ţinu gura. Prietenii săi alergară în ajutor şi-l găsiră zăcând la pământ, buimăcit şi însângerat. Nu departe de el, o mică creatură păroasă, cu înfăţişare omenească, alerga spre o navă lucioasă, în formă de disc, care stătea pe iarbă. Unul dintre tovarăşii lui Paz era Luis Mejia, membru al Gărzii Naţionale; acesta abia avu timpul să apuce o piatră şi s-o azvârle în disc, care între timp începuse să se înalţe, scoţând un bâzâit îngrozitor.

Paz a fost dus, în mare grabă, la spitalul din oraş1, unde medicii au constatat că se afla în stare de comoţie. Mai mult, el avea zgârieturi lungi şi

profunde, în partea dreaptă a corpului şi în lungul coloanei vertebrale, setmănînd cu nişte „semne de gheare”, cum spuneau medicii.

Paz a arătat ulterior anchetatorilor că păşea în apropiere de o pajişte cu flori înalte, zgomotul paşilor săi find amortizat de iarba groasă. Deodată, el se poticni, dând peste o mică creatură păroasă, cu înfăţişare omenească, care examina florile! Paz încercă s-o evite, însă în momentul în care se întoarse, această creatură îl atacă – mai întâi zgîrlindu-l şi sfîşiindu-i cămaşa, apoi cu o lovitură în ceafă, care-l ameţi.

Cu şase zile înainte de incidentul lui Paz, la San Garlos, doi adolescenţi, Jesus Gomez şi Lorenzo Flores, vânau iepuri de-a lungul şoselei naţionale Trans-Andean, între Chico şi Cerro de las Tres Torres. Întrucât trăseseră toate cartuşele ce le avuseseră şi dispuneau doar de o puşcă de vânătoare, veche, neîncărcată, se hotărâră să se înapoieze acasă.

În timp ce-şi târau cu greu picioarele pe marginea şoselei naţionale, zăriră un fel de obiect lucitor în hăţişul de alături de drum, la mică distanţă. Ei au declarat ulterior la poliţie că au luat obiectul drept un automobil care ieşise din drum, încât au intrat amândoi, în acel hăţiş ea să vadă.

Deodată, ei s-au pomenit la numai câţiva metri de un obiect care semăna cu două ligheane lucitoare enome, îmbinate împreună pe margine. După părerea lor, diametrul obiectului era cam de trei metri şi au văzut, potrivit celor declarate de ei la poliţie, că obiectul plana la vreun metru de sol şi ejecta flăcări pe la bază.

În declaraţia sa, Lorenzo Flores spune:

„Apoi am zărit ieşind patru omuleţi. Aveau înălţimea de vreo nouăzeci de centimetri. Când şi-au dat seama că eram acolo, toţi patru l-au înşfăcat pe Jesus şi au încercat să-l târască spre obiect. N-am putut să fac nimic decât să iau puşca mea de vânătoare, care era descărcată, şi am lovit cu ea pe unul din ei. Ai fi spus că puşca a lovit ceva la fel de tare ca şi o rocă – mă dureau mâinile – şi puşca s-a rupt în două bucăţi... Era prea întuneric ca să putem vedea trăsăturile feţelor lor, însă am remarcat părul abundent de pe corpurile lor şi marea lor vigoare”.

În momentul în care micile creaturi îl înşfăcară, ceva îl ameţi pe Gomez. Flores târî pe prietenul său înapoi spre şosea, iar când Gomez îşi reveni, alergară cât putură de repede până la cel imai apropiat post de poliţie. Au ajuns acolo cu hainele rupte. Cămaşa lui Gomez era zdrenţe. Amândoi băieţii aveau zgârieturi adânci. Medicii la care s-a apelat, au declarat la poliţie că ceva provocase celor doi tineri o teamă atât de mare, încât se aflau într-o stare de nervozitate excesivă, însă că, în afară de aceasta, erau inteligenţi şi demni de încredere.

În dimineaţa următoare, când tinerii conduseră poliţia la faţa locului, ofiţerii de poliţie au găsit destule urme care confirmau că acolo avusese loc o luptă... şi au recuperat şi arma de vânătoare ruptă în două, care deveni cel mai

preţios bun al lui Flores. Însă, în afară de câteva tufişuri uşor pârjolite, n-a rămas nici o urmă a micilor creaturi sau a navei lor.

Exact cu două săptămâni înainte de acest incident, doi conducători de camioane, din Caracas, intrară buzna într-un post de poliţie, rupţi, plini de sânge şi îngroziţi, ca să relateze – abia vorbind – un incident care ar fi putut să nu fie crezut de poliţie de n-ar fi existat un martor cu totul excepţional.

Jose Ponce îndeplinea funcţia de ajutor de şofer, pe un autocamion condus de Gustavo Gonzales. În primele ore ale dimineţii din ziua de 28 noiembrie, ei se îndreptau cu camionul spre Petare, oraş situat la o depărtare de vreo douăzeci şi patru de kilometri, ca să ia o încărcătură de alimente şi să se înapoieze ca să o predea la timp în pieţele din Caracas, care se deschideau în zori.

Autocamionul mergea de-a lungul unei străzi de la periferia Caracas-ului când, pe la orele două dimineaţa, cei doi au găsit drumul blocat de un obiect strălucitor, în formă, de disc, cu diametrul de vreo trei metri, care plana la circa doi metri, deasupra străzii.

Gonzales îşi opri camionul şi amândoi rămaseră ţintuiţi o clipă, privind plini de uimire spre acel obiect ciudat. Apoi, ca la un îndemn comun, se dădură jos din camion şi se apropiară de obiect. Când ajunseră la vreo şapte metri de el, văzură că venea spre ei ceea ce li se păru că este un om foarte păros, cu înfăţişare de pigmeu.

Gonzales înşfăcă creatura şi o ridică de la pământ7, însă omuleţul se degajă din strânsoarea şoferului autocamionului şi-i dădu un brânci care-l răsturnă pe spate.

Lui Ponce, ajutorul de şofer, i se păru că lucrurile stau grav şi alergă după ajutor la postul de poliţie, care se afla nu departe, peste numai câteva străzi.

Înainte ca Gonzales să fi putut să se ridice în picioare, adversarul său păros sări circa un metru în aer şi plonjă pe Gonzales, care a observat atunci că ochii omuleţului străluceau în lumina farului autocamionului – „întocmai ca ochii galbeni ai unei pisici!” Gonzales a reuşit să se sprijine pe un genunchi şi să scoată cuţitul, ca să acţioneze cu el. Când omuleţul îi dădu un pumn, Gonzales zări că în loc de mâini, acesta avea extremităţi palmate, prevăzute cu gheare lungi, de vreo trei centimetri. Gonzales a declarat ulterior la poliţie că a încercat să implânte cuţitul în umărul acelei creaturi, însă lama cuţitului a lunecat, ca şi cum s-ar fi izbit de oţel. Un altul dintre omuleţii păroşi a sărit atunci din nava lucitoare şi a îndreptat asupra lui Gonzales capătul unui tub mic şi strălucitor. Era un fascicul scânteietor de lumină, care pentru o clipă l-a orbit pe Gonzales, încât acesta a crezut că s-a terminat cu el, dar când a putut să vadă din nou, nava se înălţase pe deasupra copacilor şi a dispărut curând din vedere.

Gonzales a trebuit să primească îngrijiri pentru zgârietura minute după tovarăşul său. La început, poliţia a crezut că are de-a face cu nişte beţivi sau

nebuni. S-a apelat la un medic, care a stabilit că amândoi erau în stare de comoţie şi că nici unul dintre ei nu băuse.

Gonzales a trebuit să primească îngrijiri pentru zgârietura profundă şi lungă din partea stingă de jos a capului şi i s-a dat să ia şi un sedativ.

7 Ulterior, el a declarat la poliţie că acea creatură avea o greutate de vreo şaisprezece kilograme.

Din fericire pentru cei doi oameni, cât şi pentru alţii care se interesează de astfel de incidente, un medic foarte cunoscut din Caracas a fost martor ocular al incidentului, tot timpul în care s-a «desfăşurat. Era chemat la o consultaţie de noapte, şi se afla în maşina sa, înapoia autocamionului lui Gonzales, când acesta s-a întâlnit cu obiectul care blocase strada. Medicul a declarat autorităţilor că el a asistat la scena descrisă de Gonzales şi Ponce, dar că a ezitat să confirme imediat cele relatate de ei, fiindu-i teamă de ridicol. Ulterior, dîndu-i-se asigurări că numele său nu va fi indicat în raport, medicul a dat declaraţia sa la poliţie8.

La mai puţin de patruzeci şi opt de ore de la incidentul petrecut la Petare, relatat mai sus, la Caracas au sosit Arnold Dibble, de la „United Press”, şi John Schell de la consorţiul „North American Newspaper Alliance”, Fără îndoială că şi de data aceasta era o alta dintre acele coincidenţe de care analele OZN-urilor sunt sătule.

Când se examinează astfel de cazuri cu „omuleţi”, deşi au fost foarte îndepărtate între ele atât în timp cât şi în spaţiu, se constată totuşi anumite analogii.

Creaturile purtând îmbrăcăminte şi căşti lucioase, semnalate în septembrie 1954 de tânărul miner din apropiere de Qua-rouble, Franţa, corespund, prin semnalmente, creaturilor descrise de băştinaşii din Australia. Fasciculul de lumină care l-a buimăcit pe Dewilde la Quarouble este la fel cu cel relatat în cazul de la Petare, Venezuela. Fasciculul avea să fie întâlnit şi în incidentul pe care l-a avut cercetaşul şef din Florida, Sonny Desvergers. Acesta, împreună cu trei membri ai grupului său de cercetaşi, au zărit un OZN într-un desiş, alături de şoseaua naţională, aproape de West Palm Beach, în seara de 9 august 1952, pe la orele nouă. Când s-a apropiat de el, ceva ca o flacără a ţâşnit din OZN, găurindu-i pălăria şi trântindu-l la pământ, ceea ce l-a înspăimântat rău de tot, fără însă să-l fi vătămat.

8 Reprezentantul organizaţiei APRO la Caracas a fost informat de reprezentanţi ai presei că, ulterior, acest medic a fost invitat în Statele Unite, ca să ia parte la o consfătuire cu autorităţile oficiale în problema „omuleţilor” implicaţi în incidentele de la Petare.

Fermierii din Hopkinsville, statul Kentucky, care au auzit alicele puştii lor de vânătoare şi gloanţele de pistol lunecând pe micile creaturi, au avut impresia că aceste creaturi erau tot atât de tari ca şi piatra, sau ca metalul. Aceeaşi impresie a fost împărtăşită şi de tânărul care şi-a rupt arma de vânătoare, izbind în una dintre aceste fiinţe, şi de Gustavo Gonzales, când acesta a încercat să înjunghie micul umanoid, dar cuţitul său a alunecat, în incidentul de la Petare.

Micile creaturi, cu gesturi de roboţi, semnalate în incidentul de la Steep Rock Lake, aveau aproape aceeaşi statură cu omuleţii zăriţi în alte împrejurări. Purtau acelaşi tip lucios de îmbrăcăminte însă, după cât se pare, fără căştile lucitoare pe care aceşti vizitatori le aveau în general.

Şi creaturile semnalate de Oskar Linke în Germania de est erau tot nişte umanoizi, îmbrăcaţi în costume lucioase şi purtând căşti, unul dintre ei având pe piept o lumină albastră oare clipea mereu.

Este de remarcat că semnalmentele acestor făpturi, comunicate de pretutindeni de pe. Glob, sunt mereu aceleaşi. În acest caz, sau este vorba de o conspiraţie mondială având drept scop înşelarea opiniei publice în privinţa acestor obiecte, sau un mare număr de persoane, dintre care unele nici n-au auzit vreodată de „farfurii zburătoare”, au văzut într-adevăr nişte creaturi foarte ciudate, de origine necunoscută.

Printre aceşti martori oculari trebuie să includem numele reverendului Willian Booth Gill, pastor hirotonisi de biserica anglicană şi licenţiat al Universităţii de la Brisbane.

Au mai fost şi alţii. Reverendul Gill însă a avut alături de el, ca martori oculari, mai mult de douăzeci de elevi şi profesori de la şcoala din Boainai, Noua Guinee, şi absolut cu toţii au semnat raportul adresat guvernului.

În noaptea de 26 iunie 1957, reverendul Gill a ieşit pe balcon, după ce-şi luase cina, şi se uita pe cer în direcţia planetei Venus. Atenţia i-a fost imediat atrasă de o altă lumină scânteietoare de pe cer, cu mult mai strălucitoare decât Venus şi categoric mai scânteietoare.

După câteva minute, el îşi dădu seama că această lumină deosebită se dirija – rapid – spre el. Chemă la el pe unul dintre profesori, care împreună cu numeroşi elevi se strânseră în jurul său. Lumina s-a apropiat atât de mult – ajungând la o distanţă doar cu ceva mai mare de o sută de metri, potrivit aprecierilor lor – încât cu toţii au putut să constate că era vorba de o construcţie enormă, în formă de disc, având lăţimea la bază de nouă până la doisprezece metri, din care ieşeau în diagonală patru picioare metalice. La partea superioară a discului se vedea o cupolă, apreciindu-se că avea înălţimea de trei metri şi diametrul de vreo şase metri. La partea cea mai de sus a acestei cupole părea să fie un fel de punte, iar pe ea se puteau vedea numeroase creaturi mici, cu înfăţişare omenească, însă niciodată nu s-au văzut pe această navă, în acelaşi timp, mai mult de patru creaturi. După câte se

părea, acele creaturi stăteau rezemate de o balustradă joasă, deşi vizibilitatea nu era destul de bună ca pastorul şi tovarăşii săi să vadă balustrada în acel moment. Din când în când, la întâmplare, câte una din aceste creaturi se apleca ca şi cum ar fi manipulat ceva pe punte. Gam la fiecare treizeci de secunde, o rază subţire de lumină albastră, strălucitoare, era proiectată spre cer, timp de aproximativ cinci secunde, ca şi cum ar fi semnalizat ceva. Reverendul Gill a declarat autorităţilor că nu s-a putut abţine să nu încerce să intre în contact cu aceste creaturi. Şi a adăugat:

„în timp ce una dintre aceste creaturi se aplecase peste balustradă, sau ce-o fi fost, şi părea că se uita în jos spre noi, am fluturat o nună deasupra capului şi creatura a procedat la fel, ea şi comandantul de pe puntea unui vas care salută pe oineva aflat pe chei. Numaidecât, profesorul a fluturat amin-două mâinile deasupra capului său, şi două creaturi de pe navă au făcut la fel. Atunci amândoi am fluturat în sus amândouă braţele, iar cele patru creaturi au făcut acelaşi lucru, drept răspuns. Cu toţii eram încântaţi. Băieţii (elevii) jubilau. Unii dintre ei au strigat ceva la creaturile de pe puntea discului, însă n-am auzit nici un răspuns. Un altul luă o lanternă de buzunar9 şi îndreptă fasciculul spre obiect. Acesta plană şi coborî cât mai aproape de sol. Am crezut că venea să aterizeze, însă n-a făcut-o. Am fost cu toţii foarte dezamăgiţi de asta”.

Acel obiect, sau unul similar, a reapărut de mai multe ori pe deasupra şcolii în zilele care au urmat cât şi noaptea, dar niciodată nu s-a mai apropiat destul de cei de pe sol, ca să poată fi văzute acele mici creaturi umanoide ce au fost observate în prima noapte.

9 „O făclie” – cum o mai numea Gill.

Raportul reverendului Gill conţinea unsprezece pagini dactilografiate la un rând, care au fost contrasemnate de toţi martorii oculari. Este unul dintre rapoartele cele mai amănunţite şi mai remarcabile de acest fel, cât şi unul dintre puţinele cazuri în care martori oculari, demni de încredere, au relatat despre ceea ce s-ar putea să fi fost nişte răspunsuri inteligente ale creaturilor la tentativele oamenilor de a intra în legătură cu ele.

În mod paradoxal, acel răspuns interesant, relatat de reverendul Gill şi martorii oculari care au fost împreună cu el, contrazice de fapt concluziile la care au ajuns Forţele Aeriene ale Statelor Unite. Amiralul R. N. Hillenkoetter, preşedinte al consiliului de conducere al organizaţiei NICAP, a adresat prietenului său Nathan Twining, general al Forţelor Aeriene, câteva întrebări cu privire la OZN-uri, inclusiv întrebarea dacă guvernul Statelor Unite a putut vreodată să intre în comunicaţie cu ele. În numele generalului Twining a răspuns aghiotantul său, făcând cunoscut că Forţele Aeriene n-au putut să

stabilească vreo legătură, după cât se pare din motive materiale. Acest purtător de cuvânt a evitat să explice ce s-a înţeles prin „motive materiale”.

Oricum, dacă omuleţii de pe punte, care au fluturat din mina reverendului Gill şi celor din jurul său, au fost aceiaşi care au făcut vizită celor de la Kelly, şutul Kentucky, socotesc că este justificată teama lor de a ateriza.

La 28 octombrie 1962, o profesoară de liceu, Mrs. E. D. Sylvester, care locuieşte la Norwood, o suburbie a localităţii Adelaide, Australia, şi cei trei copii ai săi, în vârstă de 10, 8 şi 6 ani, au avut un incident ciudat.

Potrivit celor publicate în ziarul „Hobart Mercury” din Hobart, Tasmania, ea conducea maşina pe şoseaua Salisbury-Elizabeth. Era pe la orele şapte şi treizeci de minute, seara. Ea şi copiii au văzut obiectul cam în acelaşi timp, pe când traversă în zbor şoseaua, la o oarecare distanţă în faţa lor. Era limpede că obiectul intenţiona să aterizeze pe un cimp aflat de-a lungul şoselei.

Când au ajuns aproape de punctul unde se părea că va avea. Loc aterizarea, toţi patru s-au dat jos din maşină şi au mers pe marginea drumului până când au zărit obiectul. Acesta era oval, sau în formă de ou, lung cam de patru metri şi jumătate, înalt de un metru şi jumătate la doi metri, şi stătea pe sol.

Alături de obiect, au relatat martorii oculari, se afla o mică creatură cu înfăţişare omenească, ce purta o îmbrăcăminte lucioasă, ca a scafandrilor. Avea un fel de cască diafană ce era legată printr-un tub la un aparat ce-l purta pe spate, pesemne un aparat de respirat. Creatura ţinea în mâini o cutie lucioasă, sau un eonteiner, şi părea că lua mostre de pământ din jurul obiectului. Mrs. Sylvester a declarat autorităţilor că a privit acea creatură vreo patruzeci de minute înainte ca ea să se fi înapoiat în nava lucitoare şi să-şi fi luat încet zborul spre cer.

După cum mi s-a relatat, Mrs. Sylvester este foarte apreciată în învăţământul secundar, în care este profesoară. Deşi ea a semnalat cazul de îndată autorităţilor guvernamentale, incidentul n-a fost adus la cunoştinţa publicului decât la 1 februarie 1963.

Cetăţeni serioşi că Mrs. Sylvester nu pot fi expuşi uşor ridicolului, pentru simplul motiv că sunt prea multe persoane care-i cunosc şi care sunt gata să le ia apărarea, dacă ar fi nevoie. Ei aparţin acelor cercuri pentru care nici un guvern nu-şi poate îngădui să aţâţe indignarea generală, nici chiar spre a induce în eroare publicul în legătură cu OZN-urile, încât tehnica cea mai des aplicată este aceea de a câştiga timp şi a pretinde că este vorba, desigur, de un lucru ciudat, dar că e prea devreme pentru a trage o concluzie.

După cât se pare, doamnei Sylvester i s-a aplicat acest tratament – în orice caz, n-a fost expusă sarcasmului public.

Sergentul Lonnie Zamora din Socorro, New Mexico, a fost un martor ocular de acelaşi fel, căruia i s-a aplicat şi lui un tratament identic.

În după-amiaza zilei de 24 aprilie 1964, acest experimentat agent de poliţie îşi făcea rondul pe străzile din Socorro, ca de obicei, când zări un obiect lucitor care părea să coboare într-o regiune plină de râpi, aflată imediat dincolo de marginea oraşului. Potrivit declaraţiei sale ulterioare, deodată el auzi un zgomot formidabil care îl făcu să presupună cu un vechi depozit de dinamită, situat în acea zonă izolată, ar fi putut să fi sărit în aer. El a raportat prin radio comisariatului de poliţie după care, în goană, a condus maşina afară din oraş, pe un drum întortocheat şi plin de gunoaie, care ducea la vechiul depozit.

Zamora a trebuit să se oprească la vreo sută cincizeci de metri de o râpă adâncă, în care a zărit ceea ce părea să fie un automobil, dat peste cap; asta îl făcu să comunice prin radio că s-ar putea să fi fost un accident şi că urma să se apropie de acel loc, ca să vadă.

El avea să trăiască o teribilă întâmplare.

Sergentul Zamora a descoperit că se putea apropia de râpă din această regiune aparte, mergând cu maşina pe un platou plin de stânci, ceea ce şi făcu. Când a ajuns aproape de marginea râpei, el a văzut că acolo, în fundul văii, era de fapt un obiect ciudat în formă de ou, având lungimea de trei metri şi jumătate, până la patru metri şi jumătate, ide culoare albă, stând pe nişte picioare metalice scurte. Iar alături, de parcă nici nu s-ar fi sinchisit de prezenţa sa, se aflau două fiinţe mici, cu înfăţişare omenească, purtând îmbrăcăminte albă sau argintie, de tipul pelerinei. Păreau că examinează sau repară ceva sub navă. Când Zamora a ajuns la vreo douăzeci de metri depărtare de omuleţi, ei au băgat de seamă, l-au privit, apoi au început să alerge zăpăciţi în jurul obiectului.

Întorcîndu-se pe jumătate, ca să se înapoieze la maşina sa, Zamora a mai aruncat, totuşi, o privire înapoi... exact la timp ca să vadă cum ţâşnea din obiect o flacără albastră strălucitoare, drept în jos, în nisipul pe care acesta stătuse. Câteva secunde mai târziu, obiectul s-a ridicat din râpă, scoţând – potrivit celor spuse de sergentul Zamora – „un muget care-ţi spărgea timpanul”. Sergentul Zamora a început să fugă atunci în direcţie contrară. În câteva secunde, obiectul a dispărut din vedere, trecând pe deasupra munţilor din apropiere; dacă sergentul Sam Chavez n-ar fi apărut exact în acel moment, sergentul Zamora, zăpăcit, s-ar fi putut abate în cealaltă direcţie.

Ohavez auzise prin radio apelurile lui Zamora şi a venit la faţa locului, după circa trei minute, de la apelurile lui Zamora, prin care semnalase că zărise acel obiect pe sol.

Cei doi agenţi de poliţie au eoborît împreună în fundul râpei, în locul în care obiectul aterizase. Ei au dat peste patru urme adânci care, după spusele lui Zamora, au fost făcute de picioarele metalice ale navei. Au găsit apoi tufişuri făcute scrum şi încă fumegânde, în partea în care flăcările de la baza navei au dat peste ele.

Urmele lăsate de dispozitivul de aterizare erau adânci de nouă centimetri şi ide formă circulară – o precizare care mai fusese semnalată şi cu ocazia altor întâmplări de acest fel. În pofida căutărilor minuţioase, agenţii de poliţie n-au găsit nici o urmă de paşi lăsată de umanoizi în nisipul compact din fundul râpei. Orice a fost, ceea ce a apăsat pe picioarele metalice, înfundîndu-se în nisip, a trebuit să aibă o greutate mare – cel puţin de câteva tone.

Fiind înştiinţată, baza de la White Sands Stallion Site a trimis militari care au venit în mare grabă să examineze locul de aterizare. Ei au pus pietre în jurul urmelor de pe sol, spre a le conserva în vederea fotografierii, operaţie care s-a făcut a doua zi, de dimineaţă.

Sergentul Zamora a relatat amănunţit colegului său agent de poliţie, sergentul Chavez, cele petrecute, inclusiv despre apariţia „omuleţilor”.. El i-a informat, de asemenea, pe comisarul de poliţie Polo Pineda şi pe soţii James Lorenzen, doi înalţi funcţionari de la APRO, care au venit de îndată la faţa locului. Imediat după convorbirea avută cu soţii Loren-zen, Zamora a fost supus unui prelungit şi chinuitor interogatoriu, care i s-a luat de către o echipă a Forţelor Aeriene. Un membru al echipei era un maior de la Baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque, iar altul a venit în grabă la faţa locului chiar de la Air Technical Intelligence Headquarters10, din Dayton, statul Ohio. Evident, era vorba de un caz mai deosebit, adus la cunoştinţa cercurilor oficiale sus-puse.

În declaraţiile sale iniţiale, făcute imediat după incident şi înainte că militarii să fi ajuns la el, Zamora a prezentat două aspecte esenţiale de care ulterior a refuzat să imai vorbească: „umanoizii” şi o emblemă ciudată ce fusese clar observată pe o coastă a navei. Din fericire, aceste declaraţii iniţiale necenzurate au fost făcute în faţa a numeroşi martori demni de încredere, şi ele şi-au croit drum în opinia publică, în pofida eforturilor pripite de a le cenzura sau dezminţi.

10 Cartierul general al serviciilor de informaţii tehnice secrete al Forţelor Aeriene. – *N.T.*

De fapt, poziţia Forţelor Aeriene era cu totul delicată, întrucât nu-l putea expune ridicolului pe Zamora – evident, era mai prudent să nu se treacă la asta – nu le mai rămânea decât să tulbure apele, ca să câştige timp.

Forţele Aeriene îl trimiseră la locul unde se întâmplase incidentul pe dr. J. Allen Hynek, şeful sectorului de astronomie ce la Universitatea Northwestern. Dr. Hynek are o deosebită abilitate pentru găsirea unor soluţii întortocheate, când este vorba de OZN-uri. El a procedat în acelaşi mod şi cu ocazia incidentului de la Socorro, şi anume: a declarat ziariştilor că a fost pus în încurcătură de faptul că OZN-ul n-a fost semnalat de aparatele radar „tocmai într-o regiune care este plină cu asemenea aparate”.

Agenţiile de presă au publicat această aparentă dezminţire asupra obiectului ce fusese semnalat şi, după cât se pare, efectul a fost cel scontat: pretinzîndu-se că întrucât aparatele radar nu l-au reperat, pesemne că obiectul n-a existat.

Acest raţionament avea însă două fisuri mari.

În primul rând, regulamentele militare ar fi împiedicat staţiile radar să facă declaraţii publice, chiar dacă ar fi reperat vreun OZN.

Pe de altă parte, APRO a constatat, în urma unei simple verificări, care stătea de altfel şi la dispoziţia agenţiilor de presă, că staţia radar care acoperea această regiune nici măcar nu fusese în funcţiune în momentul incidentului.

S-ar putea ca cenzura militară să se fi aşteptat la această întorsătură a lucrurilor, încât, intuind-o, se pregătise şi cu altceva. De data aceasta a intrat în scenă dr. Lincoln LaPaz, directorul Institutului pentru studierea fenomenelor meteori-tice, de la Universitatea din Albuquerque, statul New Me-xico. Declaraţia sa, publicată în „Albuquerque Journal", a fost imediat preluată de agenţiile de presă. Dr. LaPaz a explicat că ciudata navă văzută de sergentul Zamora m-a fost nimic mai mult decât un „superaparat", aflat în experimentarea armatei.

Dr. LaPaz şi „superaparatul" său s-au dovedit însă a fi o supergafă. Într-adevăr, nefiind la curent cu faptul că forurile armatei anunţaseră deja că nu posedau nici un aparat sau navă corespunzând descrierii date obiectului pe care-l văzuse Zamora, dr. LaPaz rămase în vânt cu explicaţia sa, atunci când Administraţia Naţională pentru Aeronautică a făcut cunoscut că obiectul, despre care a vorbit dr. LaPaz, încă n-a fost construit.

La sfârşitul lui ianuarie 1966, în revista „Popular Science", purtătorul de euvînt al Forţelor Aeriene, maiorul Hector Quintanilla, Jr., a declarat despre incidentul de la Socorro că: „Experţii l-au cercetat şi analizat cum se cuvine. Cazul rămâne totuşi un mister".

Timp de douăzeci de luni după cele întâmplate, acest caz al navei în formă de ou, cu umanoizi la bord, care aterizase în râpă din apropiere de Socorro, statul New Mexico, a fost mereu citat în declaraţiile publice ale Forţelor Aeriene ca un caz „nesoluţionat". Era vorba de un caz prea bine documentat ca să poată fi trecut sub tăcere şi ţintea prea departe, ca să-l poţi acceptau.

Una dintre cele mai ciudate relatări despre umanoizi care, potrivit mărturiilor, acţionau la bordul OZN-urilor, provine de la Milano, Italia.

11 Sosirea dr-ului Hynek la Socorro dovedea că Forţele Aeriene considerau incidentul ca fiind extrem de important şi totodată că nu îndrăzneau să-i expună ridicolului pe martori.

Procedeul folosit de dr. Hynek este unul cu dublu efect: mai întâi tărăgănezi publicarea oricărei declaraţii oficiale. În al doilea rând, te abţii de a-i expune ridicolului pe martori.

Dr. Hynek a pus întrebări celor mai importanţi martori, manifestând interes, iar aceasta pentru a obţine cât mai multe informaţii. Apoi din nou a pus întrebări martorilor şi i-a copleşit cu chestiuni ştiinţifice complicate, întreprinzând o anchetă de o asemenea iactură tehnică încât martorii au putut să răspundă doar că nu ştiu. Dr. Hynek a ajuns astfel în situaţia de a putea declara că datorită lipsei de informaţii tehnice din partea martorilor, este obligat să tragă el însuşi concluziile, în acest fel punând sub semnul îndoielii întreaga problemă.

Un alt procedeu constă în a interoga martorii şi apoi a preda problema, spre a fi continuată, unui asistent. Acest mod de a proceda întârzie publicarea unei „declaraţii oficiale” şi creează impresia că incidentul este până într-atât lipsit de importanţă, încât de el se ocupă asistentul dr-ului Hynek.

Era în 1954, anul în care, în multe părţi ale lumii, inclusiv în Europa, au fost semnalate sute de aterizări de OZN-uri. Conform datelor publicate, incidentul de la Milano a avut loc la 28 ootombrie.

Întorcîndu-se de la un cinematograf în aer liber, aflat la periferia oraşului, un locuitor din Milano a remarcat o lumină strălucitoare pe un teren de sport, rareori utilizat, care era împrejmuit cu un gard de scânduri, înalt, dar puţin cam dărăpănat. Fiind intrigat de o anumită activitate neobişnuită pe acel teren, şi la acea oră de noapte, trecătorul coborî de pe bicicletă şi privi prin crăpăturile gardului.

Ulterior el a declarat autorităţilor că a putut să zărească un obiect destul de mare, care strălucea plăcut, ca o lampă fluorescentă, foarte slabă. N-ar fi putut să precizeze dacă obiectul stătea pe sol, sau plana la vreun metru deasupra, întrucât n-a văzut nici picioare şi nici tren de aterizare. În schimb, el a zărit nişte mici forme întunecate, mişcîndu-se între el şi obiect. Fiind cuprins de teamă, se sui pe bicicletă şi pedală cât putu de repede.

Făcuse doar câteva sute de metri, când întâlni un grup de ţărani care se întorceau acasă, după ce participaseră la o adunare. Auzind relatarea lui, cu toţii se întoarseră în grabă acolo. Uitîndu-se prin crăpăturile gardului, ei au văzut ceea ce el pretinsese că văzuse. Absolut toţi martorii oculari, în număr de treizeci şi unu, au declarat la poliţia unde au fost interogaţi după incident, că aceste creaturi, care se mişcau în jurul obiectului strălucitor, păreau nişte oameni în miniatură, înalţi nu mai mult de un metru şi douăzeci de centimetri, purtând pantaloni de culoare deschisă şi un fel de veste de culoare gri, care păreau să fie transparente. Toate aceste creaturi, au arătat martorii, purtau pe spatele lor o aparatură cu volum mare, care era în legătură cu partea din faţă şi de la bază a căştilor lor, pesemne un aparat de respirat.

Mai multe automobile şi un camion încărcat cu fructe stricate, care treceau pe acolo, s-au oprit să privească ceea ce atrăsese mulţimea oamenilor de-a Jungul gardului. Îndată câţiva dintre cei mai curioşi din această mulţime au forţat broasca de la poartă şi au păşit dincolo de gard, ca să vadă mai bine. Observând aceasta, micile creaturi întunecate au început să se îmbulzească spre obiect, intrând în el pe dedesubt. O clipă mai târziu se auzi un zgomot, apoi obiectul se înălţă, nu înainte însă că ţăranii să fi aruncat în el zeci de portocale stricate, dintre care câteva l-au lovit, aşa cum au declarat la poliţie.

Dacă amănuntele date la poliţia din Milano sunt exacte, atunci acesta ar putea să fie considerat drept unicul caz în care călători veniţi din cosmos au fost întâmpinaţi cu o ploaie de fructe stricate.

„Marina americană a studiat apariţia din insula Trinidad şi a comunicat Forţelor Aeriene rezultatele obţinute. S-a stabilit că apariţia din insula Trinidad a fost o farsă".

Din scrisoarea adresată directorului adjunct al organizaţiei NICAP, Richard Hali, de către ofiţerul Forţelor Aeriene pe lângă Pentagon, însărcinat cu relaţiile publice, maiorul L. A. Tacker (mai, 1960).

„Marina n-a efectuat nici un studiu şi nici n-a făcut vreo declaraţie oficială în problema Obiectelor Zburătoare Neidentificate, observate în apropierea Braziliei".

Din scrisoarea adresată la 1 octombrie 1960 organizaţiei APRO de către ministrul Marinei, referindu-se la apariţia din insula Trinidad.

8. CURSA PENTRU COSMOS

Când se efectuează un studiu sistematic asupra posibilităţilor de existenţă a vieţii în alte regiuni din Univers, atrage atenţia faptul că, după cât se pare, cele dinţii radioemisii realizate de om au fost detectate şi apoi ne-au fost înapoiate. Experienţele făcute în 1924 de profesorul David Todd, pentru Marină americană, despre care am vorbit mai înainte, au sugerat existenţa unui gen de viaţă inteligentă, care a fost în măsură să facă să ne parvină semnalele bizare, cum se arătau, până la aparatele noastre de înregistrare, aşa rudimentare cum erau.

Apariţia OZN-urilor după primele noastre experienţe atomice, cât şi agitaţia lor ce părea o manifestare a interesului faţă de rachetele noastre de mare altitudine, precum şi, în cele din urmă, faţă de sateliţii noştri, trebuie să fie considerate de asemenea ca elemente importante ale evoluţiei în ansamblu a acestui fenomen.

Înainte de punerea la punct, în timpul celui de-al doilea război mondial, a rachetei germane V-2, omul nu dispunea de nici un mijloc spre a pătrunde în cosmos. V-2 constituia o piesă destul de primitivă a arsenalului cosmic, dar

arăta calea de urmat; pentru aceasta însă era nevoie de mii de oameni de ştiinţă şi de miliarde de dolari.

Atât Uniunea Sovietică, cât şi Statele Unite au fost călăuzite de imperative serioase spre a se angaja în programe spaţiale fabulos de costisitoare. Era evident că aceste mijloace, cu bătaie lungă, aveau o mare importanţă militară. Cu toate acestea, cele două ţări au arătat repede un interes cu totul deosebit pentru Lună, acest astru paşnic al îndrăgostiţilor, care a servit Pământul atât de mult şi de bine.

Spre a obţine aprobarea Congresului pentru repartizarea a multe miliarde de dolari, în vederea realizării unui proiect atât de neobişnuit, purtătorii de cuvânt ai Departamentului Apărării s-au dus la Capitoliu1 şi în mod solemn au făcut cunoscut Congresului, ca şi presei, că Luna prezintă un interes militar aparte. Sloganul obişnuit al acestor vânători de Lună era că „ţara care ar domina Luna, ar domina şi Pământul”.

Bineînţeles, era complet fals, dar înainte de a fi putut să fie demonstrat că într-adevăr este aşa, acest slogan a permis să se pună efectiv în mişcare programul spaţial „Omul pe Lună”.

E o pură fantezie să crezi că, instalând pe Lună o bază militară, aceasta ar putea avea efecte strategice pe Păimînt. Ar trebui aproape o mie de kilograme de combustibil şi echipament de rachetă pentru a transporta un kilogram pe Lună şi a-l readuce pe Pământ. Or, acelaşi lucru poate fi făcut pe Pământ, de pe un continent pe altul – şi cu precizie mult mai mare – folosind numai o mică fracţie din această încărcătură. A ataca de pe Lună planeta noastră este cam acelaşi lucru cu a ataca de pe o barcă cu vâsle, un vapor de război aflat la o depărtare de opt sute de kilometri.

În momentul în care pretextul „necesităţii militare” a devenit transparent şi era nevoie de tot mai multe miliarde, partizanii explorării spaţiului cosmic au motivat cererile lor prin invocarea „necesităţii” vitale a cercetării ştiinţifice şi au adăugat că am pierdut „întrecerea cosmică” cu Uniunea Sovietică, în afară de această atingere adusă mândriei noastre, nu s-a explicat cu adevărat niciodată ce avantaje mari ar dobândi Rusia din aterizarea unui om pe acest astru deşert, steril şi neospitalier, situat la aproape 400 000 kilometri distanţă de Pământ.

Câţiva oameni de ştiinţă şi-au exprimat deschis părerea împotriva acestei grabe lipsite de raţiune pentru a ajunge pe Lună. Ei au invitat la o mai mare prudenţă şi la adoptarea unui program de durată mai lungă. Glasurile lor au fost însă înăbuşite de cei care vor ca acest lucru „să fie făcut acum”. Dacă asta n-ore sens, cel puţin prilejuieşte afaceri. Publicul n-are nici un mijloc să protesteze, chiar dacă ar dori s-o facă.

1 Palatul Congreselor Statelor Unite. – *N.T.*

Să examinăm cronologic evenimentele care par să arate o anumită legătură între realizările omului şi apariţia OZN-urilor.

Trecuse abia un an ide când explodaseră primele bombe atomice, şi ciudatele obiecte începură să apară în Europa, întrucât nu ştim ce viteză maximă pot atinge aceste vehicule diferite, n-are nici un rost să ne întrebăm de ce le-a trebuit atâta timp, idacă într-adevăr au fost atrase de luminozitatea sau radiaţiile exploziei atomice. Poate că bombele au constituit o surpriză pentru presupusele fiinţe extraterestre şi de aceea le-a trebuit un oarecare timp ca să-şi organizeze expediţia. În orice caz, a existat acest interval de un an între evenimentul de pe Pământ şi cel al sosirii OZN-urilor.

De atunci însă, intervalul de timp a devenit mult mai mic, de regulă, numai de două sau trei zile, dacă, în general, poate fi vorba de vreun interval.

Asta poate să însemne că aceste nave îşi au baza fie într-un punct izolat de pe Pământ, fie pe vreun obiect relativ apropiat, natural sau artificial. O bănuială logică te face să te gândeşti la Lună.

Mulţimea de ciudăţenii ce au fost observate pe suprafaţa Lunii este de-a dreptul uluitoare. În 1879, doi ani după ce s-a băgat de seamă că planeta Marte are în jurul ei doi sateliţi foarte strălucitori, s-a descoperit că satelitul nostru era înţesat cu pete de lumină, linii şi figuri geometrice pe care nimeni nu le văzuse înainte. Societatea Britanică de Astronomie a solicitat pe membrii săi ca să-i aducă la cunoştinţă astfel de anomalii, ca cele ce fuseseră descoperite, în speranţa că oamenii de ştiinţă ar putea să desluşească vreo tentativă din cosmos de a se intra în comunicaţie cu noi. După numai doi ani, Societatea a trebuit să ceară să fie scutită de a i se mai aduce la cunoştinţă ceea ce solicitase; fuseseră înregistrate în această perioadă de doi ani mai mult de două mii de rapoarte despre lucruri ciudate observate pe Lună. Din acest potop, oamenii de ştiinţă n-au putut decât să ajungă la concluzia că Luna trebuie să fie un loc foarte ciudat, ce depăşea puterea lor de înţelegere.

Maiorul Patrick Powers, şeful Programului Spaţial al Armatei Americane, a scris în revista „Family Circle” că, după părerea sa, „primii oameni care vor ajunge la Lună trebuie să fie pregătiţi să lupte, ca să aibă dreptul să aterizeze”.

În decembrie 1962, la congresul de la Los Angeles al Societăţii americane de rachete, a fost preşedinte dr. Cari Sagan, consilier – pe lângă serviciile armatei – în probleme de viaţă extraterestră. Dr. Sagan a afirmat în faţa congresiştilor că omenirea trebuie să se obişnuiască cu ideea că deja am fost vizitaţi de fiinţe inteligente venite din alte regiuni ale universului şi că aceste fiinţe au baze – sau au avut până acum – pe cealaltă faţă a Lunii.

La acea vreme, eram deja angajaţi în programul de trimitere a unor oameni pe Lună, un program de douăzeci de miliarde dolari. Proiectele erau deja terminate şi se aflau în construcţie sistemele care aveau să fotografieze de aproape Luna, înainte de a se izbi de suprafaţa ei. Se mai prevăzuse deja că

o mulţime de observatoare, inclusiv cel de la Palomar, să consacre maximum de timp posibil studiului Lunii, studiu care fusese demult abandonat, în favoarea unor studii ţintind obiective mai îndepărtate şi mai dificile2.

Maiorul Powers a evitat să dea amploare acestei declaraţii interesante cu privire la eventualitatea că oamenii să trebuiască să se bată pentru dreptul de a ateriza pe Lună, încât suntem nevoiţi să ne mulţumim cu ea, fiind interesantă, dar enigmatică.

2 Una dintre dificultăţile cu care am fost confruntaţi în proiectul de călătorie în Lună a fost aceea a comunicaţiilor cu sistemele cosmice aflate în zbor. În 1951, oameni de ştiinţă din Departamentul Marinei au excavat cu ajutorul buldozerelor o groapă în formă de cupă, având un diametru cam de 75 metri şi cu adâncimea la centru cam de 15 metri, în apropiere de Boulder, statul Colorado. Această groapă a fost căptuşită cu o tablă metalică groasă, spre a-i mări puterea de reflexie. A fost instalat apoi un emiţător radar în centrul excavaţiei. La 21 octombrie 1951, semnalele acestuia se izbeau de Lună, după care veneau înapoi la cupă. La scurt timp după aceea, folosind radioul, se obţinea prin acelaşi procedeu înapoierea unor glasuri ce puteau fi recunoscute. Aşadar, era posibil ca instrumente fabricate de om să fie trimise sub control pe Lună, fără exagerare, pe un fascicul de unde. Calea electronică era deschisă.

Până în prezent, Uniunea Sovietică a trimis două staţii interplanetare de fotografiere3, destul de aproape de Luna, ca să ia fotografii de bună calitate şi să le transmită pe Pământ. Este de remarcat că, în ambele cazuri, aceste staţii au fotografiat faţa ascunsă a Lunii, şi nnau luat nici o imagine a feţei ei vizibile. Uniunea Sovietică n-a arătat de loc interes pentru faţa Lunii unde speră să facă să aterizeze un om, ci şi-a consacrat toate eforturile ca să filmeze faţa ei ascunsă, pe care dr. Sagan a sugerat că s-ar fi putut ca cineva să fi aterizat deja.

Propriile noastre sonde cosmice fotografice au înregistrat un lung şir de eşecuri misterioase, înainte de a reuşi. Şase dintre aparatele cosmice din seria „Ranger” n-au dat rezultatele scontate, izbindu-se de Lună, fără să trimită înapoi măcar o fotografie. În vara anului 1964, cel de-al şaptelea aparat a reuşit, în fine, să ne transmită un total de 4 320 fotografii, de o claritate surprinzătoare, înainte de a se fi izbit de solul lunar. Una dintre aceste fotografii, pe care se vedeau – într-unui dintre circurile sau craterele lunare – două obiecte mari, albe, pline de cocoaşe, a fost retrasă din circulaţie şi „clasată”, apoi redifuzată, însoţită fiind de o legendă în care se arăta că aceste obiecte ciudate erau doar nişte roci. Întrucât această explicaţie era numai o simplă ipoteză, făcută de la o distanţă de aproape 400 000 kilometri, ea n-a reuşit să convingă, cât de puţin.

Fotografiile transmise de „Ranger-7” au fost publicate în ziarele şi revistele săptămânale; evident, numai acele fotografii „selecţionate” şi difuzate s-au bucurat de o largă publicitate. Erau primele noastre observări de aproape, făcute asupra Lunii. Costaseră colosal de mult, însă ele conţineau detalii remarcabile şi interesante.

Câteva luni mai târziu „Ranger-8” a transmis circa 7 000 de fotografii care, după cum s-a afirmat, conţineau şi mai multe detalii decât cele ale predecesorului său; ar fi trebuit să te zbaţi serios ca să poţi găsi, mai multe, în ziare şi reviste.

Din punct de vedere fotografic erau cu atât mai bune, cu cât erau mai interesante. Însă, după o difuzare restrânsa a clişeelor „selecţionate”, ele au dispărut de la vedere.

3 De reţinut faptul că această carte a fost publicată, în prima ediţie, în 1966, iar de atunci, cum este binecunoscut, lucrările s-au schimbat mult în domeniul la care se referă textul – cercetarea Lunii. – *N.R.*

Că tehnică fotografică, ele constituiau imagini mai bune. În plus, erau fotografii dinttr-o regiune a Lunlii neobişnuit de activă. Cu toate acestea, puţine dintre ele au fost expuse, ceea ce te face să bănuieşti că, pesemne, ar fi putut să reveleze prea multe lucruri. În stadiul actual al raporturilor dintre guvern şi public, pare puţin probabil că vreodată vom afla exact ceea ce fotografiile lui „Ranger-8” au dat la iveală. E adevărat, ele arătau craterul *Alphonse*, dar oare ce spuneau ele nou şi deosebit despre acest crater?

Anomaliile selenare nu s-au manifestat decât la sfârşitul secolului trecut. Ele continuă să se manifeste până în zilele noastre.

Aşa-numitele „domuri lunare” despre care se vorbeşte în revista „Sky and Telescope”, a Observatorului Harvard, în numărul din ianuarie 1958, sunt de asemenea interesante. Re-marcând că în ultimii ani astronomii au acordat o atenţie cres-cîndă „domurilor lunare, aceste mici coline rotunde care sunt observate în număr tot mai mare”, revista a publicat o schiţă a unuia dintre aceste obiecte, făcută de un astronom din Franţa, care l-a studiat printr-un telescop cu oglindă de douăzeci şi cinci de centimetri.

Prezenţa acestor domuri a fost remarcată pentru prima dată în anul 1930; până în 1960 fuseseră înregistrate pe suprafaţa lunară mai mult de două sute de asemenea obiecte rotunde, albe, emisferice. Ele nu sunt coline, căci colinele nu apar şi dispar pe un glob fără aer. Umbrele pe care le proiectează, le arată a fi rotunde şi au o tendinţă netă de a-şi face apariţia în regiunile care par a fi de şes.

În general, ca să fie văzute de pe Pământ, aceste obiecte ar trebui să aibă un diametru ceva mai mic de două sute de metri. După cum se admite, ele sunt aproape de limita de vizibilitate, ceea ce poate să însemne că

diametrul lor probabil este ceva mai mare de două sute de metri. Aceasta ar fi foarte puţin pentru un con vulcanic, ţinând seama ide ceea ce ştim, însă n-ar fi de loc puţin pentru o bază spaţială mobilă sau care se umflă, ea acelea pe care şi noi le-am studiat în acelaşi scop. Pe de altă parte, aceste domuri sunt văzute când într-un loc, când într-altul. Dacă pe Lună vulcanii se mişcă, din acest punct de vedere ei se deosebesc de cei tereştri. Nu te poţi aştepta însă ca vulcanii să-şi adune conurile şi apoi să meargă să se instaleze în locuri noi. Logic vorbind, te poţi aştepta în schimb că bazele cosmice să procedeze aşa.

Această mobilitate a domurilor lunare, amplu dovedită, ar putea fi însă un indiciu că Luna nu este lipsită de viaţă, cum unii oamenii de ştiinţă pretind a crede.

În 1958, şi din nou în 1961, astronomul sovietic Nikolai Kozîrev a făcut cunoscut că el a detectat ceea ce părea a fi o activitate vulcanică în apropiere de craterul *Aristarh*. La început, el a făcut descoperirea acestei anomalii cu ajutorul unui telescop al observatorului de la Pulkovo, iar ulterior a confirmat-o cu spectrograme.

Sarcasmul stârnit pentru această relatare a provenit în principal din partea acelor oameni de ştiinţă din occident care ştiau că Luna este numai un glob mare, fără viaţă pe el, când îngheţat, când încins de Soare.

La sfârşitul anului 1963 însă, patru eminenţi astronomi americani au confirmat primele observaţii ale lui Kozîrev: a fost observată sigur o activitate „de natură vulcanică” în craterul *Aristarh*. În numărul din 'decembrie 1963 al revistei „Sky and Telescope”, observatorul Lowell anunţa că în noaptea de 29 octombrie au fost detectate două pete de lumină, de un roşu aprins, la nord de craterul *Herodot*; în noaptea de 27 noiem-l brie, cele două pete roşii au dispărut din locurile lor iniţiale şi au reapărut grupate într-o formaţie ovală pe marginea sudică a craterului Aristarh4.

În iunie 1965, un astronom amator a semnalat observatorilor de profesie din California şi Arizona că o ciudată rază de lumină, de un alb-scânteietor, a ţâşnit din craterul *Aristarh*, care era atunci în plină zonă Obscură a discului lunar.

În iulie, observatoarele au văzut alt fenomen – un fascicul de lumină albă, oare dură circa o secundă şi jumătate, de fiecare dată când apărea.

4 Vă rog să nu interpretaţi greşit aceste două lumini, de un roşu aprins, mişcîndu-se dintr-un loc într-altul, ca fiind un indiciu că acolo ar exista viaţă. Potrivit oficialităţilor, nu erau nimic altceva decât fenomene dintre cele mai rare... nişte vulcani galopanţi!...

Observatoarele au convenit cu numeroşi radioamatori de a fi avertizate, de la unul la altul, de îndată ce lumina ar fi fost zărită. Această reţea de radioamatori, cunoscută sub numele de „Astronet” includea în august 1965

operatori ai unor radioemiţătoare pe unde scurte din Phoenix, Tucson şi Prescott, statul Arizona; pe muntele Wilson, la San Diego, şi în regiunea Los Angeles, statul California; şi alţii în Las Vegas, statul Nevada.

În iulie şi din nou în august, astronomii care observau acest ultim mister lunar au fost în măsură de a-şi vorbi unul altuia, ca şi cum ar fi fost cu toţii în aceeaşi cameră, datorită acestei conlucrări a radioamatorilor pe unde scurte. De îndată ce vreun om de ştiinţă observa scânteierea, el avea obligaţia s-o semnaleze colegilor săi.

Craterul *Aristarh* se află în cadranul stânga, sud, al Lunii, cum este văzută aceasta de pe Pământ, şi poate fi observat cu uşurinţă printr-un telescop cu oglinda de zece centimetri, sau ceva mai mare.

Ce a fost cu lumina? Oamenii de ştiinţă, care au consemnat în registrele observatoarelor lor că au văzut-o, nu cred că este vorba de lumină reflectată a vreunui astru, nici de vreo rătăcitoare rază de soare, întrucât atunci când era sub observaţie, craterul *Aristarh* se găsea pe partea incurbata a peisajului lunar, opusă Soarelui.

Atunci ce este oare ceea ce produce această lumină ciudată, din craterul neobişnuit, care a dat naştere la atâtea enigme în ultimii ani? Oamenii de ştiinţă păstrează tăcere. Însă ei şi prietenii lor din „Astronet” continuă să privească spre craterul *Aristarh* şi să se minuneze de ceea ce văd acolo.

Robert E. Curtiss, din Alamogordo, statul New Mexieo, nu este numai un astronom foarte capabil, dar şi un fotograf iscusit.

În noaptea de 26 noiembrie 1956, Curtiss făcuse câteva clişee, încercând un aparat de luat vederi „Mitchell”, de treizeci şi cinci. Milimetri. Aparatul era încărcat cu un film foarte sensibil şi fusese cuplat cu telemetrul telescopului său reflector, de patruzeci de centimetri. Cu acest aranjament, el era în măsură să ia fotografii ale Lunii în cadenţa de 24 până la 48 clişee pe secundă. Telescopul era îndreptat asupra regiunii de pe Lună din jurul craterului *Fra Mauro*, care se află între craterele *Parry* şi *Copernic*.

Când Curtiss şi-a developat şi copiat filmul, rămase uimit de un lucru extrem de ciudat. Exact în stânga terminatorului, adică a liniei care separă regiunile discului lunar iluminate de Soare şi regiunile obscure, se putea vedea o mică cruce albă de Malta. Aceasta a fost găsită pe toate clişeele şi era, fără discuţie, fie pe suprafaţa Lunii, fie foarte aproape de ea.

Revista „Sky and Telescope” a publicat o fotografie a crucii în numărul său din iunie 1958, Revista a adăugat un comentariu al lui Walter Haas, director al „Asociaţiei Observatorilor Lunari şi Planetari” care sugera ideea că această ciudată cruce albă cu patru braţe, de lungime egală, ar putea fi foarte bine un grup de creşte sau lanţuri muntoase, care se vedea sub această formă aparte numai pentru scurtă vreme, când lumina Soarelui atingea baza pantei.

Ipoteză este interesantă. Din păcate, ea nu se împacă cu starea de fapt. Aceasta, deoarece este imposibil – potrivit Serviciului Geologic American – ca

lanţurile' muntoase sau crestele lor să se încrucişeze vreodată în unghi drept, întrucât forţele care au creat o creastă ar distruge în mod automat pe cealaltă.

Această cruce era totuşi acolo. Curtiss a fotografiat-o. După cât se pare, nimeni n-a fost în măsură s-o explice până acum.

Fără îndoială, există o raţiune foarte puternică care constituie forţa motoare ce se află înapoia eforturilor noastre frenetice de a ajunge pe lună. Ideea dr-lui Sagart, dacă-i bună, ar putea explica de ce OZN-urile apar acum la foarte scurt timp după ce întreprindem ceva spectaculos. O bază lunară le-ar uşura sarcina de a ne ţine tot timpul sub supraveghere şi de a efectua investigaţii intense, de îndată ce prind de veste. Concluzia că Luna adăposteşte – sau ar avea posibilitatea să adăpostească – o bază de acest fel ar putea fi o motivare puternică de natură să justifice graba noastră de a ajunge în Lună şi ar putea probabil explica interesul deosebit al Uniunii Sovietice pentru partea invizibilă a Lunii.

Spre a ilustra graba nebună cu care se urmăreşte acest program, n-avem decât să remarcăm că de două ori, în mai puţin de un an, Administraţia Naţională pentru Aeronautică şi Astronautică a modificat metodele privind felul cum trebuie să aterizeze un om pe Lună şi să se înapoieze pe Pământ. Pentru rapiditate se sacrifică totul; nu se mai uită nimeni la cât se cheltuieşte; cât priveşte securitatea, aceasta a devenit o grijă minoră.

Cel puţin un milion de ani omul a fost în măsură să trăiască pe Pământ în condiţii diferite de confort. Acum, când standardul nostru de viaţă a atins cel mai înalt nivel din istoria omenirii, ne lansăm într-o aventură colosal de costisitoare şi de periculoasă, aceea de a merge în Lună.

Dar ce ne facem oare, dacă descoperim acolo că fiinţe venite din alte părţi din univers, mai evoluate decât noi, se află deja pe Lună?

Pe de altă parte, ce ne facem oare dacă constatăm că OZN-urile, care ne-au arătat un interes atât de durabil, nu manifestă nici un interes pentru Lună? După ce vor fi fost cheltuite toate aceste miliarde de dolari spre a ajunge în Lună, folosind forţa de propulsie a rachetei cu combustibil chimic, oare ce ne va rămâne de făcut dacă descoperim, spre marea noastră decepţie, că ceea ce căutam nu există acolo şi că nu este nici o raţiune că să existe acolo?

Dacă nu ştim sigur că Luna este folosită de OZN-uri drept haltă cosmică, atunci într-adevăr apare de neînţeles graba noastră de a acţiona spre a ajunge acolo.

Dacă ştim însă sigur că OZN-urile sunt acolo, sau că au fost acolo, atunci natura urgentă a programului de zbor în Lună capătă un sens.

De fapt însă, programul spaţial şi fenomenele lunare pun o mulţime de întrebări la care nu se dau răspunsuri (...).

În arhiva organizaţiei NICAP se află o fotocopie de pe o filă a jurnalului oficial al unei staţii de reperaj de la Cape Canaveral, statul Florida, datată 10 ianuarie 1961. În acea zi, principala sarcină era darea startului unei rachete

„Polaris”, care avea să fie lansată din Florida şi urmărită pe o distanţă de câteva mii de kilometri, în timp ce urma să străbată sudul Oceanului Atlantic.

Jurnalul oficial arată că, în timp ce racheta „Polaris” urca pe traiectorie, a căpătat brusc un tovarăş de călătorie. Jurnalul vorbeşte de el ca de „un obiect neidentificat”. Acest obiect era în mod categoric mai mare decât racheta „Polaris” şi se afla atât de apropiat de rachetă, încât instalaţia automată a bazei de urmărire prin radar s-a fixat asupra obiectului mai mare, probabil un OZN. La câteva minute mai târziu, în momentul în care OZN-ul s-a îndepărtat de rachetă „Polaris”, instalaţia automată a continuat să-l urmărească... şi au trebuit paisprezece minute, potrivit jurnalului oficial, pentru că tehnicienii să desprindă radarul de pe OZN şi să-l fixeze înapoi pe racheta „Polaris”.

Se poate găsi o relatare a acestui incident în numărul din ianuarie, 1965, al revistei „True”, într-un articol despre OZN-uiri, care trebuie să fi necăjit mult grupul de cenzori de la Pentagon.

Prima noastră lansare orbitală a unei cosmonave „Gemini” a avut loc la 8 aprilie 1964. În loc de astronauţi, „Gemini” avea la bord o încărcătură cu instrumente destinate să indice modul de comportare al navei şi să stabilească dacă era destul de sigură că să transporte oameni în cosmos.

Lansarea a fost excelentă şi „Gemini” s-a plasat pe orbita sa, dinainte stabilită, transmiţând pe Pământ datele măsurătorilor.

În timp ce zborul se desfăşura pe prima orbită, capsula „Gemini” a fost ajunsă din urmă de patru obiecte de origine necunoscută, care erau pilotate. Uimiţi, tehnicienii şi oamenii de ştiinţă de la staţiile de urmărire au văzut cum cele patru OZN-uri s-au plasat în apropiere de „Gemini”; două deasupra, unul înapoia capsulei „Gemini”, iar altul dedesubtul ei. Ele şi-au menţinut această poziţie relativă de-a lungul unei orbite întregi; apoi şi-au sporit viteza, îndepărtîndu-se în cosmos, de unde veniseră.

Articolul din revista „True” cu privire la acest incident a avut darul să aţâţe un viespar. Printre cei înţepaţi a fost şi serviciul de explicaţii al Forţelor Aeriene. Membrii Congresului, care anchetau cazul, au fost informaţi de Forţele Aeriene că s-a primit din partea lui Leo Abernethy5 următoarea comunicare:

„N-au fost observate obiecte neidentificate însoţind sau urmărind nava cosmică GT-1, care a fost plasată pe orbită de către rachetă purtătoare „Titan”-2, la 8 aprilie 1964. Obiectele semnalate, detectate de radar, au fost identificate ca fiind nişte fragmente făcând parte din structura rachetei purtătoare; în mod obişnuit, ele se rup din acel etaj al rachetei care şi-a terminat misiunea, în cadrul procesului de separare a navei cosmice de rachetă purtătoare. Nu există nici un indiciu despre prezenţa vreunui element care, de la început, să nu fi făcut parte din vehiculul lansat”.

În mod cert, „explicaţia” Forţelor Aeriene a urmărit să formeze opinia că obiectele care fuseseră observate au provenit din separarea capsulei de cel de-al doilea etaj al rachetei.

Şi de astă dată Forţele Aeriene au fost puse la pământ, cu tot cu explicaţiile lor, atunci când Howard Nichol, locuind pe strada Somerset 53, localitatea Glastonbury, statul Connecticut, s-a adresat în această problemă Administraţiei Naţionale de Aeronautică şi Astronautică. Printr-o scrisoare oficială de la NASA, datată 8 august 1965, semnată de A. P. Alibrando, însărcinat cu relaţii publice în cadrul oficiului Manned Space Flight, NASA, i se preciza lui H. Nichol că:

„La întrebările pe care le-aţi adresat cu privire la «Gemi-ni-l», răspunsurile sunt după cum urmează:

Cel de-al doilea etaj al rachetei purtătoare *nu s-a separat* de nava cosmică, întruck zborul a constituit doar o verificare a vehiculului de lansare şi a sistemului de dirijare, cât şi a integrităţii structurale şi a compatibilităţii dintre nava cosmică şi vehiculul de lansare.

Primul etaj al rachetei «Titan» a căzut în sudul Bermu-delor.

5 Din partea conducerii lui Mission Support, Apollo Flight Operations, Office of Manned Space Flight, fiind citat în scrisorile Forţelor Aeriene adresate membrilor Congresului.

Cel care de fapt plasează cosmonava «Gernini» pe orbită este al doilea etaj al rachetei «Titan».

În cazul lui «Gemini-l», racheta, purtătoare şi cosmonava au reintrat în atmosferă ca „*un element unic*”.

Sublinierile din citatul de mai sus îmi aparţin, ca să scot mai bine în evidenţă pasajele care resping în întregime acea pretinsă „explicaţie” ce a fost dată în grabă membrilor Congresului şi altora interesaţi.

Raportul cu privire la OZN-urile care au înconjurat cosmonava „Gemini-l” se sprijinea pe declaraţiile oamenilor de ştiinţă care fuseseră prezenţi la baza de lansare, când a avut loc incidentul. Deoarece experţii Forţelor Aeriene ştiau că n-a fost nici o separare între rachetă purtătoare şi „Gemini”, este ciudat că ei au trebuit să-şi formuleze răspunsul lor pe o astfel de bază, desigur în afară de cazul când s-au gândit că răspunsul ar fi putut totuşi rezista şi că trebuiau să rişte.

Pe când maiorul Gordon Cooper parcurgea ultima sa orbită în jurul Pământului, în mai 1963, el a comunicat prin radio staţiilor de urmărire de la Muchea, în apropiere de Perth, Australia, că vedea apropiindu-se un obiect verzui, care se mişca de la est la vest, ceea ce era în sens contrar mişcării sateliţilor artificiali.

Obiectul a fost zărit pe ecranul radarului de la Perth, de către mai mult de o sută de persoane, cea mai mare parte dintre ei fiind tehnicieni, iar unii dintre ei ziarişti. Compania Naţională de Radiodifuziune a transmis ştirea despre incident, imediat ce s-a produs. Când însă Cooper a fost pescuit din ocean, la

terminarea zborului său, ziariştii curioşi au fosţt informaţi, fără ocolişuri, că nu vor putea să-i pună întrebări referitoare la incident, întrucât orice declaraţie cu privire la acest subiect trebuie să vină de la NASA.

Este inutil de a mai preciza că nici o declaraţie de acest fel n-a fost făcută vreodată.

Primul nostru cuplu de astronauţi, Edward White şi James McDivitt, trecea la 4 iunie 1965 pe deasupra insulelor Hawai, îndreptîndu-se spre est, când McDivitt reperă un „obiect ciudat" care avea un fel de „prelungiri" pornind din el, „ca nişte braţe". În acel moment White dormea. McDivitt a fotografiat obiectul, folosind un aparat de luat vederi montat în interiorul cabinei „Gemini". Câteva minute mai târziu, cei doi cosmonauţi au văzut două alte obiecte asemănătoare, de astă dată pe deasupra Caraibilor6.

6 Numele acesta este dat uneori insulelor şi mării Antilelor. – *N.T.*

Serviciul de explicaţii prompte nu se dezminţi nici de această dată. Forţele Aeriene au anunţat de îndată că cei doi cosmonauţi au văzut satelitul artificial „Pegasus". Dar reţeaua de detecţie şi reperaj spaţial a arătat că „Pegasus" se afla de fapt la vreo două mii de kilometri distanţă de capsula „Gemini", în momentul apariţiei obiectului. Aceasta îi punea într-o situaţie foarte delicată pe cei care dăduseră explicaţiile, încât Comandamentul Apărării Aeriene a intervenit anunţând că, la urma urmei, „ar fi putut „să fi fost tot „Pegasus", deoarece „reverificarea" calculelor a arătat că „Pegasus" „ar fi putut să fi fost" la cincisprezece sau douăzeci de kilometri departe de „Gemini" când capsula survola Statele Unite.

S-ar putea răspunde că, în primul rând, apariţia obiectului a avut loc deasupra insulelor Hawai şi nu deasupra Statelor Unite.

În al doilea rând Comandamentul Apărării Aeriene a afirmat în repetate rânduri că activităţile sale; sunt atât de precise, încât poate în orice moment să localizeze, „*cu o precizie de vârf de ac*", *orice satelit lansat de pe Pământ*.

În această împrejurare însă, ei pretind că au făcut o eroare de aproape două mii de kilometri. Dacă aceasta înseamnă „un vârf de ac", oare ce dimensiune avea acul?

După ce s-a terminat zborul efectuat de McDivitt şi White şi filmele lor au fost studiate, agenţia „United Press" a citat un purtător de cuvânt de la NASA, care a tras următoarea concluzie remarcabilă:

„Studiul aprofundat al fotografiilor făcute de McDivitt obiectului văzut din capsulă nu arată nimic care să se asemene cu un satelit".

Dacă obiectul nu semăna cu un satelit, atunci eu ce semăna? Purtătorul de cuvânt n-a spus-o, şi pesemne că nici nu l-a întrebat nimeni.

Una dintre imaginile filmului făcut de McDivitt a fost difuzată presei la circa o săptămână după incident. Ea arată un obiect oval sau în formă de disc, purtând în urma lui o coadă fină sau o dâră luminoasă7.

Ar putea fi aici locul cel mai potrivit de a vorbi acuma despre incidentele petrecute cu doi celebri piloţi de încercare, în timp ce zburau la bordul avionului rachetă de foarte mare altitudine, renumitul „X-15”.

La 30 aprilie 1962, maiorul Joe Walker efectua un zbor cu o viteză de aproape patru mii de kilometri pe oră, în straturile superioare ale atmosferei terestre. După zbor, develo-pîndu-se filmele făcute cu aparatul de luat vederi instalat în spatele avionului, s-a constatat că pe o porţiune a zborului său avionul maiorului Walker a fost urmărit de un grup de cinci obiecte cilindrice, sau în formă de disc, care au rămas în formaţie de eşalon în cea mai mare parte a timpului cât s-au aflat în raza de acţiune a aparatului de luat vederi. Maiorul Walker a fost autorizat să se refere la acest incident ciudat, în timpul unei emisiuni radio făcute de NBC de la Seattle, iar filmele au fost proiectate la o conferinţă de presă în acelaşi loc. Cu toate acestea, nu s-a putut obţine nici o copie, iar Walker n-a mai făcut ulterior nici o declaraţie publică cu privire la acest incident.

În explicaţia oficială care a fost dată imediat după emisiune, se arăta că în realitate obiectele fuseseră doar nişte „cristale de gheaţă”. Dacă-i aşa, acesta era unul dintre extrem de rarele cazuri în care cristalele de gheaţă au zburat în formaţie de eşalon şi au urmărit un avion cu aproape patru mii de kilometri pe oră, ceea ce, s-ar putea să cădem de acord, este destul de iute, chiar pentru un cristal de ghiaţă instruit.

La 17 iulie 1962, bătătorul de recorduri „X-15” zbura din nou în stratosferă, de astă dată având ca pilot pe maiorul Bob White. Şi el a avut un tovarăş de călătorie neaşteptat, care a fost ide asemenea filmat de cameră sa de luat vederi. Maiorului White i s-a părut că obiectul se asemăna cu „o bucată de hârtie gri-albă”, ce s-a plasat la înălţimea extremităţii aripii stângi a avionului, timp de cinei sau şase secunde, după care a trecut în mare viteză deasupra şi înapoia avionului, iar apoi a dispărut din ochii pilotului.

7 A se vedea în fotografie

Amândouă incidentele petrecute sunt interesante, întrucât ele par să indice prezenţa unor obiecte pilotate inteligent în jurul avioanelor noastre rachetă ultrarapide, ca şi în jurul cosmonavelor noastre care zboară şi mai repede, şi mai sus.

Pe de altă parte, se pare că obiectul care a trecut peste carlinga maiorului White a avut o dublură, care şi-a făcut apariţia în timpul zborului aparatului „Gemini-7”, având la bord astronauţii Frank Borman şi James Lovell, la sfârşitul anului 1965. În timp ce parcurgeau a doua orbită, ei au semnalat că

au zărit „o fantomă” – termen folosit de aviatori pentru a semnala un avion neidentificabil, care ar putea fi ostil. Staţia de pe sol i-a sugerat lui Borman că el zărea probabil rachetă purtătoare, care îl plasase pe orbită. Borman răspunse că el vede desigur şi rachetă purtătoare şi că o vedea perfect – „un corp scânteietor, care se rostogolea în razele soarelui” – dar că fantomă era ceva cu totul diferit şi se găsea în altă parte pe cer.

Forţele Aeriene au anunţat imediat că ceea ce văzuse Borman erau rămăşiţele rachetei „Titan” care explodase cu câteva săp-tămîni mai înainte, în cursul unei lansări nereuşite.

Această explicaţie a fost de îndată respinsă de NORAD, serviciul însărcinat cu evidenţa a ceea ce se află în aer, cât şi în ce loc se află. După NORAD: „Nu existau sfărâmături de la «Titan» sau de la vreo altă rachetă, în acea regiune, în acel moment, zburând în acea direcţie şi la acea latitudine”. Ceea ce pare să fie destul de categoric.

În urma acestor fapte petrecute şi luate în evidenţă, se poate trage concluzia că bătălia noastră pentru cosmos n-a rămas nebăgată de seamă.

Pe lângă progresele făcute, ca urmare a unui lung şir de coincidenţe, se pare că am învăţat multe, încercând să depăşim, pe măsura posibilităţilor noastre, unele caracteristici ale OZN-urilor. Mai avem încă de descoperit şi aplicat metoda lor de propulsie, oricare ar fi ea, şi facem tot ceea ce putem pentru asta, şi cu puţin noroc – sau printr-o altă coincidenţă – va trebui să atingem şi acest obiectiv.

Bătălia noastră costisitoare de a pătrunde în cosmos a avut unele efecte interesante şi neaşteptate. Printre ele se află cazul inexplicat încă a patru dintre sateliţii noştri care au încetat brusc să funcţioneze, iar apoi au reintrat în funcţiune, la fel de misterios şi de brusc cum ieşiseră din funcţiune.

Prima recunoaştere oficială a acestui coz aparte a fosjt strecurată, fragmentat, către sfârşitul lunii august 1963, însă nu sub forma unei prezentări deschise şi sincere a tot ceea ce s-a petrecut, ci ca o simplă ştire pe care ziariştii au trebuit s-o întregească, făcând sondaje, scotocind şi anchetând în mod stăruitor.

Iată despre ce este vorba.

Să examinăm ciudatele comportări ale sferei geodezice „Anna” şi a satelitului de telecomunicaţie „Telstar-2”.

Satelitul „Anna” a fost plasat pe orbită în octombrie 1962 şi a fost echipat, poate că vă reamintiţi din declaraţiile de atunci, cu patru faruri scânteietoare licărind cu intermitenţă, care puteau fi fotografiate pe fondul stelelor, cu scopul de a permite oamenilor noştri de ştiinţă să calculeze mai precis dimensiunea şi forma exactă a Pământului.

Cunoscut şi sub numele de „*Firefly*” *satellite*, acesta a fost urmărit şi fotografiat timp de două luni. Apoi, pe neaşteptate, „Firefly” a încetat să mai funcţioneze. Considerîndu-l că şi-a încheiat activitatea şi că nu mai este util,

Forţele Aeriene şi-au întrerupt lucrul cu el, şi, după ce şi-au strâns echipamentul tehnicienii s-au îndreptat spre îndeplinirea altor misiuni, în august 1963 însă, după şapte luni de întrerupere, „Firefly” intră brusc din nou în funcţiune, iar tehnicienii Forţelor Aeriene, bucuroşi dar uimiţi, şi-au reluat munca cu el.

A mai existat şi incidentul cu „Telstar-2” lansat la 2 mai 1963, cu mare publicitate. Acesta a funcţionat perfect până la 16 iulie 1963, când, deodată, intră în pană. Rămase astfel, dormind, până la 12 august, când brusc îşi reînnoda activitatea, de acolo de unde o întrerupsese.

Impasul prin care au trecut oamenii noştri de ştiinţă pare să fie scuzabil. Cei doi sateliţi care funcţionaseră perfect au intrat în pană, fără să fi apărut înainte de asta vreun indiciu al deranjamentului. După ce au rămas fără viaţă, săptămâni sau luni, cei doi sateliţi şi-au reluat activitatea, la interval de trei zile unul după altul, iar aceasta iarăşi din cauze necunoscute.

Richard Kerschmerof de la Universitatea „Johns Hopkins”, care a construit satelitul „Firefly”, a declarat ziariştilor» că: „Aceste lucruri sărat greu de înţeles. Nu ne putem explica cum au reintrat în funcţiune aceste faruri”.

Doren Mitchell, de la „Laboratoarele Bell”, care au construit satelitul „Telstar-2”, a declarat că: „N-avem nici o idee asupra cauzei care a provocat pana, dar s-ar fi putut să fie vreun meteorit”.

Oamenii de ştiinţă au ridicat însă două probleme fără răspuns: prima, dacă aceşti sateliţi au fost deterioraţi de meteoriţi, oare cine i-a reparat?

A doua întrebare – o chestiune pe care cercurile oficiale au evitat s-o discute – a fost aceasta:

Oare ceva, sau cineva a examinat sateliţii în timp ce nu erau în funcţiune?

În 1964, patru dintre sateliţii noştri, în total, au tăcut la un moment dat fără vreun motiv aparent, şi au reintrat în funcţiune tot fără vreun motiv aparent.

Întrebarea rămasă fără răspuns este: „de ce oare?”

Faptele arată că încă de la începutul cursei pentru cosmos am fost confruntaţi cu o enigmă considerată într-atât de importantă, încât cei mai mari oameni de ştiinţă şi-au consacrat timp şi s-au gândit la ea cum s-o rezolve.

În iulie 1960, se aflau pe orbită unsprezece mici sateliţi americani şi o mare capsulă sovietică, toate urrnînd itinerare cunoscute şi stabilite dinainte. Cu toate acestea, instrumentele noastre de reperaj au indicat că se mai află ceva ciudat pe orbită. Noi eram la curent cu toate lansările sovietice, cărora ie ţineam o strânsă evidenţă. Ştiam unde se aflau sateliţii noştri şi cunoşteam comportarea lor. Cine a fost acest necunoscut?

Revista „Newsweek” a luat o seamă de interviuri unor oameni de ştiinţă făcând parte din National Space Surveillance Control Center; ulterior, „Newsweek” a tras concluzia că: „Un număr tot mai mare de oameni de ştiinţă

sunt actualmente convinşi că sistemul de urmărire cosmică s-ar putea să fi reperat cel puţin un alt vehicul cosmic, care să nu fi fost nici american, nici rusesc, ci din afara lumii noastre, desigur din afara sistemului nostru solar! Potrivit bănuielilor lor, acest satelit este un vizitator trimis de fiinţele superioare ale unei comunităţi a altor stele, făeînd parte din Galaxia noastră, un gen de Organizaţie a Statelor Unite, care din motive arheologice şi antropologice, se interesează cum stau lucrurile în această parte a vecinătăţii galactice”.

Gu ani în urmă, dr. Herrnann Oberth şi alţii au afirmat aproape acelaşi lucru, anume că faptele au fost de natură să indice că suntem ţinuţi sub observaţie de cineva din afara sistemului solar.

Înainte de 1960 au existat multe indicii ale acestei stări de lucruri, iar de atunci au apărut tot mai multe.

„Nu există aşa ceva – farfurii zburătoare – absolut niciuna”.

Din cuvântarea Dr. Hugh Dryden, director al Comitetului Consultativ de Aeronautică, ţinută în faţa Comisiei Bugetare a Camerei Reprezentanţilor, la 19 februarie 1957.

„Domnilor, regret că am făcut această declaraţie... cu privire la farfuriile zburătoare. N-a fost decât o părere personală, nimic mai mult”.

Din Declaraţia Dr. Hugh Dryden, făcută la 24 februarie 1957, în timpul unei conferinţe de presă, când a răspuns criticilor aduse de NICAP.

9. OARE ŞTIINŢA ESTE STIMULATĂ DE ACESTE FARFURII?

Pentru ştiinţă au prezentat un interes relativ minor imensele zone glaciale ale Antarcticei, până în anul 1948, an în care balenierele ce se întorceau de acolo au semnalat pe cerul Polului Sud numeroase apariţii de obiecte ciudate, în formă de disc. La sfârşitul anului 1949, Marina statului Chile trimise în Antarctica pe căpitanul de fregată Auguste V. Orrego, cu o parte a flotei chiliene. El a adus din această expediţie sute de metri de film, pe care se vedeau obiecte de acelaşi fel, făcând înconjurul navelor de sub comanda sa, în special în timp ce se aflau la baza antarctică chileană, de la Arthur Prat. Aceste filme au fost remise guvernului chilean la 23 februarie 1950, când căpitanul Orrego a revelat totodată ziariştilor conţinutul lor. Din acea zi, filmele n-au mai fost proiectate în public.

De atunci, de când s-a semnalat activitatea OZN-urilor la cei doi Poli, adică din perioada 1947-1949, toate ţările mari au început să ia parte la „programele de cercetări ştiinţifice”, într-una isau în ambele regiuni polare. Despre filmele căpitanului de fregată Orrego s-a spus că. au declanşat un „exod spre frig”, de mari proporţii. U.R.S.S., Suedia, Norvegia, Canada, Statele Unite, Argentina, Chile, Australia, Franţa şi Marea Britanie, toate s-au lansat în

cercetări în imensităţile glaciale ale Antarcticei. În numai trei ani, 1948-1951, s-ău trimis în Antarctica mai mulţi oameni, bani şi materiale decât în ultimele două secole.

Oare acest exod, apărut ca un consens general, n-a fost nimic mai mult decât o coincidenţă? Oricare ar fi răspunsul, de fapt este vorba de un şir de activităţi care au avut loc după apariţia OZN-urilor. Ar putea fi o simplă întâmplare, după cum, o repet, ar putea să nu fie.

Să trecem în revistă faptele.

Mai sus, vă reamintiţi, am arătat că cercetările canadiene cu privire la farfurii, în cadrul „Proiectului Magnet", au dat la iveală legătura dintre perturbaţiile electromagnetice şi apariţia Obiectelor Zburătoare Neidentiflkate, şi că tot canadienii au construit nişte detectoare care erau în măsură să avertizeze pe cei însărcinaţi să facă cercetări, atunci când vreun OZN intra în câmpul de acţiune al detectorului. Wilbert Smith, care conducea acest proiect, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă, ţinută la Washington, că el şi colegii săi s-au străduit să construiască un aparat în formă de disc, capabil să transforme câmpul magnetic în energie, cantitativ suficientă spre a-i permite să se înalţe, dar că până la urmă au abandonat acest proiect întrucât depăşea cunoştinţele ştiinţifice actuale.

Ce-i drept, ştim puţine lucruri despre natura gravitaţiei. Nu ştim sigur dacă atrage sau respinge, şi nici de ce o face, dacă o face. Datorită sondelor noastre cosmice, ştim că gravitaţia există, mai mult sau mai puţin, peste tot în spaţiul planetelor pe care am fost în măsură să le atingem. O metodă care să transforme gravitaţia în energie utilizabilă ar constitui sistemul energetic ideal pentru traversarea vastelor întinderi ale sistemului solar, sau 'de dincolo de el. Ar trebui însă mai întâi să găsim procedeul.

Dr. Hermann Oberth, din Germania de Vest, care a studiat problema OZN-urilor, a declarat la o conferinţă de presă că el şi colegii săi cred că aceste obiecte se propulsează prin folosirea fenomenului de distorsiune a câmpului gravitaţional şi transformarea lui în energie utilizabilă. Potrivit teoriei ştiinţifice a câmpului unic, care susţine că electricitatea, gravitaţia şi magnetismul sunt manifestări diferite ale aceleiaşi forme de energie, s-ar putea ea Dr. Oberth să fi exprimat un punct de vedere just.

Cercetarea gravitaţiei a fost multă vreme calul de bătaie al vizionarilor şi excentricilor. Ştiinţa clasică susţinea că omul este ţinut de Pământ prin gravitaţie, că totdeauna a fosft ţintuit şi că este o nebunie să crezi că într-o zi omul ar putea să ajungă să frângă această forţă de atracţie.

La vremea când Dr. Oberth a făcut această remarcabilă declaraţie cu privire la OZN-uri şi propulsia lor gravitaţională, exista o preocupare ştiinţifică atât de mare şi o activitate atât de largă în acest domeniu încât asupra sa nu s-a mai abătut valul tradiţional al criticilor pe care ar fi avut să-l înfrunte cu douăzeci de ani mai înainte. Un mare număr de cercetători se documentau

deja din cărţi şi articole spre a-şi da seama exact de stadiul la care ajunsese cercetarea ştiinţifică respectivă în anii din urmă. Mulţi dintre aceştia, citind cu răbdare, au dat peste lucrările dr. ing. Charles F. Bush, care, în 1926, semnalase colegilor săi că a descoperit nişte proprietăţi ciudate ale unei roci cunoscută sub numele de bazaltul de Lintz. Mai întâi el a găsit că acesta degajă mai multă căldură decât uraniul, iar apoi că, în cădere liberă, mişcarea tiu se accelera potrivit „legilor" cunoscute ale gravitaţiei. Nu sfida gravitaţia, dar nici nu i se conformă. Dr. Bush n-a putut să explice fenomenul; însă a putut să-l semnaleze, şi a făcut-o.

De altfel dr. Bush a exemplificat numeroase alte materiale care, în cădere liberă, se comportă diferit, altfel decât ne-am aştepta. Comunicarea acestui om de ştiinţă a fost primită cu interes de contemporanii din vremea sa, nefiind însă considerată neapărat importantă. El a deschis o cale nouă pe care a considerat-o valoroasă, că perspectivă, însă nimeni nu i-a dat atenţie. Lucrările sale au fost trecute la arhivă şi date uitării, pentru treizeci de ani.

În aprilie 1957, J. E. Surrat Jr., vicepreşedinte al Societăţii inginerilor de seamă în domeniul aeronauticii, a făcut cunoscut că cinci imări întreprinderi americane erau axate pe linia unor cercetări antigravitaţionale finanţate de guvern. La acea vreme exista deja la Wright Field, Dayton, statul Ohio (centru de cercetări în problema OZN-urilor, de pe lingă Departamentul Apărării) o instalaţie care costase multe milioane de dolari, construită şi înzestrată pentru cercetarea şi studierea forţelor antigravitaţionale şi contragravitaţionale.

În numărul din octombrie 1953 al revistei „Electrical Manu-facturing" se poate găsi un articol oare încearcă să arate uriaşele cheltuieli de bani şi de timp făcute în acest domeniu. Titlul sub care a apărut acest scurt articol era: *Forţele Aeriene au organizat cercetări asupra magnetismului*. În articol se spunea că „Indiana Steel Products Company" ltocmai acceptase trei contracte pentru explorarea unor chestiuni în domeniul magnetismului şi anume: posibilitatea unor noi aliaje magnetice, proprietăţile magnetismului, teoria fenomenelor magnetice, precum şi, vă rog să reţineţi, cercetarea aplicată, fabricaţia şi punerea în practică a rezultatelor. În acelaşi articol se imai spunea că urma „*să fie alcătuit un comitet consultativ care să coordoneze aceste cercetări cu cele deja existente*, *în acelaşi domeniu*"2. Se confirma astfel că acest proiect special în domeniul gravitaţional-electromagnetic era doar o parte a unui program mult mai vast. La începutul anului 1958, întreprinderile „Inland Steel", „Sperry Rând", „General Electric", „Lear Instruments", „Hughes Aircraft" şi „United States Steel" participau şi ele la acest efort general de explorare a secretelor gravitaţiei. În numărul din ianuarie 1966 al revistei „True", se afirmă că existau, pe atunci, patruzeci şi şase proiecte de cercetări asupra gravitaţiei, subvenţionate de armată.

1 Întreprindere de fabricare a oţelului, din statul Indiana.

2 Sublinierea îmi aparţine. – *F.E.*

Toate aceste preocupări cu privire la gravitaţie, care cer bani şi timp, au fost declanşate *după apariţia OZN-urilor* şi după ce zborul lor fără zgomot şi sfidând gravitaţia a dus la bănuiala că de fapt acestea nu desfid legile gravitaţiei, ci *le folosesc*.

Oare iarăşi vreo coincidenţă?

Pelerinajul ştiinţific spre Antarctica, care a urmat după achiziţia dovezilor fotografice cu privire la o activitate intensă a OZN-urilor în acea zonă, a produs, între altele, un interesant efect: a fost trezită bănuiala că ar putea să existe vreun motiv aparte oare să justifice o activitate atât de mare la cei doi Poli, dar atât de redusă în jurul ecuatorului. Există oare motive care să justifice preferinţa OZN-urilor pentru zonele polare?

În această chestiune s-au făcut două presupuneri: prima a fost ipoteza că temperaturile reci ar fi preferate de OZN-uri. Alta a sugerat că în cosmos, în dreptul regiunii ecuatoriale, ar putea să existe ceva care a făcut de nedorit accesul în acea zonă. Întrucât OZN-urile au folosit concomitent amândouă regiunile polare, ipoteză cu temperatura n-a apărut a fi o explicaţie plauzibilă. Deoarece OZN-urile au intrat în atmosfera terestră pe la Poli şi au fost apoi reperate mişcîndu-se de la un Pol la altul, s-a decis să se treacă la studierea spaţiului cosmic în dreptul ecuatorului terestru, de îndată ce a devenit posibilă lansarea unor rachete capabile să atingă altitudini foarte mari, având la bordul lor instrumentele necesare. La începutul acestui veac, câţiva oameni de ştiinţă au făcut cu prudenţă ipoteza că un astfel de studiu, dacă ar deveni vreodată posibil, ar putea confirma bănuielile lor.

La 2 martie 1958, s-a anunţat că doi sateliţi de tipul „Explorer” au confirmat pe deplin existenţa unei centuri de radiaţii intense care înconjoară Păanîntul, la o altitudine de vreo mie de kilometri în dreptul ecuatorului. Această zonă este cunoscută actualmente sub numele de centura Van Allen, în cinstea unuia dintre cei care i-au prevăzut existenţa. Nu există nimic asemănător acestei centuri deasupra vreuneia dintre regiunile polare şi natura sa adevărată a fost o mare surpriză, chiar pentru căi care au anticipat şi i-au prevăzut existenţa; ziarul „New York Times” a citat spusele acestor oameni de ştiinţă, care au afirmat că radiaţiile sunt de mii de ori mai intense decât s-a crezut. Ele constituie un brâu mortal de radiaţii, prin care omul nu poate străbate, şi pe căire OZN-urile par să-l evite.

Aşadar, când s-a văzut că aceste obiecte preferă să pătrundă în atmosfera noastră numai pe la Poli, ştiinţa s-a grăbit să 9tudieze spaţiul extraterestru în dreptul ecuatorului şi a descoperit o întinsă centură de radiaţii ucigătoare.

Iarăşi coincidenţă?

Într-un alt capitol al acestei cărţi am discutat pe larg programul întreprins de numeroase ţări de a construi dispozitive gigantice pentru detectarea radiosemnalelor cosmice cât şi pentru urmărirea sateliţilor necunoscuţi care traversează zona sistemului solar în care ne aflăm. Renumitul astronom Dr. Clyde Tombaugh a făcut cunoscut în 1952 că a condus un program guvernamenta13, care avea ca obiectiv să repereze şi să studieze doi sateliţi ciudaţi, detectaţi în mai multe rânduri. Aceasta se întâmpla cu cinci ani înainte ca primul satelit artificial să fi fost plasat pe orbită de sovietici. Aşa cum vom vedea, când ne vom îndrepta atenţia spre programul nostru spaţial, în diferite perioade ale primei decade cu fenomenele OZN, au apărut în apropiere de Părnînt numeroase obiecte ciudate; după ce au fost detectate, a urmat realizarea unor dispozitive imense, cunoscute sub denumirea populară de radiotelescoape, capabile să le repereze şi să le urmărească.

3 Subvenţionat de Armată.

Din nou remarcăm această interesantă succesiune cronologică ce a fost constatată la o mulţime de proiecte ştiinţifice subvenţionate de armată în anii precedenţi – apariţia unor sateliţi ciudaţi în jurul său în vecinătatea Pământului – şi dezvoltarea unui proiect oare pare să fie în raport direct cu aceste obiecte.

Coincidenţă?

Se poate.

În numeroase împrejurări, unele din ele petrecute în ultimii ani ai veacului trecut, ofiţeri şi oameni de echipaj de pe numeroase vase au relatat că au văzut nave în formă de disc plonjând în mare şi ieşind la suprafaţă. Un astfel de incident s-a petrecut în 1955, când echipajul unui petrolier al companiei „Golf Oil” a semnalat autorităţilor că un obiect circular imens, biconvex, lăsând în urmă o dâră de fum, a coborât în picaj, în plină zi, în golful Mexic, la numai câteva sute de metri de vasul lor. În marea Mediterană, la numai câţiva kilometri de sudul Italiei, un vas de coastă care transporta pasageri a semnalat că a văzut în 1953 un obiect în formă de disc înălţîndu-se din apă.

O dată cu trecerea anilor şi în timp ce se semnala un număr tot mai mare de astfel de spectacole ciudate, ca un corolar interesant s-au petrecut următoarele: pentru prima dată omul a început să experimenteze un vas subacvatic în formă de disc. În numărul din aprilie 1960 al revistei „National Geo-graphic” poate fi găsit un articol interesant cu privire la acest submarin sui-generis. Inventatorul său nu este nimeni altcineva decât Jacques Cousteau, specialist subacvatic, celebru în lumea întreagă. El i-a dat denumirea de „Farfurie scafandru”.

Aceeaşi formă care pare concepută atât de minunat pentru navigaţia în atmosferă a fost găsită la fel de bună pentru navigaţia sub apă. An de an

fuseseră observate aparate necunoscute, având o formă asemănătoare, evoluând în ambele medii. Acum însuşi omul le încearcă.

O pură coincidenţă, fără îndoială.

La această listă care se lungeşte mereu cu astfel de „coincidenţe” trebuie, în orice caz, să adăugăm şi pe următoarele:

Exploziile din anul 1945 ale primelor bombe atomice fabricate de om au fost urmate, în 1946, de apariţia unui mare număr de OZN-uri4.

4 Cele două bombe au fost explodate deasupra Japoniei; în 1946, OZN-urile au apărut pe deasupra Scandinaviei şi Rusiei. Dacă ele căutau cumva locurile de unde proveniseră acele fulgere atomice, de fapt ajunseseră pe latitudine bună, însă longitudinea era greşită.

În avalanşa de OZN-uri ivite în 1947 pe deasupra Statelor Unite se include şi marele număr de apariţii din jurul instalaţiilor atomice de la Hanford şi Oak Ridge, precum şi din jurul terenului, foarte temut, din apropiere de Alamogordo, statul New Mexico, unde s-a experimentat prima noastră armă atomică. Dacă umblau cumva să descopere locurile şi sursele activităţii noastre în domeniul fisiunii nucleare, în 1947 OZN-urile nimeriseră bine acele locuri.

Lansările noastre de rachete V-2, în 1948, din poligonul de la White Sands, au fost de asemenea urmate de vizite ale OZN-urilor5.

La 24 aprilie 1949, oamenii de ştiinţă de la White Sands au urmărit un alt OZN ce trecea pe acolo. Incidentul a fost relatat în amănunţime, în numărul din lună martie 1950 al revistei „True”, de către căpitanul R. B. McLaughlin, din Marina Statelor Unite.

Între 1949, anul în care obiectele în formă de disc urmăreau rachetele noastre, şi sfârşitul anului 1957, când s-a lansat primul satelit artificial, rapoartele cu privire la OZN-uri au semnalat că acestea însoţeau vasele noastre, avioanele, trenurile şi automobilele, şi că efectuau o supraveghere sistematică a importantelor instalaţii militare, a centrelor industriale şi a nodurilor de comunicaţie din întreaga lume6.

După lansarea spectaculoasă a primului lor satelit, oamenii de ştiinţă din Uniunea Sovietică au făcut să apară din nou titluri cu litere mari în ziarele din 2 noiembrie 1957, zi în care au lansat pe orbită satelitul denumit „Sputnik-2”, care a transportat un pasager viu, câinele Laika.

5 Am la dispoziţie banda de magnetofon cu interviul luat lui Charles Swartz, care conducea radarul de la White Sands în timpul unuia dintre aceste incidente cu OZN-uri. OZN-ul, care avea formă de disc, s-a înălţat în acelaşi timp cu V-2, la viteza de 1 600 kilometri pe oră, în-vîrtmdu-se în jurul rachetei. A fost urmărit cu binocluri, telescoape şi teodolite, cum şi pe ecranul radarului.

Apoi el a depăşit racheta, zburând drept în sus, cu o viteză cam de nouă mii de kilometri pe oră, dispărând în cosmos.

6 Cărţile matematicianului francez Aime Michel tratează în amănunt această activitate şi constituie o lectură foarte recomandată. A se vedea anexă.

Acest eveniment de neuitat a fost urmat câteva zile mai târziu de o ofensivă a OZN-urilor, care a deconcertat Pentagonul. Un obiect imens, roşu strălucitor, a aterizat pe şoseaua naţională în apropiere de Levelland, statul Texas, scoţând din funcţiune sistemele de aprindere şi farurile automobilelor care' se apropiau de el. Câteva ore mai târziu, un alt obiect ciudat, extrem de strălucitor, a fost zărit aşezîndu-se pentru scurt timp într-un loc izolat al poligonului de încercări de la White Sands, Cazul a fost semnalat de trei patrule militare diferite, care au văzut obiectul din locuri separate, de pe câmp.

Purtătorii de cuvânt ai Pentagonului, gata oricând, au pretins că imensul obiect în formă de dirijabil care aterizase pe şoseaua naţională în apropiere de Levelland n-a fost nimic mai mult decât un „fulger globular”7, care nu atinge însă niciodată un diametru mai mare de jumătate de metru. Dar obiectul strălucitor care a aterizat pe poligonul militar de la White Sands ce a fost? Ei bine, s-a spus că nu a fost nimic altceva decât planeta Venus.

Era, cum se ştie, una din acele nopţi nemaiîntâlnite în analele astronomiei, când planeta Venus a coborât din cer şi s-a odihnit o clipă pe plajă de ipsos din New Mexico. Cel puţin această era „explicaţia” oficială.

Abia lansase omul o fiinţă vie pe orbită, că Obiectele Zburătoare Neidentificate şi începură să apară în mare număr şi să-şi facă simţită prezenţa, provocând pene aparatelor noastre electrice.

Dar ce s-a întâmplat oare pe orbită cu Laika?

S-au interesat OZN-urile de această fiinţă?

Categoric, da, iar o dată cu aceasta a început o fază importantă şi interesantă a programului cosmic, aşa cum vom vedea.

Oamenii de ştiinţă sovietici care au lansat satelitul cu Laika pe orbita doreau să afle cum reacţionează inima animalului, tensiunea arterială şi alte funcţii organice în condiţiile nemaiîntâlnite ale imponderabilităţii la nivelul orbital. Corpul animalului a fost pus în legătură cu radioemiţătoare care au transmis cu regularitate date cu privire la comportarea acestui călător cosmic. Oamenii de ştiinţă din multe părţi ale lumii au urmărit conteinerul cum au putut mai bine, printre ei fiind şi Dr. Luis Corrales, din Caracas, Venezuela.

7 Descărcarea electrică având aspectul unei sfere, ce se deplasează sub influenţa curenţilor de aer, coborând spre sol şi dispărând brusc – *N.T.*

La şaisprezece zile după ce Laika fusese plasată pe orbită, dr. Corrales a fotografiat trecerea lui „Sputnik-2”, în ziua de 18 decembrie în timp ce se însera, expunând îndelungat filmul fotografic. El a obţinut nu numai dâra luminoasă a conteinerului cosmic sovietic, dar, alături de că era şi o a doua dâra, care arăta că acest conteiner fusese însoţit, şi anume de ceva care se afla sub o comandă inteligentă.

Oamenii de ştiinţă care au examinat fotografiile au acordat presei o declaraţie. În numărul său din 19 decembrie 1957, ziarul „El Universal” publică concluziile lor:

„Aceasta nu poate fi o dublă expunere, întrucât stelele ar fi înregistrat de asemenea imagini duble pe film, ceea ce nu s-a întâmplat. Ea nu poate fi o reflexie 8interioară, întrucât traiectoria nu este aceeaşi cu cea lăsată de Sputnik. Nu constituie însă nici o zgârietură pe film, întrucât după mărire, examinarea dârei a dovedit că este vorba de o precipitare a emulsiei pe materialul fotografic, determinată numai de lumină. Aparatul a fotografiat un lucru pe care nu suntem în măsură să-l identificăm. Dacă dâra luminoasă, care merge paralel cu dâra satelitului, reprezintă drumul urmat de un alt corp şi dacă acesta a devenit luminos o scurtă perioadă de timp, aceasta constituie o ipoteză greu de dovedit”.

Fotografiile arată clar traiectoria lungă, în linie dreaptă a Sputniikului care a transportat câinele. O altă dâra este clar vizibilă alături de cea a Sputnikului, însă reprezintă aproximativ a şaptea parte din traiectoria satelitului. Cheia descifrării naturii adevărate a acestui al doilea obiect o constituie schimbarea să de direcţie şi anume, el s-a îndepărtat de Sputnik şi apoi s-a înapoiat, ca să-l însoţească din nou.

Ceva – sau cineva – aruncă priviri asupra primului satelit artificial creat de om, care purta la bord o fiinţă vie, chiar dacă pe atunci câinele nu mai era în viaţă.

Pătrunderea omului în cosmos începuse – şi deja cineva, sau ceva, începuse de undeva s-o supravegheze cu atenţie.

Era vorba de ceva tipic care avea să se repete în zilele următoare.

8 Sclipire lenticulară?

„Ceea ce te surprinde este gradul de inteligenţă al celor care văd OZN-uri şi le semnalează; ei depăşesc sigur nivelul mediu, iar în unele cazuri sunt mult deasupra acestui nivel. Martorul ocular tipic este un om cinstit şi demn de încredere”.

Declaraţie a dr. Allen Hynek, om de ştiinţă de seamă din cadrul Forţelor Aeriene, apărută în „Yale Scientific Magazine” numărul din aprilie, 1963.

„În loc de a face anchete, ori de câte ori se semnalează OZN-uri, ar fi fost mai indicat că cei care le semnalează să fie supuşi cercetărilor”.

Declaraţie a dr. Allan Hynek, transmisă de „Associated Press” la 8 noiembrie 1965.

10. LI SE PUNE AMERICANILOR PUMNUL ÎN GURĂ?

Existenţa unei cenzuri riguroase în problema OZN-urilor constituie un adevăr indiscutabil şi de loc surprinzător. Regulile sale de bază sunt enunţate în ordinul JANAP 146, iar reglementările prin care Forţele Aeriene finalizează partea ce le revine din acest ordin sunt conţinute în Decizia 200-2 a Forţelor Aeriene.

Ordinul JANAP stipulează regulile sub imperiul cărora Obiectele Zburătoare Neidentificate trebuie să fie „explicate” ca fiind numai obiecte sau fenomene clasice, stabilind totodată că darea acestor explicaţii revine Forţelor Aeriene.

Decizia 200-2 precizează modul în care Forţele Aeriene vor trebui să dirijeze cercetările şi specifică în ce fel şi de către cine urmează să fie făcute declaraţiile publice.

Totodată sunt prevăzute sancţiuni severe pentru cei care nu se supun acestor reglementări.

Că aceste instrucţiuni au fost aplicate o dovedesc explicaţiile numeroase şi contradictorii care au fost date pentru public şi chiar membrilor Congresului, ca răspuns la întrebările acestora cu privire la OZN-uri.

Dar oare de ce s-a instituit cenzură?

De ce s-a angajat guvernul Statelor Unite pe un asemenea drum – şi având o asemenea natură – dacă n-a existat o necesitate urgentă sau imperioasă?

Una dintre raţiunile care a generat această politică sinuoasă în privinţa OZN-urilor poate fi pusă pe seama faptului că, la epoca primelor apariţii de OZN-uri în număr mare, pe deasupra Europei de nord-vest, în 1946, marile puteri se găseau la mai puţin de un an de sfârşitul celui mai catastrofal război din istoria omenirii. Pe scară internaţională, suspiciunea era în plină înflorire; mariajul de convenienţă dintre comunism şi puterile occidentale, cu scopul de a determina prăbuşirea hitlerismului, ajunsese la capătul cursei. Începea de-acum să se reia, după o scurtă întrerupere, vechea luptă de depăşire reciprocă.

Este mai. Mult decât probabil că apariţia pe cer a acestor nave ciudate, în 1946 şi 1947, a determinat atât Uniunea Sovietică, cât şi, mai târziu, Statele Unite să se suspecteze reciproc de experimentarea unei noi arme cu performanţe remarcabile. Mai înainte ca această presupunere să fi putut fi confirmată sau dezminţită, amândouă ţările au urmat o politică a tăcerii.

Pe de altă parte, în 1947 mai era încă proaspăt în minţile multora din conducere începutul de panică cauzat de emisiunea de radio din 1938, a lui Orson Welles, despre Războiul Lumilor. Această neinspirată emisiune radiofonică a arătat cu câtă uşurinţă teama de necunoscut poate declanşa o isterie colectivă. N-am crezut niciodată că ar fi fost făcute fără judecată declaraţiile oficiale ce minimalizau problema „farfuriilor zburătoare”, pe vremea primelor apariţii în masă a acestora.

În anii care au urmat, după ce apariţiile de OZN-uri au devenit ceva obişnuit şi când oamenii au început să se îndoiască de faptul că toţi cei oare semnalau astfel de lucruri ar fi atât de lunatici pe cât declaraţiile oficiale ar fi vrut să ne facă să credem, s-a ivit încă un motiv care făcea de dorit, din punct de vedere oficial, menţinerea cenzurii ştirilor cu privire la OZN-uri.

În 1952, când OZN-urile au erupt pe deasupra capitalei Statelor Unite, cel puţin în trei rânduri, bugetul armatei era efectiv cel mai important capitol din întregul buget naţional. Armata avea obligaţia şi răspunderea controlului spaţiului aerian de deasupra ţării precum şi a oricărui obiect având intenţia să folosească acest sapţiu. Nu putea însă să domine OZN-urile. În această situaţie, întrebarea era dacă ar fi trebuit să admită că exista în văzduh ceva pe care nu-l putea domina, în pofida miliardelor de dolari ce i s-au pus la dispoziţie pentru această misiune, sau dacă nu cumva era mai bine să nege existenţa acelui fenomen, în timp ce era studiat mai departe şi se căutau mijloace pentru clarificarea lui.

S-a ales cea de-a doua soluţie. În acest fel, se adăuga la prima raţiune care a stat la baza acestei politici, necesitatea de a se dovedi la înălţimea responsabilităţii ce a fost invocată ca să se obţină imense alocaţii bugetare.

Raţiunea (sau raţiunile) de instituire a cenzurii se află pe undeva în cadrul acestui complex de împrejurări. Unde anume, nu putem decât să ghicim.

De altfel, OZN-urile nu reprezintă unicul domeniu în care guvernul deformează adevărul. O dovedesc cele petrecute la 29 octombrie 1962, când Arthur Sylvester, secretar adjunct la Departamentul Apărării, a declarat ziariştilor că guvernul consideră just să se denatureze adevărul dacă rezultatele sunt bune1.

Forţele Aeriene, ca entitate separată, constituiau abia de şapte zile o armă distinctă când căpitanul Mantell şi-a găsit moartea urmărind un Obiect Zburător Neidentificat, care evolua pe deasupra statului Kentucky. Declaraţiile oficiale, trei la număr, pentru explicarea accidentului dădeau dovadă de confuzie. Faptul mi s-a părut scuzabil, pentru o armă aşa de nouă, care se ocupa cu o problemă atât de neobişnuită.

Era pentru prima dată, după câte ştiu, când s-a aplicat tehnica explicaţiilor multiple, care a fost în ultimii ani larg folosită.

Un exemplu clasic de acest fel este faimosul caz al lui Killian. Căpitanul Peter Killian şi copilotul său, John Dee, zburau în noaptea de 24 februarie 1959

de la Newark la Detroit, la bordul unui avion cargo al companiei „American Airlines”. Pe când se aflau pe deasupra Pennsylvaniei, şi-au dat seama că erau însoţiţi de trei obiecte strălucitor iluminate, care-şi schimbau în timpul zborului poziţiile lor unul faţă de altul. Şi alte echipaje de avioane comerciale, care se aflau în zonă, au văzut obiectele, însă din alte unghiuri.

1 Acesta este un alt mod de a formula vechea conduită nazistă, potrivit căreia este just să-i minţi pe oameni, dacă aceasta este spre binele lor.

Bineînţeles însă că cei care mint, sunt tot cei care stabilesc ceea ce este just.

Căpitanul Killian era un pilot experimentat, cu bune state de serviciu. Când el şi copilotul său au raportat ceea ce se petrecea, au fost trataţi şi ei cu explicaţii multiple. La început, Forţele Aeriene au explicat că aceste lumini erau ale unui avion militar cisternă, avîrud misiunea de a reface plinurile unor avioane cu reacţie. În momentul în care cei doi piloţi au respins explicaţia, a fost dată din partea altcuiva din Forţele Aeriene o a doua „explicaţie”, şi anume: Căpitanul Killian şi ceilalţi piloţi au zărit trei stele din constelaţia Orion. Şi această explicaţie avea cusururi, între care faptul să luminile îşi schimbau locul între ele. S-a dat atunci a treia explicaţie. Un purtător de euvînt al Forţelor Aeriene, de altfel „neidentificat”, a spus ziariştilor new yorkezi că, pesemne, Killian a băut prea mult.

În momentul în care Killian a ameninţat că va introduce acţiune juridică împotriva acestei defăimări, care ar fi putut să-l coste slujba sa, ofensa a fost retractată. Rezultatul a fost clar şi precis: nu s-a dat nici o explicaţie valabilă, iar publicul n-a mai ştiut ce să creadă. Din punctul de vedere al cenzurii însă, rezultatele erau socotite în orice caz acceptabile.

Atunci când sergentul Lonnie Zamora, poliţistul din Socorro, statul New Mexico, a semnalat că în după-amiaza zilei de 24 aprilie 1964 a văzut un obiect în formă de cu într-o râpă din suburbiile oraşului, el a descris colegilor şi superiorilor săi şi două mici creaturi cu înfăţişare omenească pe care le-a văzut lângă obiect, cât şi o emblemă ciudată, fixată pe navă.

Mai târziu, Zamora a refuzat să discute atât despre emblemă cât şi despre umanoizi, pe motivul că i s-a cerut să păstreze discreţie în privinţa „unor lucruri” pe care le-a observat.

Probabil că sergentul Zamora a obţinut în schimb să nu fie ridiculizat, sau pus într-o situaţie delicată de către anchetatorii oficiali.

I s-a aplicat şi lui, totuşi, tratamentul triplei explicaţii. Mai întâi, din partea unui astronom care a fost adus în grabă la faţa locului şi care a insinuat că a fost pus în încurcătură de faptul că radarele n-au reperat obiectul. (Staţia radar n-a fost însă în funcţiune.).

A venit apoi un alt astronom, eminent, care a „identificat” OZN-uJ lui Zamora ca fiind o navă americană secretă (oare de fapt încă n-a fost construită). În sfârşit, s-a anunţat că se recunoaşte că Forţele Aeriene se interesează tot timpul de această problemă, dar că totul este încă confuz.

De fapt nu s-a recunoscut nimic, iar până la urmă ziarele nu s-au mai ocupat de acest caz, spulberat de-a. lungul celor trei genuri de explicaţii.

Remarcabilul incident al sergentului Zamora m-a interesat în mod special, ca urmare a unei ciudate coincidenţe în care m-om aflat şi eu.

În aprilie 1964, am fost la Hollywood pentru programul de televiziune „House Party” al lui Art Linkletter, la care mai luasem parte de câteva ori mai înainte. În ziua anunţată pentru acest program special, unul dintre conducătorii societăţii producătoare de filme mi-a telefonat la hotel că să-mi ceară să nu fac nici o aluzie la „farfuriile zburătoare” în cursul interviului meu din acea zi cu Linkletter. Am consimţit să evit acest subiect, ceea ce de fapt nu-mi era greu, de vreme ce eram acolo ca să discutăm despre misterioasele întâmplări citate în cartea mea O *lume ciudată*, din care aveam de ales o mulţime de alte tipuri de fenomene decât OZN-urile. Minam zis că se dorea să evit vreo nouă aluzie la OZN-uri, întrucât Linkletter şi cu mine discutasem despre ele cu ocazia ultimei mele colaborări la emisiunea sa, cu câteva luni înaintea acestei vizite din aprilie.

Spre marea mea surpriză, în momentul când am ajuns acolo, am văzut că secretarul care fusese însărcinat să repete cu mine interviul înainte de program, pentru a pregăti terenul în vederea unei discuţii libere cu Linkletter, vroia să discute despre OZN-uri. I-am explicat că aş fi fost bucuros, dacă aceasta îi era dorinţa, dar l-am prevenit că de fapt mi s-a cerut să nu vorbesc despre aşa ceva în această emisiune. Secretarul păru întrucâtva încurcat la auzul acestui lucru, încât s-a dus imediat să-l consulte pe Linkletter, singurul care putea să decidă.

Linkletter i-a răspuns că dorea să discute cu mine tocmai despre OZN-uri şi despre aşa-numiţii „omuleţi” care au fost adesea semnalaţi împreună cu OZN-urile.

Şi, într-adevăr, despre aceasta am discutat în emisiune.

Acest program a fost difuzat la 24 aprilie 1964, *exact cu câteva ore înainte ca sergentul Zamora să fi zărit pe acei doi umanoizi*, *alături de ciudata navă în formă de ou*, *în râpă din vecinătatea localităţii Socorro*, *statul New Mexico*.

A fost o coincidenţă atât de mare, încât mă întreb uneori dacă nu cumva, Cineva de Acolo, din Exterior, a interceptat CBS-ul în acea dupăHamiază?

La sfârşitul anului 1949, am avut ocazia pentru prima oară să contrazic cenzura Pentagonului, atunci când am anunţat, prin reţeaua „Mutual”, că, în numărul său din ianuarie 1950, revista „True” urma să arate într-un articol că „Farfuriile Zburătoare constituie o realitate”.

În ianuarie 1950, Federaţia Americană a Muncii a devenit furnizorul meu; asta a însemnat, între altele, că membrii Asociaţiei Piloţilor din Aviaţia Comercială au început să se numere printre furnizorii mei. Aceşti piloţi mi-au relatat nenumărate apariţii de OZN-uri, adesea chiar înainte ca ei să le fi semnalat companiilor de aviaţie din care făceau parte. Mi-am format astfel un public numeros, iar faptul că am difuzat cu regularitate relatări cu privire la OZN-uri, văzute de martori demni de încredere, a constituit un factor care a asigurat succesul emisiunilor mele. În 1953, gazeta „Radio Daily” a efectuat sondajul său anual privind popularitatea comentatorilor de rodio-televiziune. Pe primele trei locuri pe ţară, de autori ai emisiunilor de informaţie, au fost clasaţi Edward R. Murrow, Lowell Thomas şi Frank Edwards. Reţeaua Mutual a apreciat, pe baza unor sondaje directe, că aveam zilnic un public de circa treisprezece milioane de oameni. Referindu-se la activitatea mea, revista „Nation's Business” spunea: „Emisiunile Federaţiei Muncii fac toţi banii”.

O seamă de prieteni ziarişti, la curent cu ceea ce se petrecea la Washington, m-au avertizat că Pentagonul era foarte nemulţumit de faptul că difuzam în continuare relatări cu privire la apariţiile de OZN-uri. La sfârşitul anului 1953, agenţiile de presă încetaseră de fapt să mai reproducă astfel de relatări; când, totuşi, se mai făceau, aceasta se întâmpla pe plan local sau regional. Cea mai mare breşă – şi chiar unica breşă în activitatea de cenzură a OZN-urilor – a fost programul emisiunilor mele de radio.

Lucrurile au ajuns la un deznodământ făţiş în 1954, când Forţele Aeriene au difuzat unul din comunicatele bianuale de presă, care a explicat totul, redueîndu-se la nimic. Acest comunicat a afirmat că de fapt OZN-urile aparţineau trecutului şi a adăugat, în sprijinul acestei declaraţii, că în primele patru luni ale anului 1954 s-a primit un total de numai optzeci şi şapte de rapoarte privind apariţia OZN-urilor.

Am cerut confirmarea acestei cifre la Air Technical Intelligence Center (ATIC) de la Dayton, locul unde ajung toate rapoartele privind apariţia OZN-urilor şi am obţinut un răspuns din partea locotenent-colonelului John O'Mara, responsabil cu această problemă. Am prezentat ulterior, în aceeaşi emisiune radio, cele două declaraţii, una după alta:

La Pentagon, Forţele Aeriene au pretins că au fost semnalate numai optzeci şi şapte de cazuri, în patru luni.

La Dayton, locotenent-colonelul John O'Mara, de la ATIC, a declarat că: „Acest an bate toate recordurile! Am primit şapte sute de rapoarte de apariţii pe săptămâna”.

În august 1954 am fost concediat.

În seara de 10 august am avut zece milioane de susţinători şi treisprezece milioane de ascultători.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, nu mai aveam nici unul.

Când George Meany, preşedintele Federaţiei Americane a Muncii, a fost întrebat de ziarişti ce a determinat brusca mea concediere de la un program atât de popular, el le-a răspuns:

„Fiindcă a vorbit prea mult despre farfuriile zburătoare”.

La vremea aceea, am crezut că a vrut să spună că activitatea mea nu a fost satisfăcătoare. Acest lucru pare a fi contrazis de un articol plin de laude la adresa mea, care a apărut în gazeta Federaţiei Muncii, la aceeaşi dată când am fost concediat. Am bănuit că trebuia să fi fost vreo altă raţiune, în afara antipatiei personale a lui Meany pentru mine. Au trebuit însă să treacă mulţi ani până când, în sfârşit, mi s-a spus care a fost motivul principal pentru care Federaţia Muncii a pus capăt unei investiţii în materie de relaţii publice, evaluată în milioane de dolari şi care, potrivit propriei lor recunoaşteri, a depăşit toate aşteptările.

Cei care m-au informat au fost doi membri din conducerea executivă a Federaţiei Muncii, doi buni prieteni de-ai mei.

Ei deţineau o asemenea poziţie în Federaţie încât au avut posibilitatea să ştie perfect ceea ce s-a petrecut. Iată ceea ce mi-au spus:

Referirile mele frecvente la Obiectele Zburătoare Neidentificate au întărâtat foarte mult Departamentul Apărării. Întrucât am continuat să fac aceste relatări, Departamentul Apărării s-a plâns reţelei „Mutual”, care a refuzat să mă cenzureze, iar apoi s-a plâns furnizorilor, care până la urmă au instituit măsuri de cenzură pe care le-au încredinţat unui aşa-numit redactor. Acesta era un ratat, pus sub papuc, care a fost degajat de sarcinile ce-i reveneau în cadrul serviciului de publicaţii al Federaţiei Muncii şi trimis să mă supravegheze pe mine.

Picătura de apă care a umplut paharul a fost emisiunea în cursul căreia am opus declaraţiei locotenent-colonelului O'Mara, pe aceea a Forţelor Aeriene. Din acest moment, contractele principale ale Departamentului Apărării au fost încredinţate din ce în ce mai mult unor întreprinderi care nu foloseau muncitori încadraţi în sindicate. Această măsură lovea în punctul slab al furnizorilor – drept în pungă. Ceva trebuia făcut – şi s-a făcut.

Încât, atunci când George Meany a declarat ziariştilor că „am vorbit prea mult despre farfuriile zburătoare”, după cât se pare a fost mai mult adevăr în spusele sale decât mi-am închipuit. De aceea, nu cred că acesta a fost motivul principal al concedierii mele, însă a servit cu siguranţă ca pretext.

Cei din Federaţia Muncii, care erau geloşi pe popularitatea mea creseîndă în rândul membrilor acestei organizaţii – cât şi aparatul guvernamental de cenzură – au găsit mijlocul pe care-l căutau de multă vreme ca să mă facă să tac.

Ei n-ar fi putut decât să câştige, şi au câştigat.

Pentru cenzura Pentagonului a fost însă o victorie trecătoare. Ei m-au făcut să tac pentru moment şi numai într-o emisiune pe zi.

Astăzi sunt ascultat de mai multe ori pe zi, prin intermediul a sute de staţii de emisie, iar un mare număr din emisiunile mele tratează despre OZN-uri.

Astăzi cronica mea ziaristică este reprodusă în nenumărate ziare din această ţară şi din lumea întreagă. Includ adesea în această cronică noi şi importante evenimente referitoare la OZN-uri.

Cărţile mele au fost vândute în milioane de exemplare, în numeroase ţări şi traduse în multe limbi.

Multiplicitatea internaţională a debuşeurilor mi-a dat nu numai un număr mai mare de auditori decât am avut în 1954, la vremea concedierii mele, dar m-a asigurat cu iot mai multe surse de informaţie. Am devenit un fel de oficiu de luare în evidenţă a unor evenimente ciudate, inclusiv cele referitoare la OZN-uri.

Cenzură a evoluat şi ea, de-a lungul celor unsprezece ani care au trecut. A devenit, oricum, mai cinică şi mai directă. Spun aceasta, întrucât ceea ce s-a întâmplat cu un prieten de-al meu constituie un caz tipic pentru un mare număr de alte cazuri, care recent mi-au atras atenţia.

Prietenul meu este un modest funcţionar într-o mare întreprindere industrială. El era angajat de foarte mult timp în această uzină.

Într-o dimineaţă, pe la începutul lui decembrie 1965, el s-a dus la serviciu pe la orele patru şi treizeci de minute. În timp ce-şi conducea maşina de-a lungul unei mari artere de circulaţie, care i-a permis să meargă pe un drum ce ocoleşte centrul aglomerat în care locuieşte, el s-a înfiorat la vederea unei mari sfere, de culoare gâlben-portocalie, care a venit de dinapoia maşinii sale şi l-a depăşit. A fost văzută doar treizeci de secunde. El nu şi-a continuat drumul, ci a mers şi a relatat cazul poliţiei, care, la rândul său, l-a semnalat ziariştilor. El a declarat poliţistului că: „Acest obiect a fost tot atât de mare ca şi o casă şi a fost atât de strălucitor, încât am putut să conduc uşor maşina cu farurile stinse. Era înspăimântător”.

Puţin înainte de amiază, el a fost invitat la direcţia uzinei unde lucra. Directorul uzinei l-a prezentat la doi ofiţeri, care la rândul lor i-au spus că au venit să-l întrebe despre ceea ce a văzut.

După ce l-au interogat timp de două ore, şi-au închis servietele şi şi-au oprit magnetofonul.

Unul dintre ofiţeri i-a spus: „Nu e cazul să vă spunem ce aveţi de făcut, dar putem să vă dăm un sfat: nu vorbiţi nimănui de această chestiune. Putem să contăm pe dumneavoastră?”

Prietenul meu i-a spus că ar dori să reflectez la asta, la care celălalt ofiţer interveni, spunîndu-i:

„Această uzină lucrează pentru guvern şi am fi natural dezolaţi să auzim că i-aţi cauzat unele dificultăţi. Evident, dacă ar fi necesar, s-ar lua măsuri în caz că refuzaţi să cooperaţi”.

Şi prietenul meu a cooperat.

Comunicatele repetate ale Forţelor Aeriene, publicate în general după fiecare serie de apariţii importante, au determinat că, încă de la începutul anului 1954, diferitele ziare şi reviste să creadă că aceste comunicate erau veridice şi că de fapt n-au existat OZN-urii. Începând din ianuarie 1954, n-au mai rămas decât două surse majore de informaţii cu privire la OZN-uri: piloţii de linie şi emisia mea de radio prin reţeaua „Mutual”.

Este fără îndoială că, exact în acest moment, s-a decis înlăturarea şi a acestor ultime două surse, căci, începând din februarie 1954, ofiţeri ai Serviciului Secret de Transporturi ale Armatei s-au întâlnit cu funcţionari ai Asociaţiei piloţilor din aviaţia comercială, la hotelul „Roosevelt”, de la Hollywood. Scopul întâlnirii a fost de a cere piloţilor din aviaţia comercială să „coopereze” la ceea ce a fost prezentat ca fiind o chestiune extrem de serioasă, ce interesează guvernul. Piloţii au fost solicitaţi ca să comunice imediat prin radio, la cel mai apropiat aeroport, orice apariţie de OZN-uri şi să nu facă nici o declaraţie publică asupra unor astfel de incidente. Cererea a fost imediat întărită de companiile aeriene care au recomandat şi „sugerat” piloţilor să „coopereze” în această problemă. La mijlocul anului 1954, cea mai mare parte a companiilor aeriene americane, dacă nu chiar toate, au transmis instrucţiuni în privinţa modului de a proceda în cazul apariţei de OZN-uri.

Cazul căpitanului Killian a fost un exemplu de ceea ce se putea aştepta un pilot să i se întâmple, dacă se abătea de la dispoziţiile date de cenzură Pentagonului.

Continuând să se spună de către zeci de mii de oameni demni de încredere că au văzut OZN-uri, vălul impus de cenzură a început treptat să se destrame. Marele val de OZN-uri din 1957, apariţiile semnalate de astronauţi, valul şi mai mare de OZN-uri din 1965 urmat de o „explicaţie” atât de absurdă încât ziarele şi-au dat seama imediat că ceea ce li se oferea de către militari erau născociri cinice, toate acestea au dat naştere, în minţile oamenilor, la o nouă perspectivă, încă de la începutul anului 1966.

Armata a fost creată de unchiul Sam spre a-i servi drept gardă personală. Ea n-a fost însă de loc împuternicită să-l înşele în ceea ce priveşte natură sau înţelesul sarcinii ce i s-a încredinţat spre a fi dusă la îndeplinire în numele său.

Adevărul nu inspiră aversiune decât acelora care-l denaturează” Nu s-a refuzat să se pună la dispoziţie nici un raport cu privire la Obiectele Zburătoare Neidentificate. În calitate de director al organizaţiei NICAP, maiorul Donald E. Keyhoe a primit orice informaţie de oare dispun Forţele Aeriene americane.”

Din scrisoarea generalului maior de aviaţie, Joe Kelly, din 12 septembrie 1957, adresată lui Peter Freylinghuysen, membru al Camerei Reprezentanţilor.

„Vă asigur că niciodată n-a fost în intenţia Forţelor Aeriene de a pune la dispoziţia organizaţiei dumneavoastră dosarele «de uz intern» (cu privire la OZN-uri)”.

Din scrisoarea generalului Joe Kelly, adresată organizaţiei NICAP, la 15 noiembrie 1957.

11. ÎN ÎNTUNERIC

Nimic nu devine mai îngrijorător decât să se întrerupă curentul şi să fii cufundat în întuneric beznă, fără să fi fost prevenit. Te cuprinde teama, dacă eşti singur; în cazul maselor de oameni, apar o seamă de pericole. O asemenea situaţie paralizează oraşele, blochează drumurile, opreşte trenurile, lasă ascensoarele suspendate între etaje. În general, pentru viaţa modernă situaţia aceasta este pur şi simplu un iad.

Serviciile publice au instalat, cu mari cheltuieli, echipamente curent.

Au fost cheltuite mari sume de bani spre a convinge publicul că sunt imposibile asemenea pene de curent, ca aceea pe care a cunoscut-o New York-ul şi Noua Anglie la sfârşitul anului 1965.

Nu pretindem prin aceasta că serviciile publice i-ar fi indus în eroare pe oameni în această problemă, eu atât mai mult cu cât înseşi aceste servicii s-ar fi putut înşela în privinţa propriilor susţineri, aşa cum au şi dovedit-o evenimentele.

Serviciile publice au cheltuit zeci de milioane de dolari ca să construiască şi să pună în funcţiune instalaţii complicate de natură să prevină orice situaţie care în general antrenează pene de curent. Or, tocmai aceste instalaţii au fost acelea care i-au determinat pe conducătorii serviciilor publice ca, întrebaţi de ziarişti, să mormăie că pur şi simplu ei nu sunt în stare să le priceapă, întrucât consţruindu-le, n-ar fi trebuit să se producă nici o pană de curent şi totuşi s-a produs.

Aşa cum şi Roosevelt obişnuia să spună, „Hai să vedem ce s-a întâmplat”.

S-a ştiut din 1947 că Obiectele Zburătoare Neidentificate provoacă deranjamente aparatelor electrice. Aceasta s-a remarcat pentru prima oară în cazul compasurilor magnetice. Moi târziu, piloţii au constatat că atunci când în preajma avioanelor lor se află vreun OZN, sistemul de aprindere al motoarelor cu ardere internă suferea o influenţă defavorabilă. Au fost semnalate pene de motor la nave, automobile şi tractoare în prezenţa OZN-urilor. Unii automobilişti şi piloţi de linie au semnalat de nenumărate ori interferenţe radio care au împiedicat emisiunile sau radiorecepţia semnalelor, când se aflau OZN-uri prin apropiere.

Au fost oare OZN-urile în măsură să întrerupă şi transmisia sau producerea energiei electrice destinată serviciilor publice?

Primul indiciu, pe care l-am găsit în evidenţele mele, că aceste obiecte au putut să producă o pană de curent în sistemele de distribuţie electrică pentru nevoile comerciale, nu are o suficientă consistenţă spre a putea afirma

categoric faptul că ar fi existat o legătură între până de curent şi apariţia vreunui OZN, întrucât incidentul respectiv a durat extrem de puţin.

El a avut loc în noiembrie 1953, la New Haven, statul Connecticut. Un obiect strălucitor, roşu-portocaliu, care, potrivit spuselor martorilor oculari, părea să aibă dimensiunea unei mingi de fotbal, a apărut deodată pe deasupra arborilor din vecinătatea unei intersecţii rutiere din cartierul rezidenţial. Obiectul a coborât la vreo trei metri deasupra solului, zburând orizontal cu mare viteză, a sfărâmat în întregime un panou metalic de publicitate, izbindu-l din spate, după icare a urcat rapid deasupra copacilor şi a dispărut. A putut fi văzut doar câteva secunde. După cât se pare, obiectul n-a avut de suferit de pe urma ciocnirii sale cu panoul metalic.

Incidentul prezintă interes deoarece, în timp ce obiectul a trecut pe deasupra cartierului, luminile din case s-au micşorat sau chiar s-au stins 'timp de două sau trei secunde, exact în momentul trecerii obiectului.

Dacă acesta a fost un OZN comandat (el a lăsat aşchii de aramă pe marginea găurii pe care a perforat-o în panou), atunci este vorba de unul din primele cazuri (1953) de interferenţă cu sistemul de distribuţie a curentului de uz casnic. Atât deranjamentul cât şi durata apariţiei OZN-ului au fost foarte scurte. Asta nu înseamnă însă că n-ar fi avut loc interferenţa cu OZN-ul, dar dă putinţa zeflemiştilor s-o dezmintă, considerând că de fapt ar fi vorba de o simplă coincidenţă – iar noi nu suntem în măsură să dovedim contrariul.

Aşadar, în acea seară din noiembrie 1953, un ciudat obiect strălucitor a coborât în picaj deasupra unui cartier din New Haven, Connecticut, şi, în mod intenţionat sau nu, el a trecut printr-un panou de publicitate. În timp ce obiectul a zburat pe deasupra, luminile din casele vecine cu panoul s-au stins pentru câteva secunde, poate întâmplător sau poate nu; în casele aflate la o distanţă ceva mai mare, luminile doar s-au micşorat. Din moment ce iluminatul public a fost perturbat de o parte şi de alta a traiectoriei obiectului, pare logic să se admită că această perturbare s-a datorat trecerii pe acolo a obiectului şi că, o dată cu mărirea distanţei faţă de obiect, efectul s-a atenuat. În orice caz, aceasta este concluzia pe care am tras-o personal pe baza celor petrecute în cursul acestui incident. Însă aşa cum vom vedea, ea concordă şi cu cele petrecute în alte împrejurări ulterioare, în care nu poate fi nici o îndoială în privinţa acestei corelaţii.

Studiul efectuat de organizaţia NICAP, asupra legăturii dintre OZN-uri şi penele de curent, include şi incidentul de la Mogi Mirim, Brazilia, care a avut loc în 1957. În timp ce pe deasupra oraşului treceau fără grabă trei OZN-uri strălucitoare, în formă de disc, curentul electric s-a întrerupt şi luminile oraşului s-au stins. Şi de data aceasta a existat o zonă cufundată în întuneric beznă de-a lungul traiectoriei acelor OZN-uri, dar care se micşora treptat, pe măsură ce distanţa faţă de OZN-uri devenea tot mai mare.

Potrivit anchetei întreprinsă de NICAP1, tot în 1957 a avut loc la Tamaroa, statul Illinois, o pană de curent care a durat până când un imens OZN, care plana pe deasupra, s-a îndepărtat de oraş.

La 3 august 1958, o zonă mare o oraşului Roma, Italia, a fost cufundată în întuneric în timp ce un OZN luminos, foarte mare, a trecut pe deasupra. Şi de această dată luminile s-au aprins imediat ce OZN-ul s-a îndepărtat. (NICAP a semnalat că puţin timp înainte, la 22 iulie, s-a produs exact acelaşi incident la Saltă, Argentina).

1 NICAP Investigator, Vol. 3, nr. 5.

În noaptea de 17 augu9t 1959 a avut loc în statul Minas Gerais, din Brazilia, un incident despre care s-au obţinut multe date. La un moment dat, aparatajul a început să semnaleze o defecţiune în reţeaua electrică, ce părea să aibă caracter temporar. Funcţionarii de serviciu din staţiile sistemului de distribuţie au început să-şi telefoneze unul altuia, anunţîndu-şi că ruptorii circuitelor electrice se deschideau automat, ori de câte ori nişte Obiecte Zburătoare Neidentificate, ce se aflau în zonă, treceau pe deasupra, la altitudine joasă, de-a lungul liniilor de curent.

La Uberlandia, sediul unei staţii importante din sistemul energetic, personalul a fost avertizat cu câteva minute înainte de sosirea OZN-urilor. Când ruptorii au început să se deschidă, tehnicienii erau lângă ei şi-i închideau imediat. Însă eforturile lor s-au dovedit a fi făcute în van, întrucât prezenţa unui singur OZN, având formă ovală, a zădărnicit de fapt toate măsurile de natură să asigure restabilirea curentului de-a lungul liniilor. Până când OZN-ul nu s-a. Îndepărtat şi n-a dispărut în noapte, curentul n-a putut fi restabilit.

În Statele Unite, anul record al celor mai mari pene de curent, ca de altfel şi anul record al apariţiilor de OZN-uri, a fost 1965. Din nou, aceasta poate fi o simplă coincidenţă, după cum poate şi să nu fie.

Sezonul penelor de curent a început în noaptea de 23 septembrie 1965 la Cuernavaoa, în Mexic. Reporterii ziarişti trimişi la faţa locului au citat printre martorii oculari pe generalul Rafael Vega, comandantul unei regiuni militare, pe primarul local Valentin L. Gonzales şi pe Emilie Riva Palacie, guvernatorul provinciei. Împreună cu nu mare număr de alte persoane, ei au zărit un OZN strălucitor, în formă de disc, planând pe deasupra oraşului la altitudine joasă. Când acest OZN a ajuns acolo, luminile s-au stins şi întreg sistemul energetic a intrat în pană. Aceasta a durat numai cât timp OZN-ul a rămas în acea zonă, încetând însă în mod automat când obiectul s-a înălţat brusc şi a dispărut din vedere.

Cea mai mare pană de curent a survenit la 9 noiembrie 1965, pe când se înnopta, cufundând în întuneric beznă peste treizeci de milioane de oameni din partea de nord-est a Statelor Unite. Piloţii care au asistat la acest eveniment,

de la bordul avioanelor lor, l-au descris ca pe un spectacol ce a provocat teamă: Pentru moment, se vedeau luminile oraşelor cu zecile lor de milioane de locuitori. În momentul următor însă totul părea să fie doar un covor negru, uriaş, fără viaţă.

Un pilot mi-a declarat: „Mi s-a părut că am văzut sfârşitul lumii”.

Din centrul New York-ului, până la Mâine, cea mai mare parte a acestei regiuni s-a găsit absolut fără curent.

Oare cum a fost posibil? Ce-a păţit oare sistemul energetic cu numeroasele sale centrale electrice? Ce s-a întâmplat cu dispozitivele care au fost prevăzute să transfere automat sarcină în cazul unei pene de curent survenită într-o regiune, în aşa fel încât funcţionarea defectuoasă să fie compensată, iar curentul restabilit?

Militarii au anunţat. Imediat că la ei totul era normal şi că au păstrat legătura cu bazele lor din regiunea cufundată în întuneric, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ulterior însă a ieşit la iveală faptul că pana de curent i-a încercat serios şi pe ei, întrucât numeroase centre militare de transmisiuni cât şi unele circuite erau cuplate cu reţeaua publică de forţă. Când aceasta din urmă a intrat în pană, n-au mai primit curent nici instalaţiile militare conectate la ea. Însă asigurările date de armată, în sensul că la militari totul era în ordine, au avut probabil scopul de a produce un efect de liniştire asupra firilor cu tendinţe de nervozitate. Pe de altă parte, constatîndu-se că circuitele electrice de interes militar au putut fi scoase din funcţiune din cauza unei pene a sistemului energetic public, aceasta nu numai că a dezvăluit stupiditatea de necrezut a acestei situaţii, dar, ceea ce este şi mai important, a determinat luarea unor măsuri corespunzătoare de remediere.

Cele petrecute la 9 noiembrie 1965, în timpul acestei pene de curent, au fost comentate pe larg în presă şi la radiotelevi-ziune şi nu mai este nevoie să le recapitulăm acum. Totul s-a încheiat în dimineaţa de 10 noiembrie, rămânând însă de explicat cum de a fost posibil să se producă imposibilul.

Marile întreprinderi care alimentează reţeaua cu energie electrică nu s-au putut pune de acord asupra cauzelor penei de curent. Explicaţia oficială care s-a dat a pretins că a funcţionat defectuos un mic dispozitiv dintr-o centrală hidroelectrică de curent, din Canada, şi că aceasta a antrenat funcţionarea defectuoasă a altor aparataje electrice şi că urmează să fie luate măsuri pentru a se evita pe viitor repetarea acestui incident. Partea bizară a acestei explicaţii a fost că nimeni nu s-a preocupat să clarifice cum de a fost posibil ca aceste dispozitive electronice, care au costat milioane de dolari, să omită să detecteze defecţiunea cât şi să asigure o redistribuire a sarcinii electrice.

Deoarece nu mă pricep de loc în astfel de probleme complexe şi încurcate, m-am adresat, solicitând explicaţii, unor ingineri de exploatare, care

sunt specialişti în materie. Ei mi-au declarat că explicaţia dată li se pare şi lor destul de vagă, ca şi când nişte orbi ar descrie un elefant.

Gazeta „Indianapolis Star” a publicat imediat după aceea un editorial, cerând ca guvernul nu numai să ancheteze cauza penei de curent, dar să se iia în consideraţie şi ipoteza că aceasta s-a datorat vreunui OZN.

În legătură cu aceasta, s-ar fi putut ca „Indianapolis Star” să fi avut – şi a putut să aibă – cunoştinţă despre incidentul pe care l-au avut doi oameni binecunoscuţi din Indianapolis, la începutul serii în care a avut loc această mare pană de curent. Iată ce s-a petrecut.

Renato Pocini, dirijor adjunct la Orchestra simfonică din Indianapolis, a plecat la Siracuza cu avionul, însoţit şi de soţia sa, să facă o vizită celor doi fraţi ai săi – Humbert, inginer electronist, şi Roman, inginer constructor. La aeroportul din Siracuza, cei trei fraţi şi soţiile lor s-au urcat în maşină pentru a merge la Rochester, destinaţia lor.

La orele cinci şi douăzeci şi două de minute după amiază, în timp ce goneau pe autostradă, cerul mai era încă luminos spre vest. La un moment dat, Renato a observat pe cer o lumină extrem de seînteietoare, care era clar vizibilă, în pofida luminozităţii de pe cer. El a atras atenţia şi celorlalţi asupra ei. Cu toţii au fost de acord că era ceva cu totul neobişnuit.

În timp ce mergeau cu maşina de-a lungul autostrăzii, lumina a coborât în picaj şi s-a îndreptat spre Siracuza. Ei au putut-o privi timp de mai multe minute, până când s-a lăsat atât de jos încât a fost pierdută din vedere, intrând în întuneric, şi dispă-rând printre siluetele colinelor şi caselor. Exact în acea clipă, prin radioul de la maşină ei au ascultat anunţîndu-se că s-a produs o mare pană de curent.

Aceasta s-a întâmplat la o oră după ce doi aviatori de linie, Jerry Whitaker şi George Croninger, aflaţi la bordul unui avion condus de Whitaker, zburând pe deasupra localităţii Tidioute, statul Pennsylvania, au comunicat prin radio că au observat două obiecte strălucitoare, în formă de disc, în timp ce erau urmărite de două avioane cu reacţie. Apoi, potrivit spuselor aviatorilor, OZN-urile au accelerat şi s-au distanţat de avioanele cu reacţie. Era ora patru şi treizeci de minute când OZN-urile urmărite au străbătut în zbor statul Pennsylvania.

La ora cinci şi treizeci de minute, un obiect scânteietor de luminos, s-a lăsat în picaj în apropiere de Siracuza.

După care, pana de curent s-a şi produs!

Au mai existat oare şi alţii care au asistat la spectacolul la care au fost martori cei şase Pacini? Categoric au mai existat.

Ziarul „Syracuse Herald-Journal” a relatat că Robert C. Walsh, locţiitor al reprezentantului aviaţiei municipale din Siracuza, tocmai zbura la bordul unui avion la altitudinea de vreo cinci sute de metri deasupra Sirâcuzei, când s-a produs până de curent. Walsh a declarat:

„Am avut o senzaţie ciudată. Am crezut că am orbit şi timp ide vreun. Minut n-am ştiut ce să fac. Apoi am văzut maşinile mergând pe străzi şi mi-am dat atunci seama că cel puţin nu eram orb. M-am gândit că este vorba de vreun sabotaj sau de o seamă de alte lucruri. Mi-am aruncat ochii şi în depărtare, ca să văd dacă se putea zări vreo luminiţă măcar, de orice fel.”

Apoi, Walsh a intrat în contact cu turnul de control al aeroportului, care era cuplat la o sursă energetică de rezervă, de unde cei de' acolo i-au răspuns că nu aveau nici o idee despre ceea ce s-a întâmplat. După ce a contemplat un moment acest vid întunecos, în care mai înainte sclipiseră milioane de lumini, Walsh s-a hotărât să aterizeze pe aeroport. El şi-a direcţionat zborul, cu ajutorul turnului de control, punctele de reper fiindu-i cunoscute, şi a aterizat fără să aibă vreun incident. Câteva minute mai târziu, în timp ce Walsh se afla pe pista de aterizare şi discuta cu câţiva prieteni despre pana de curent, el şi însoţitorii săi au văzut o mare bulă luminoasă, ca de foc, trecând prin văzduh. Walsh a declarat: „După cât ni s-a părut, ea s-a aflat la o altitudine de vreo treizeci de metri şi a avut diametrul de cincisprezece metri. Bula de foc s-a înălţat repede, apoi, deodată, s-a stins”. Potrivit celor relatate ulterior de Walsh, în momentul incidentului el n-a găsit vreo explicaţie pentru ceea ce a văzut. Încât s-a presupus că el a văzut probabil o bulă de gaz ce a ieşit din halda2 oraşului de la De Witt. Însă, din păcate, cel care supraveghea halda a pus imediat capăt acestei presupuneri – n-a fost nici un foc în halda de la De Witt. Bine, atunci trebuie să fi fost halda de la Manlias, negreşit.

Regretăm! Nici acolo n-a fost vreun foc!

Până la urmă, explicatorii au trebuit să renunţe la halde.

De pe aeroport au fost văzute două „bule de foc”, care au fost semnalate de numeroşi martori oculari, demni de încredere. Existenţa acestor „bule de foc” n-a fost de loc negată. Şi nici ulterior n-au mai fost explicate, deşi din partea obişnuitelor „surse autorizate” s-a lăsat să se înţeleagă că este posibil că martorii oculari să fi zărit difuzoarele unor avioane cu reacţie etc. Această presupunere s-ar putea folosi la orice altceva, în afară de cele petrecute în această împrejurare.

La vremea când pe aeroport Walsh şi tovarăşii săi priveau această imensă bulă de foc, înălţîndu-se în văzduhul cufundat în beznă, bula a fost văzută şi din avion. Un experimentat instructor de zbor, Weldon Ross şi elevul său, James Brooking, erau într-o croazieră pe deasupra oraşului aflat în întuneric, în cadrul unui zbor de antrenament, când deodată au văzut un obiect strălucitor, de formă sferică, ca un glob incandescent, trecând pe deasupra liniilor de transport de energie electrică care duc la centrala hidro-electrică de la cascada Niagara. Raportul semnat de ei cu privire la acest aspect interesant al cazului pe care-l discutăm se află în dosarele Comitetului Naţional de Investigaţii asupra Fenomenelor Aeriene, de la Washington.

2 Depozit de deşeuri, provenite din lucrări miniere, de la prepararea mecanică a cărbunilor sau minereurilor, ori din uzinele metalurgice. – *N.T.*

În seara de 16 noiembrie, ziarul „Herald-Journal” a publicat în prima pagină articolul intitulat *Bula de foc zburătoare*. *A fost fotografiată*, cu privire la acest incident care avusese loc.cu şapte zile mai înainte. În spaţiul de două coloane, articolul conţinea două fotografii făcute de William Stilwell, paracliser la biserica episcopală „Sfântul Paul”.

Stilwell a declarat autorităţilor că el a văzut pe cer un mare număr din aceste obiecte strălucitoare. El a observat unul dintre ele prin telescopul său şi a spus că: „Centrul obiectului pivota într-una, ici şi colo, la întâmplare, în toate direcţiile, de jur împrejur”. El a mai precizat ziariştilor că a văzut obiectele oprindu-se brusc, planând timp de două ore, după, care, brăzdând cerul, s-au îndepărtat. Şi el a văzut pe cer un obiect strălucitor în noaptea în care a avut loc teribila pană de curent.

„A venit dinspre De Witt”, a spus Stilwell ziariştilor – „trasând o dâră înclinată sub un unghi oarecare, după care s-a înapoiat pe acelaşi drum pe care a venit”.

Din ziua în care a avut loc până de curent, ziarul „Syracuse Herald-Journal” a primit în totul mai mult de o sută de sesizări, din partea unor oameni care au relatat că au văzut obiecte ciudate strălucitoare, pe deasupra şi în jurul Siracuzei.

Organizaţia NICAP are mulţi membri în regiunea Siracuza – Rochester şi mulţi dintre ei au fost solicitaţi să facă cercetări cu privire la aceste OZN-uri, pe care ziarul le-a denumit „bule de foc”. După multe săptămâni de activitate stăruitoare desfăşurată de aceşti anchetatori, s-a confirmat ceea ce relatările anterioare au dedus, şi anume: la vremea când a avut loc până de curent, a existat categoric posibilitatea ca pe deasupra Siracuzei să fi fost vreun OZN sau chiar mai multe – însă n-a fost găsit nici un indiciu clar de natură să dovedească faptul că ar exista vreo legătură între ele şi pana de curent. Oficial, aceasta s-a datorat defectării unui releu la uzina „Sir Adam Beck” nr. 2, aflată la şase kilometri nord de cascada Niagara. S-a afirmat că această defecţiune ar fi supraîncărcat liniile americane pentru transportul energiei electrice, iar detectorii şi circuitele de suprasarcină n-au funcţionat.

Nu s-a explicat însă de ce s-a defectat releul – şi de ce n-au funcţionat circuitele de suprasarcină.

Mai există un aspect al penei de curent, de care a rămas să să ne ocupăm: o fotografie a centrului comercial al New York-ului, în timpul penei, reprodusă în ziarul „Time”. Într-un colţ se vede imaginea unui mic obiect, în formă de fus, care pare suspendat în cer. Ziarul „Time” se întreabă: „Oare acesta-i un OZN?”

Dacă ziarul a voit cumva să fie maliţios, multă lume n-a sesizat acest mic renghi. Obiectul în formă de fus ar fi putut să fie un OZN, dar cu siguranţă n-a fost. N-a fost nimic mai mult decât un efect optic, apărut ca rezultat al reflexiilor de lentilă. Oricum, ceva atractiv, dar nu de origine interplanetară.

Ziarul „Time” a făcut un efort eu „E" mare, cu toate acestea s-a plasat doar pe locul doi, întrucât primul loc a revenit profesorului Robert L. Brown, astronom la South Connecticut State College, care a afirmat că obiectul strălucitor ce a fost văzut deasupra Siracuzei ar fi putut să provină de la sonda lunară sovietică, care a ajuns în lună cu câteva zile înainte de producerea penei de curent.

Cum ar fi putut aceasta să determine apariţia unei bule de foc pe deasupra Siracuzei?

Profesorul a fost la înălţimea situaţiei. El a explicat că Luna este acoperită cu praf. Izbindu-se cu violenţă de solul lunar, sonda sovietică a făcut să se ridice în sus un nor din acest praf.

Îmi scot pălăria în faţa profesorului Brown! Deşi niciodată n-a trimis vreo sondă pe Lună după probe, a obţinut acelaşi lucru.

Potrivit ziarului „Pioneer Press” cât şi altor ziare din Saint Paul, în această localitate şi în împrejurimi, în noaptea de 26 noiembrie 1965 s-au produs pene de curent locale în timpul zborului pe deasupra acelei regiuni a unuia sau mai multor OZN-uri. La puţin timp după ora opt seara, nişte oameni au zărit un obiect echipat cu lumini albastre care sclipeau mereu şi care, din când în când, proiecta în jos fascicule de lumină albastră strălucitoare, ca lumina unui arzător de sudură. Când a trecut pe deasupra a doi dintre aceşti oameni, Nick De Vară şi Mark Wileox, ei au văzut cum o staţie de serviciu, feeric iluminată, s-a cufundat brusc în beznă, iluminîndu-se apoi din nou, câteva secunde mai târziu, după ce a plecat OZN-ul.

Un incident asemănător a avut loc la Totem Town, o aşezare omenească situată pe şoseaua naţională 61, în apropiere de Saint Paul, pe deasupra căreia au trecut la joasă altitudine două obiecte din care se proiectau în jos fascicule de lumină albastră şi portocalie. O mulţime de persoane – printre care numeroşi ofiţeri de poliţie – au fost printre cei care au văzut şi au semnalat Companiei de distribuţie a curentului electric în statele de nord, că întreg sistemul energetic a fos scos din funcţiune, concomitent cu trecerea OZN-ului pe deasupra. Serviciul de exploatare a declarat că pana de curent a avut o durată scurtă şi că i-a fost imposibil să descopere cauza.

Acest val de pene de la sfârşitul anului 1965 a atras din nou atenţia asupra rolului uriaş pe care îl joacă electricitatea în viaţa ţării noastre. După cum am văzut, atât treburile civile cât şi activităţile armatei au fost stânjenite sau împiedicate în timpul penei de curent. Toate protestele autorităţilor responsabile cu producerea şi distribuirea electricităţii, atât de utilă tuturor,

afirmând că aceasta nu se va mai întâmplă pe viitor, nu simt de natură să liniştească lucrurile.

Aceasta, deoarece lucrurile de acest fel s-au repetat, de multe ori...

La 9 noiembrie a avut loc marea pană de curent care a cufundat în beznă New York-ul şi Noua Anglie.

La 2 decembrie, circa 700 000 de persoane din Texas, New Mexico şi-Mexic au avut de suferit în urma penai de curent care a început la El Paso. Care a fost cauza? Defectarea unui regulator, prin care o suprasarcină s-a descărcat în reţea, iar echipamentul de suprasarcină n-a fost în stare să-i facă faţă. Nu este evident oare că totul pare că şi în celelalte daţi?

Şi încă nu e totul.

Trei zile mai târziu, la 5 decembrie, o altă mare pană de curent s-a produs în sud-vest, de astă dată la est de Texas, unde 40 000 de oameni s-au trezit deodată cufundaţi în întuneric.

Care a fost cauza? O altă suprasarcină, şi mai multe circuite de protecţie care n-au funcţionat.

Până de curent de la El Paso din 2 decembrie a afectat nu numai serviciile publice din această regiune, ci, de asemenea, a cufundat în întuneric astfel de instalaţii militare importante ca Baza Forţelor Aeriene de la Holloman, poligonul de tragere de la White Sands, Fortul Bliss şi numeroase aeroporturi. *Nici unul din aceste stabilimente importante n-a fost echipat cu grupuri energetice de rezervă*. Din considerente de ordin politic, toţi se alimentau cu energie electrică de la aceeaşi sursă care furniza curent şi maşinilor de spălat din El Paso.

A existat însă şi un alt aspect al penei de curent de la 2 decembrie, care a fost de natură să determine să se facă, totuşi, unele remedieri.

În acea noapte, preşedintele Lyndon Johnson se afla acasă, la fermă să din Texas. El vorbea la telefon unui colaborator rămas la Casa Albă, în Washington. Deodată, la mijlocul conversaţiei, legătura s-a întrerupt.

Cum era şi natural, preşedintele a dorit să ştie ce s-a în-tîmplat. Explicaţia pe care a primit-o din partea preşedintelui Comisiei Federale de Electricitate a fost următoarea:

Convorbirile sale telefonice, ca şi ale celorlalţi oameni, treceau prin sistemul intercontinental de cabluri, conectate la Fairview, statul Kansas. Când a sărit regulatorul de la El Paso, un curent electric de şoc a intrat în reţea, la Socorro, statul New Mexico. Ar fi trebuit să intre imediat în acţiune rezerva de energie din acumulatoare, însă şi de astă dată aparatele n-au funcţionat. Convorbirile telefonice, inclusiv aceea a preşedintelui Johnson, au fost întrerupte până când s-a restabilit curentul.

Preşedintele Johnson a primit asigurări că, pe viitor, convorbirile sale telefonice cu Casa Albă, oriunde s-ar afla el, vor trece prin circuite având posibilitatea să fie comutate instantaneu în caz de urgenţă. Perfect, însă există

un lucru care mă nelinişteşte. Dacă cumva linia s-a întrerupt, oare în ce mod va proceda ca să obţină legătura cu operatorul telefonist? Va fi echipată linia sa cu un automat?

Am citat o seamă de incidente care au avut loc în această ţară cât şi în alte ţări, în cursul cărora OZN-urile au interferat sistemul de distribuţie a curentului electric destinat utilizărilor publice. Rolul jucat de OZN-uri în cele mai mari pene de curent ivite până la sfârşitul anului 1965 a fost pe larg dezbătut, idar, după părerea mea, este încă neclarificat.

Există, în orice caz, un accident – de altfel confirmat de un purtător de cuvânt al armatei chiar la vremea când s-a produs – în care un OZN a scos din funcţiune o substaţie electrică, de la venirea sa şi până în momentul în care a fost pus pe fugă de avioane de vânătoare cu reacţie.

Cele mai multe date le avem despre un incident în care apariţia unei pene de curent s-a datorat tot vecinătăţii unui OZN. Informaţii amănunţite despre el pot fi găsite numai în ziarele locale, ca de exemplu în „Las Vegas Sun”, din ziua următoare incidentului.

În seara de 18 aprilie 1962, puţin după orele şapte şi treizeci de minute, a apărut pe cer o lumină orbitoare, pe deasupra crestelor pustii, ale munţilor Mesquite, în partea de sud-vest a Nevadei, la o sută zece kilometri sud ide Reno. Această lumină a fost atât de strălucitoare încât, potrivit celor afirmate de martorii oculari, străzile din Reno au fost iluminate ca de fulgerul electronic al unui imens aparat fotografic. De pe teritoriul a cinci state s-a relatat că a fost văzută acea lumină orbitoare. Oamenii de ştiinţă care s-au aflat prin acele locuri au declarat ziariştilor că, după părerea lor, acel fulger a fost un fel de explozie atomică.

Comisia de Energie Atomică a informat imediat presa, radioul şi televiziunea că nu s-a procedat la nici o explozie sau experienţă nucleară care să fi putut produce ceea ce s-a văzut.

Orice a fost, prezenţa sa pe deasupra Statelor Unite în acea noapte a insuflat militarilor o asemenea stare de spirit, încât ai au uitat că trebuie să mai şi tacă.

Adresîndu-se autorităţilor de la Baza din Nellis a Forţelor Aeriene, ziariştii au întrebat dacă nu cumva obiectul ar fi putut să fie un meteorit.

Răspunsul oficial a fost că *în nici un caz n-a putut fi vorba de un meteorit*. Acest obiect a fost urmărit de radare, iar în momentul când a explodat era deja interceptat de avioane de vânătoare cu reacţie. Or, radarul nu poate decât să repereze urmele ionizate ale meteoritului, şi nicidecum meteoriţii înşişi. Pe de altă parte, avioanele de vînăitoare cu reacţie nu au misiunea de a urmări meteoriţii.

Alţi ziarişti s-au dus să ia un interviu ofiţerului de serviciu, locotenent-colonelul Herbert Rolph, aflat la postul de comandă al Apărării Aeriene nord-amerieane de la Colorado Springs, statul Colorado, punctul nodal

al apărării aeriene a Statelor Unite. El a declarat ziariştilor că un centru din Oneida, Statul New York, aparţinând de Ground Observers Corps (Comandamentul de pânda aeriană), a relatat că a văzut un obiect roşu, strălucitor, îndreptîndu-se spre vest, la mare altitudine. Sistemul de urmărire prin radare a stabilit că n-a fost vorba nici de un avion sau de O rachetă şi nici de un meteorit. Întrucât s-a îndreptat de la est spre vest, obiectul n-ar fi putut să fie nici satelit. Ca urmare, el a fost clasat ca fiind OZN şi urmărit de radare până departe, spre vest, la Gridley, statul Kansas. Apoi, obiectul a virat spre nord-vest şi a coborât atât de jos, încât a fost pierdut de pe ecranele radarelor.

Câteva minute mai târziu, un Obiect Zburător Neidentificat a aterizat în apropierea unei substaţii de energie electrică, de la Eureka, statul Utah. *Purtătorul de cuvânt al Forţelor Aeriene de la Baza aeriană din Stead a admis că obiectul a aterizat şi ca substaţia electrică a încetat să funcţioneze pe timpul celor patruzeci şi două de minute cât obiectul a rămas pe sol*, *în apropierea substaţiei*. *El a mai spus ziariştilor că prezenţa acestui obiect n-a fost recunoscută decât atunci când staţia electrică a fost repusă în funcţiune*, *adică după plecarea obiectului*.

S-a făcut apel la avioane cu reacţie de interceptare (echipate cu rachete aer-aer) de la bazele Phoenix şi Stead, din Reno. Aceste avioane urmăreau obiectul în momentul în care el a explodat deasupra munţilor Mesquite, din Nevada.

Iată un caz în care oficialităţile, luate pe neaşteptate, au recunoscut că un obiect care le-a scăpat de sub control a traversat cea mai mare parte a Statelor Unite, a aterizat lângă o staţie electrică care şi-a încetat funcţionarea până când obiectul a decolat, urmărit de avioane de vânătoare înarmate cu rachete, în timp ce era urmărit, obiectul a explodat, cum s-a şi recunoscut, producând o strălucire care a putut fi observată de pe teritoriul a cinci state americane.

Aşa s-au petrecut lucrurile. A fost un incident uşor de verificat, cum de altfel l-a şi verificat ziarul „Las Vegas Sun”, punîndu-se în legătură cu sursele oficiale care s-au ocupat direct de această problemă.

Cea mai mare parte a oamenilor n-a auzit însă de cele în-tîmplate, iar aceasta pentru simplul motiv că înseşi agenţiile de presă n-au relatat nimic. Unul dintre ziare a publicat o scurtă ştire pe patru rânduri, afirmând că obiectul a fost un meteorit (lucru pe care de altfel Forţele Aeriene l-au dezminţit) şi asta a fost totul.

Ce-i drept a stat la dispoziţia oricui că să afle, fără greutate, tot ceea ce s-a întâmplat, dar lucrurile n-au fost cunoscute în toată ţara, până când nu le-am relatat în numărul din august 1962 al revistei „Fate”, iar ulterior în cartea mea, intitulată O *lume ciudată*.

Le-am povestit din nou aici, dată fiind importanţa lor evidentă, atât pentru ceea ce s-a întâmplat, cât şi pentru lipsa de publicitate la scară

naţională a faptelor petrecute. Sub amândouă aspectele, acest incident constituie un caz tipic.

„La Washington, autorii proiectului *Cartea* Albastră3 susţin că numai două la sută dintre semnalările de OZN-uri din ultimii cinci ani n-au fost elucidate...”

Din ziarul „Newport News” Statul Virginia, 25 ianuarie 1965.

„Plecând de la date imaginare, neştiinţifice şi neserioase, Forţele Aeriene ajung la concluzii statistice care par impresionante pentru profani, neobişnuiţi cu sofismele metodelor statistice. Eşti obligat să ajungi la concluzia că declaraţiile periodice făcute cu mare zarvă publicistică de către Forţele Aeriene, întemeiate pe statistici false, servesc pur şi simplu ca să denatureze adevăratul caracter al fenomenului OZN”.

Din revista „Yale Scientific Magazine”, Universitatea Yale, Volumul XXXVII, nr. 7, aprilie 1963.

3 Proiectul *Cartea Albastră* (*Project Bluebook*) este numele sub care în 1965 era cunoscut dosarul cuprinzând ancheta oficială americană cu privire la OZN-uri.

12. 1965 – SE PRĂBUŞEŞTE STĂVILARUL

Suntem la Polul Sud, în iulie, în plină iarnă. În acest anotimp bazele ştiinţifice aflate acolo sunt practic izolate de restul lumii.

Da, izolate. Însă n-au fost totuşi singure, în iulie 1965.

Ciudata istorisire a celor întâmplate a fost aflată mai întâi de către nişte radioamatori din America de Sud, în timp ce ascultau radiotransmishle oficiale spre şi de la baza ştiinţifică a Marinei argentiniene de pe insula Deception, în partea dinspre vest a continentului antarctic. De la radioamatori, vestea s-a răspândit repede, încât la 7 iulie 1965 secretarul Marinei din Argentina a făcut o declaraţie publică urmărind să clarifice lucrurile. El a spus:

„La 3 iulie, orele nouăsprezece şi patruzeci de minute, ora locală, garnizoana Marinei din insula Deception, Antarctica argentiniană, a observat un imens obiect zburător solid, în formă de lentilă, având culorile dominante roşu şi verde, care băteau din când în când în galben, albastru, alb şi portocaliu. Acest obiect s-a mişcat pe o traiectorie în zigzag, îndreptîndu-se spre est, însă de mai multe ori şi-a schimbat direcţia, când spre vest, când spre nord, schimbîndu-şi şi viteză, fără să facă vreun zgomot. El a trecut la o înălţime de patruzeci şi cinci de grade deasupra orizontului, la o depărtare de zece, până la cincisprezece kilometri de bază.

În timp ce obiectul îşi efectua manevrele, cei care-l priveau au putut să-şi dea seama de extraordinară viteză cu care se deplasa, cât şi de faptul că

uneori plană, fără să se mişte, timp de circa cincisprezece minute la o altitudine cam de cinci kilometri. La acea epocă a anului, condiţiile locale meteorologice pentru observare erau foarte bune: cerul clar, câţiva nori cu-mulus, Luna la ultimul pătrar perfect vizibilă.

Obiectul a fost văzut de meteorolog, de cei treisprezece membri ai garnizoanei şi de trei subofiţeri din Chile, care vizitau baza. Observarea a durat douăzeci de minute, în care timp obiectul a fost fotografiat.

În după-amiaza aceleiaşi zile, obiectul a fost observat de la baza argentiniană din insulele Orkney de Sud, zburând spre nord-vest cam la treizeci de grade deasupra orizontului, la o depărtare de zece până la cincisprezece kilometri. Baza din Chile a observat şi ea acelaşi obiect, în după-amiaza aceleiaşi zile".

După două zile s-a dat o a doua declaraţie oficială cu privire la OZN-ul care a zburat pe deasupra bazelor ştiinţifice din Antarctica. De data aceasta, secretarul Marinei din Argentina a declarat că a putut lua contact direct prin radio cu comandantul garnizoanei de pe insula Deception, locotenentul Daniel Perisse. Acest ofiţer i-a confirmat amănuntele cuprinse în declaraţia din ziua precedentă, între altele şi faptul că obiectul a fost extrem de strălucitor; că a schimbat direcţia de zbor şi viteza cu o uşurinţă ce depăşeşte performanţa oricărui tip de aparat terestru cunoscut; şi că, potrivit celor ce a mai spus ofiţerul de la bază, încercările făcute pentru a fotografia acel obiect au dat greş din cauza filmului folosit, care nu a fost destul de sensibil, cât şi datorită distanţei relativ mari de la OZN până la aparatul de fotografiat.

A mai fost dezvăluit şi următorul aspect interesant:

„De la baza din insulele Orkney de Sud ne-a parvenit un mesaj de o deosebită importanţă; în timpul trecerii ciudatului obiect pe deasupra bazei, două variometre care erau în perfectă stare de funcţionare au marcat bruşte şi puternice perturbaţii ale câmpului magnetic, care au fost înregistrate pe bandă".

Iată, aşadar, două declaraţii oficiale din partea guvernului din Argentina, eonfirmînd că un imens OZN în formă de lentilă a zburat, în aceeaşi zi, pe deasupra a două baze ştiinţifice ale acestei ţări, instalate în Antarctica. Oamenii de ştiinţă au încercat să facă fotografii în culori şi au înregistrat o puternică perturbare electromagnetică asupra instrumentelor lor.

În ziua de 7 iulie, când s-a dat în Argentina prima declaraţie oficială, guvernul din Chile a comunicat presei conţinutul mesajelor pe care le-a primit prin radio de la Baza Pedro Aquirre Cerda, înaintea mesajelor primite în Argentina, dar pe care le-a tăinuit până după difuzarea declaraţiei argentiniene.

Textul mesajelor primite în Chile a indicat că acestea au fost primite la Santiago în ziua de 19 iunie 1965. În ele se arăta că un obiect, asemănător aceluia pe care oamenii de ştiinţă argentinieni l-au semnalat, a apărut cu o zi

mai înainte, după-amiază, pe deasupra bazei chiliene şi a fost observat timp de vreo douăzeci de minute. Obiectul şi-a schimbat culoarea, viteza şi direcţia cu o iuţeală fantastică, sub ochii ofiţerilor şi personalului bazei. A fost un imens obiectiv biconvex, care n-a făcut nici un zgomot.

În aceeaşi zi, 7 iulie, acestui mesaj i s-a adăugat un al doilea, care a fost de asemenea dat publicităţii de către guvernul chilian.

În el se arată că şi baza engleză de la Hallet a semnalat apariţia timp de opt până la zece minute a aceluiaşi obiect sau a unuia asemănător, în după-amiaza zilei de 2 iulie.

În continuare, în mesaj se arătau următoarele:

„Cele comunicate de baza argentiniană din insula Deception au revelat faptul că la 3 iulie şaisprezece persoane, printre care trei subofiţeri, au observat în aer un obiect, deasupra părţii nordice a insulei... la o altitudine de treizeci de grade. Avea o-formă rotundă şi a dispărut în nori. El a fost urmărit cu un, teodolit cât şi prin binocluri puternice. Caporalul Duran de la această garnizoană (Aquirre Cerda) a făcut *cu teodolitul* zece fotografii în culori1.

În timpul unei radioemisii ulterioare, comandantul Mărio Barrera s-a adresat direct, de la bazele de sub comanda sa, centrului radio de la Santiago al Forţelor Aeriene chiliene. El a relatat cum acest obiect strălucitor şi-a schimbat din când în când culoarea, trecând de la galben la verde şi apoi la portocaliuaprins, şi cum deodată, s-a oprit în timp ce zbura cu o mare viteză, şi a planat în acel punct timp de douăzeci de minute.

1 Sublinierea îmi aparţine. Fotografiile făcute cu teodolitul trebuie să fi realizat excelente imagini de aproape, dacă expunerea a fost bună.

Comandantul Barrera a completat:

„În timp ce-l observam printr-un binoclu puternic, obiectul 'a încetat deodată să mai planeze şi s-a îndepărtat cu o viteză fantastică.

Nu cred că poate fi vorba de o navă de fabricaţie terestră.. Ca ofiţer al Forţelor Aeriene chiliene, cunoştinţele mele în privinţa aparatelor de zbor ale altor ţări îmi întăresc convingerea absolută că nu există nimic asemănător pe Pământ acestui obiect ca profil, viteză sau imobilitate. Am făcut zece fotografii în culori, care vor fi developate la Santiago.

De îndată ce am zărit obiectul, am încercat să intrăm în contact prin radio cu bazele engleze şi argentiniene. Am constatat însă că acest contact a fost imposibil de luat, întrucât existau o mulţime de paraziţi radio, în toate benzile.

Neputând folosi radioul şi ouprinzîndu-ne o mare emoţie, nu ne-a rămas decât să continuăm să ne uităm la acest obiect”.

Unul dintre cele mai importante pasaje ale acestei relatări, precizarea oamenilor de ştiinţă chilieni că în mod categoric n-a fost vorba de nici un fel de

obiect de fabricaţie terestră, *n-a apărut în articolele de presă destinate marelui public din Statele Unite*.

Unde, şi de ce a fost făcută această suprimare a pasajului de care am vorbit, nu ştiu, dar ca să obţin relatarea completă a celor petrecute, a trebuit să-mi procur traducerea comunicatului oficial publicat de ziarele din America de Sud şi difuzat de agenţia Reuter, o agenţie internaţională care nu pare să fie supusă aceloraşi restricţii ale cenzurii care produc atâtea necazuri agenţiilor din Statele Unite.

Dar şi aşa, prescurtate şi denaturate cum au fost aceste relatări, ele au produs senzaţie în Statele Unite şi au format principala temă de conversaţie până când a apărut următorul val... exact o lună din ziua – sau din noaptea – de după incidentul în timpul căruia oamenii de ştiinţă din insula Deception au observat obiectul.

Totuşi, înaintea celor petrecute la 2-3 august, alte apariţii spectaculare, asemănătoare celor cu OZN-urile care au trecut pe deasupra bazelor din Antarctica, au avut loc la 11 iulie. De data aceasta ciudatele obiecte au fost văzute pe deasupra Portugaliei. Unul dintre ele a fost văzut în provincia Motoshinos, în apropierea oraşului Qporto, martorii oculari descriindu-l ca pe „un fel de balon imens care se dezumflă. Întrucât se apleca îhitr-o parte şi într-alta, s-a putut vedea că se asemăna perfect cu două farfurii uriaşe lipite una de alta”.

Unul dintre martori, Manuel Fernandes, funcţionar al Sindicatului pescarilor de acolo, care a privit spectacolul împreună cu soţia sa, a declarat următoarele autorităţilor:

„Obiectul era foarte luminos şi avea culoarea portocalie, care uneori devenea aproape roşu – alteori raze strălucitoare verzi ieşeau din el. El s-a oprit vreo trei minute în apropierea ţărmului după care, cu o viteză de necrezut, s-a îndepărtat spre nord”.

În aceeaşi zi, a apărut un vizitator ciudat în insulele Azore, pe deasupra staţiei meteorologice guvernamentale de la Villa Do Porto. A fost un obiect alb luminos, care uneori părea de formă cilindrică, alteori mai degrabă în formă de lentilă şi care a făcut încet ocolul staţiei, la o altitudine cuprinsă între şase şi nouă mii de metri. Apoi, potrivit declaraţiilor meteorologului de serviciu făcute ziariştilor, obiectul s-a îndreptat spre nord-est, iar când a trecut pe deasupra staţiei ceasurile electromagnetice ale acesteia au fost oprite de câmpul produs de obiect, iar acele busolelor s-au rotit în toate sensurile.

La vremea incidentului, în regiunea Azorelor se aflau vase făcând cercetări în cadrul Anului Geofizic Internaţional. Ofiţerii de pe ele au refuzat să spună ziariştilor dacă şi instrumentele lor s-au deranjat în prezenţa OZN-ului semnalat de staţia meteorologică.

Antarctica, Africa de Sud, Franţa, Australia, Portugalia, Argentina, Atlanticul de sud – toate au primit vizite ale OZN-urilor.

Următoarea vizită a avut loc în America de Nord.

În noaptea de 2 spre 3 august 1965, zeci de mii de cetăţeni americani au asistat la un spectacol fantastic şi totodată fascinant, oamenii privind de pe marginea drumurilor, aflaţi alături de automobilele lor, sau pe străzi în faţa caselor lor, în parcuri şi pe poduri şi în alte locuri potrivite.

Din Dakota de sud până la frontiera mexicană şi dincolo de ea, cu toţii au văzut lumini viu colorate, zburând pe cer încoace şi încolo, în formaţii. Unii dintre martorii oculari au relatat că obiectele zburau în formaţie romboidală şi că virau în unghi/drept. Uneori luminile veneau izolate şi din când în când planau. Unele dintre ele, care erau la mare altitudine, intrau brusc în picaj până când atingeau o altitudine mică. Altele, care se aflau la mică înălţime, începeau brusc să urce la verticală, în faţa ochilor înmărmuriţi ai celor care le priveau.

Din când în când, câte unul dintre obiectele luminoase făcea o haltă, în general de numai câteva secunde; aceasta a permis unui tânăr de paisprezece ani din Tulsa, statul Oklahoma, să ia cu aparatul său fotografic, deşi de calitate modestă, un instantaneu extraordinar.

Timp de mai multe ore, oamenii din Tulsa au asistat la acest spectacol ciudat care se desfăşura pe cerul unei nopţi calde de vară. Printre ei a fost şi Alan Smith, acel băiat de paisprezece ani, fiul lui A. L. Smith, un specialist în turbomotoare al companiei American Airlines.

Spre ora unu şi treizeci de minute dimineaţa, în ziua de 3 august, Alan, tatăl său şi alte trei persoane au observat la o mică înălţime mişcările neobişnuite ale unui obiect multicolor care părea să se apropie de ei, înaintând pe nesimţite. Când acesta a ajuns doar la câteva sute de metri de ei, s-a oprit o clipă. Alan îşi potrivi aparatul său fotografic şi apăsă pe buton. De teamă că nu cumva să facă o dublă expunere pe acelaşi clişeu dacă ar mai fi făcut o fotografie, Alan îşi duse aparatul în casă şi apoi alergă repede afară, exact la timp ca să mai poată vedea obiectul ce se îndepărta.

În timpul fotografierii, el a orientat pe dibuite obiectivul aparatului său înspre acel lucru multicolor, întrucât în vizorul mic al acestui aparat de plastic oostînd doar 6,95 dolari el n-ar fi putut să vadă obiectul care era mic şi atât de departe. S-a aflat oare obiectul în câmpul vizual al aparatului când băiatul a apăsat pe buton? Şi a fost obiectul destul de strălucitor spre a impresiona filmul în culori, de o sensibilitate relativ mică (64-ASA), pe care l-a folosit?

Filmul a fost developat la un loc cu o mulţime de alte filme, într-o instalaţie automată pentru filme colorate. Când pelicula şi copiile i-au fost înapoiate, nu era nici o urmă care ar fi putut să fie un OZN. Pe nici o copie, este adevărat, însă aceasta era şi explicabil. Negativul acestui instantaneu special avea pe el doar un minuscul punct în colţul din dreapta jos al peliculei. Lucrătorul care a făcut copia a considerat instantaneul ca fiind voalat... şi n-a tras de pe el nici o copie.

Când însă această porţiune redusă a filmului a fost puternic mărită, rezultatele au fost extraordinare. OZN-ul apărea acolo, foarte clar divizat, de două benzi opace, în trei părţi. El avea formă de disc, aplatisat la bază, iar cele trei părţi erau exact aşa cum o spuseseră martorii oculari, albastru-verde, portocaliu-gălbui şi alb-crem.

Clişeul a fost examinat de specialişti în fotografie ai ziarului „Oklahoma City Journal", care, după ce au studiat şi negativul, îndelung şi cu multă grijă, au declarat că este autentic şi bine luat, aşa cum spusese băiatul care-l făcuse.

„Oklahoma City Journal" a publicat pe prima pagină a numărului său din 5 octombrie o imagine mărită a negativului original, ceea ce a produs o veritabilă senzaţie2.

„Indianapolis Tribune", un ziar care tocmai îşi scosese primul său număr, auzind despre fotografia de care am vorbit, a obţinut de la „Oklahoma City Journal". Autorizaţia să reproducă fotografia pe prima pagină a celui de-al doilea număr. Aceasta a apărut la 13 noiembrie 1965; întreaga ediţie, de mai bine de o sută de mii de exemplare, s-a vândut ca pâinea caldă. Unii chiar s-au deplasat mai mulţi kilometri, până la imprimeria aflată în altă localitate, ca să fie siguri că vor avea un exemplar al ziarului conţinând această fotografie, precum şi conţinutul articolului pe care eu l-am scris în legătură cu ea.

În cursul acelei nopţi memorabile de la 2-3 august 1965, un OZN strălucitor a planat pe deasupra localităţii Sherman, statul Texas. Ore întregi, staţiile de radio, posturile de poliţie cât şi alte servicii au fost asaltate cu rapoarte. Operatorul de televiziune Robert Campbell şi agentul de poliţie Peter McCollum, care-l însoţea în timp ce-i intervieva pe martorii oculari, au văzut obiectul cu ochii lor. Campbell a făcut o fotografie a OZN-ului în timp ce plana – cu o durată de expunere de două minute, în vreme ce el şi agentul de poliţie se uitau la obiect. Pelicula a fost supraexpusă, poate şi datorită strălucirii OZN-ului, însă a fost concludentă în sensul că a confirmat că exista efectiv ceva pe cer, aşa cum au spus-o şi oamenii.

Forţele Aeriene au pus acest obiect în acelaşi sac, cu toate celelalte pe care încercaseră să le considere ca nefiind nimic mai mult decât nişte stele; aceasta a fost prima „explicaţie" a celor petrecute în noaptea de neuitat amintită.

Referindu-se la această fotografie de la Sherman, statul, Texas, ziarul „Christian Science Monitor" a scris că: „Farfuriile zburătoare ce au fost observate la începutul lunii august pe cerul oraşului Texas vor pune pe gânduri oamenii de ştiinţă, pentru multă vreme.

2 În entuziasmul lor de a-şi asuma meritul realizării unei excepţionale fotografii, cei de la ziar au subliniat că este vorba de *Primul Instantaneu în Culori al unui OZN*, ceea ce însă nu a fost real.

Printre ele au fost o mulţime de apariţii semnalate în ultimul timp, în lumea întreagă. Aceasta dovedeşte neîndoios că de fapt se întâmpla ceva ciudat pe cer”.

În mod categoric, un mare număr de locuitori din Texas au observat ceva despre care chiar cercetători experimentaţi nu mai admit explicaţii sfidătoare. Ofiţerul de poliţie Lewis Sikes a observat pe cer un ciudat obiect luminos, pe la orele unu şi treizeci de minute în dimineaţa zilei de 31 iulie. El a fost impresionat de faptul că obiectul îşi schimba cu regularitate culoarea, în roşu, albastru şi alb. După ce l-a văzut planând timp de patruzeci şi cinci de minute, Sikes a semnalat prin radio cele văzute poliţiei rutiere din Oklahoma. Poliţia s-a pus în contact cu Baza Forţelor Aeriene de la Tinker, iar de acolo i s-a spus că obiectul se afla într-adevăr la o altitudine de vreo două mii cinci sute de metri şi că în zonă nu s-a semnalat nici un avion. Câteva minute mai târziu, şi Baza Forţelor Aeriene de la Carswell, aproape de Fort Worth, a reperat obiectul prin radar; amândouă staţiile au urmărit obiectul până la vreo douăzeci şi cinci de kilometri vest de Tinker, după care l-au pierdut din vedere.

După ce Forţele Aeriene au „explicat” oficial că obiectele care au invadat cerul statelor cu şesuri întinse la începutul lunii august n-au fost nimic altceva decât stele, şi după ce, ţinîndu-şi răsuflarea au declarat ziariştilor că staţiile radar de la Tinker şi Carswell n-au captat nici un ecou ricoşat de vreun OZN, aşa cum a relatat atât poliţia din Oklahoma cât şi cea din Texas, ziarului „Fort Worth Star-Telegram” i-a fost de ajuns. Într-un editorial ziarul a scris:

„Să se înceteze de acum înainte să fim luaţi în bătaie de joc, anume că astfel de obiecte n-ar fi «farfurii zburătoare».

Destui oameni cu mintea întreagă le-au văzut şi le-au semnalat fără a se înţelege între ei, din diferite locuri îndepărtate unele de altele. Descrierile făcute despre ceea ce au văzut se aseamănă prea mult între ele şi n-au nimic de-a face cu obiectele cunoscute.

Spre a ne convinge că nu există, ar trebui să se invoce altceva decât nişte rapoarte statistice indicând câte dintre «farfurii» au fost baloane meteorologice”.

Când presa a publicat în prima pagină ştirea despre afluxul de OZN-uri din noaptea de 2-3 august, Forţele Aeriene, prompte – sau poate grăbite – şi-au pus în funcţiune maşina de fabricat explicaţii. În ziua următoare, ziarele publicau cu litere mari comunicatul Forţelor Aeriene, în care se afirmă că toate aceste obiecte ciudate care au fost văzute de oameni n-au fost de loc ceva neobişnuit... ci exact patru stele: Betelgeuse, Rigel, Aldebaran şi Cappella, din constelaţia Orion. De data aceasta însă, unii ziarişti au început să devină sceptici faţă de aceste explicaţii firave, încât s-au dus şi au întrebat pe astronomii de profesie dacă cele patru stele ar putea să explice fenomenul.

Niciodată, după câte ştiu, Forţele Aeriene n-au fost contrazise atât de repede ca de data aceasta. Aceleaşi canale de comunicaţie, care au purtat pe

ele „explicaţia” Forţelor Aeriene, au purtat şi dezminţirea categorică venită din partea unor personalităţi de competenţă indiscutabilă, că Walter Webb, conferenţiar la Hayden Planetarium din Boston şi dr. Robert Risser, de la Planetariul de Ştiinţă şi Artă de la Oklahoma.

Dr. Risser a declarat: „Afirmaţia Forţelor Aeriene că aceste lumini n-au fost nimic altceva decât stele din constelaţia Orion se află faţă de adevăr cât se poate de departe”.

Iar conferenţiarul Webb a spus: „în momentul acelor apariţii pe cer, constelaţia Orion *a fost vizibilă numai de pe cealaltă parte a Pământului*”.

În „explicaţia” Forţelor Aeriene s-a comis o eroare de 20 000 kilometri. Unii, cinici, ar putea spune că lucrurile au decurs, totuşi, ceva mai bine decât ca de obicei.

Dar această extraordinară greşeală a cenzurii oficiale a atras serios atenţia presei şi tot mai mulţi ziarişti au aflat despre falsul din aceste declaraţii ale Forţelor Aeriene cu privire la OZN-uri.

Spre a urmări mai bine lucrurile, să citǎm câteva exemple ale acestei reacţii şi să începem cu o ştire a agenţiei „United Press > International”, pe care ziarele din Duluth, statul Minnesota, au publicat-o sub titlul: *Mii de persoane văd obiecte zburătoare*. *Avioane cu reacţie urmăresc OZN-uri deasupra regiunii Duluth*.

„Houghton, Michigan, 7 august. Personalul Bazei radar a Forţelor Aeriene din Peninsula Keweenaw a anunţat astăzi că ieri a avut loc un contact radar neîntrerupt cu zece obiecte zburătoare neidentificate care au trecut în formaţie în «V» pe deasupra Lacului Superior.

Aceste obiecte au venit de la sud-vest şi s-au îndreptat spre nord-nord-est, zburând cu o viteză de vreo 14 000 km/oră. Potrivit spuselor radariştilor. Ele se aflau la altitudinea de 1 500 până la 5 000 metri.

Într-altă parte, pe deasupra regiunii Duluth alte şapte obiecte au fost observate; avioane cu reacţie s-au luat pe urmele lor» dar neputând rivaliza cu viteza OZN-urilor, au fost cu uşurinţă lăsate mult în urmă”.

Comparând cele întâmplate cu „explicaţia” oficială, ziarul „Alameda Times-Star” din California a scris la 10 august 1965 următoarele:

„*Oare câţi oameni sunt atinşi de anomie în Statele Unite*?”

„Potrivit purtătorilor de cuvânt ai Forţelor Aeriene, o mulţime de slujbaşi ai poliţiei, adjuncţi de şerifi şi alte persoane, între oare chiar şi unii membri ai Forţelor Aeriene, au fost atinşi de o formă relativ uşoară de anomie, adică au pierdut în-demînarea de a numi un obiect cu numele său, aşa cum a dovedit-o incapacitatea lor de a recunoaşte obiecte atât de obişnuite cum sunt baloanele meteorologice, planetele, cometele şi altele, când le observă pe cerul unei regiuni atât de întinse ca aceea de deasupra a opt state. Desigur, ei au observat destul de bine aceste obiecte, însă ei comit eroarea de a le lua drept Obiecte Zburătoare Neidentificate, denumite mai popular farfurii zburătoare.

Faptul că purtătorii de cuvânt ai Forţelor Aeriene au fost în măsură să spună că sute de relatări despre apariţii de OZN-uri, provenind dintr-o regiune tot atât de întinsă cât jumătate din Europa, au fost denaturate, şi în special faptul că ei au fost în măsură s-o facă în 24 de ore de la primirea acestor relatări, trebuie să fie socotit drept unul dintre cele mai remarcabile exemple ale tuturor timpurilor de diagnostic fulger de masă.

Aşa ar putea fi, dacă purtătorii de cuvânt ai Forţelor Aeriene nu s-ar înşela. De fapt, actualmente iese la iveală că – aşa cum de altfel mii şi mii de oameni bine informaţi au bănuit-o ani în şir – purtătorii de cuvânt ai Forţelor Aeriene s-au înşelat încă o dată. Potrivit unei ştiri a Agenţiei «United Press International», provenind din Houghton, Michigan, personalul de la baza radar a Forţelor Aeriene din Peninsula Keweenaw a semnalat că a avut loc, în timpul ultimului weekend, un «contact radar neîntrerupt» cu şapte până la zece Obiecte Zburătoare Neidentificate care zburau în formaţie de «V» pe deasupra Lacului Superior. Obiectele au venit dinspre sud-vest şi s-au îndreptat spre nord-nord-est, zburând cu viteza de circa 14 000 km/oră, la o altitudine variind între 1 500 şi 5 000 metri.

Ceea ce deosebeşte această relatare de o mulţime altele, în care a fost în cauză personalul Forţelor Aeriene, în cursul ultimilor ani, este faptul că de data aceasta ea nu a fost însoţită de un paragraf «care să explice» că până la urmă obiectele au fost identificate ca fiind un zbor de raţe, comete, baloane sau altceva la fel de obişnuit.

Oare de ce?

Motivul cel mai plauzibil pare să fie faptul că purtătorii de cuvânt ai Forţelor Aeriene, a căror sarcină este de a explica ceea ce pare neverosimil, prin asimilare cu ceva obişnuit, au avut în ultima vreme o asemenea supraîncărcare cu treburi încât sau au început să cadă la pat de oboseală, sau superiorii lor sunt pe cale de a trage concluzia că au făcut ca Forţele Aeriene să apară ridicole.

Dintre aceste două, ultima ipoteză pare mai plauzibilă. Sarcina de a căuta să eviţi apariţia panicii în public – ca o raţiune neîndoielnică a politicii tradiţionale a Forţelor Aeriene de a identifica obiectele zburătoare ca fiind baloane meteorologice etc. – Constituie o sarcină care nu poate fi asumată la infinit, mai ales dacă ceea ce se presupune că ar putea deveni o cauză a panicii este o masă de obiecte ciudate care perseverează să apară în locuri unde poate să le vadă un mare număr de oameni. Nu mai este posibil să faci această, după cum nu este posibil ca un individ să fie cuprins de panică mai mult de câteva ore. Devine prea obositor. Poţi să eviţi câtva timp o hoardă de omuleţi verzi venind din cosmos. Curând oboseşti însă şi te hotărăşti să întreprinzi altceva, chiar dacă nu faci nimic mai mult decât să te aşezi jos.

Oricare ar putea fi motivul pentru care purtătorii de cuvânt ai Forţelor Aeriene au devenit mai puţin guralivi, a trecut de mult vremea de când guvernul ar fi trebuit să dea la iveală tot ceea ce ştie despre OZN-uri.

Se admite în general în cercurile ştiinţifice că Pămlntul nu este singurul corp ceresc pe care se află viaţă inteligentă, şi întrucât chiar noi suntem în curs de a invada cosmosul, ar fi absurd să presupunem că locuitorii altor lumi n-au făcut-o deja.

Cu alte cuvinte, n-ar fi de loc surprinzător dacă azi sau mâine am afla că OZN-urile sunt cosmonave venite din altă regiune a sistemului solar – jsau dinafară lui. De fapt, ar fi chiar mai surprinzător să aflăm că ele nu sunt aşa ceva. În aceste condiţii, singurul fel în care guvernul poate aduce un serviciu interesului public general în acest domeniu este de a face cunoscut tot ceea ce se ştie despre acest fenomen".

Aşa remarcabile cum au fost prin ele înseşi aceste apariţii de OZN-uri, din iulie şi august 1965, la fel de remarcabil şi de o mare importanţă a fost neaşteptatul şi extraordinarul reviriment manifestat de o bună parte a presei americane cu privire la ceea ce s-a petrecut, cât şi în privinţa sentimentului pe care l-a avut când şi-a dat seama că de ani de zile a fost în mod sistematic indusă în eroare, prin declaraţii prefabricate, fiind la mijloc deci o treabă a politicii guvernamentale. Aceasta a. fost mult aşteptata spărtură, pentru care noi, cei de la NICAP, am luptat şi am sperat atâta. Date fiind aceste condiţii, guvernul ar trebui ca în cele din urmă să-şi deschidă dosarele sale secrete cât şi cele clasate şi să le pună la dispoziţia publicului pentru cercetare amănunţită.

Forţele Aeriene, cărora aici li se poate spune şi Departamentul Apărării, au ieşit compromise şi cu obrazul pătat din evenimentele din iulie şi august. Ele şi-au pierdut prestigiul faţă de presă şi agenţiile de ştiri. Acea parte a populaţiei care nu s-a lăsat înşelată de „explicaţiile" sale lipsite de logică, şi care n-a încetat de a cere Forţelor Aeriene să dea mai multe fapte şi mai puţine născociri, a câştigat noi şi puternici partizani. Pentru politica de cenzură luna august a umplut paharul eşecului.

Iar aceasta, n-a fost decât începutul. Într-adevăr:

Locul: O şosea principală în apropiere de Damon, ţinutul Brazoria, statul Texas.

Dată: 3 septembrie 1965, pe la orele unu dimineaţa.

Martori principali: locţiitorul şef B. E. McCoy şi ofiţerul de-poliţie Robert Goode, amândoi brevetaţi ai şcolii de poliţie şi aparţinând biroului şerifului de la Angleton.

În raportul lor oficial se arată următoarele:

În timp ce se deplasau cu maşina lor de patrulare, cei doi oameni au văzut zburând un imens obiect. Ei l-au putut vedea bine în lumina strălucitoare a Lunii. Potrivit aprecierii lor, obiectul avea o lungime de vreo şaizeci de metri,

grosimea la centru de doisprezece până la cincisprezece metri, subţiindu-se treptat către partea din faţă şi spre înapoi. În faţă, obiectul era prevăzut cu o lumină strălucitoare de culoare purpurie, iar în partea dinapoi o lumină albastră, mai slabă, ce clipea. Atenţia lor le-a fost atrasă tocmai de aceste lumini.

Goode şi însoţitorul său au continuat să meargă în direcţia Damon, circa un kilometru, după care au ieşit alături de drum ca să poată privi acest spectacol ciudat. Cei doi oameni s-au aplecat în afara portierelor maşinii ca să examineze prin binoclu acest obiect.

Deodată, fără să-şi schimbe viteza, obiectul începu să coboare în picaj drept spre maşină. Când a ajuns la numai vreo treizeci de metri deasupra pământului, ofiţerii de poliţie au văzut perfect, în clarul de Lună, umbra obiectului gonind pe deasupra solului, venind drept spre automobilul lor ale cărui faruri erau aprinse. Goode, care era aplecat pe portiera dinspre partea volanului, a simţit bine dogoarea emanată de lumina purpurie ce clipea din faţa OZN-ului. El porni maşina, în timp ce obiectul se afla la nu mai mult de cincizeci de metri înapoia lor.

Mergând cu viteza de o sută şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră, pe o şosea care de fapt nu se preta la aceasta, ei au ajuns curând la Damon. Ulterior, ei au recunoscut, în faţa ofiţerului Forţele Aeriene care i-a anchetat, că au fost rău speriaţi de ceea ce li s-a întâmplat.

După ce au stat la Damon câteva minute, în care timp şi-au revenit, cei doi ofiţeri de poliţie s-au hotărât să se reîntoarcă la faţa locului „Ne mai era încă teamă”, a declarat McCoy ziariştilor – „dar am vrut să vedem ce-a fost acel obiect, încât neAam înapoiat”.

Ajungând acolo, McCoy şi Goode şi-au dat însă seama că nu erau singuri. Ei au relatat autorităţilor că au văzut imediat luminile imensei nave şi că aceste lumini îşi schimbau intensitatea tot aşa cum au procedat cu câteva clipe înainte ca obiectul să fi început să coboare în picaj spre ei. Nu le-a mai trebuit nimic. Din nou în mare grabă s-au înapoiat la Damon, cu aceeaşi viteză ca prima dată3.

3 Ei au făcut un raport scris adresat şerifului şi a doua zi au fost interogaţi de un anchetator al Bazei Forţelor Aeriene de la Ellington, maiorul Laurence R. Leach, Jr. Relatarea menţionată mai sus a fost luată din raportul lor, o copie a acestuia aflîndu-se în dosarele organizaţiei NICAP, de la Washington.

În cursul aceleiaşi nopţi, însă la o distanţă de vreo trei mii de kilometri, alţi ofiţeri de poliţie au avut de făcut faţă unor probleme de acelaşi gen, la Exeter, New Hampshire.

Cu puţin înainte de cele petrecute în Texas, doi ofiţeri de poliţie cu experienţă din Exeter au fost trimişi ca să cerceteze cazul unui automobil ce fusese rău parcat în apropiere de, bariera oraşului şi anume: nu se afla complet în afara părţii carosabile, prin aceasta constituind un pericol de accident. Lucrurile s-au petrecut pe la orele douăsprezece şi treizeci de minute.

Cei doi ofiţeri de poliţie au găsit în automobil două femei aproape moarte de frică. Cea de la volanul maşinii a declarat că au fost urmărite aproape douăzeci de kilometri de un fel de obiect aerian imens, care emitea o lumină de un roşu strălucitor. Ofiţerii de poliţie au liniştit pe cele două femei, au examinat împrejurimile şi n-au zărit nici un obiect, după care le-au ajutat să-şi reia drumul.

La orele unu şi patruzeci şi cinci de minute, un tânăr de optsprezece ani din Exeter, Norman Muscarello, a intrat buzna la postul de poliţie de la Exeter, epuizat de alergătură. „El era – potrivit celor spuse ulterior ziariştilor de către ofiţerul de serviciu – alb ca varul de frică şi tremura ca vargă, încât nu putea vorbi”.

Când Muscarello şi-a revenit şi şi-a recăpătat respiraţia, el a relatat ofiţerului de serviciu Reginald Toland şi agentului de poliţie Bertrand un incident extraordinar.

Pe când se întorcea acasă pe şoseaua 150, a declarat tânărul, deodată totul în faţa să s-a luminat în roşu aprins şi un fel de navă ciudată a apărut pe deasupra unui pâlc de copaci. El a declarat că la apropierea obiectului a putut să vadă patru sau cinci lumini roşii extrem de vii, aşezate în linie, din faţă până în spate, la baza navei. Aceste lumini se stingeau şi se aprindeau într-o anumită succesiune: l-2-3-4-5-4-3-2-1.

Speriindu-se rău, Muscarello a spus că s-a trântit înapoia unui zid scund de pietre şi s-a ghemuit acolo în timp ce obiectul a trecut încet pe deasupra, fără zbomot şi la o distanţă nu mai mare de vreo treizeci de metri, pe deasupra locului unde s-a ascuns. El a declarat ofiţerilor de poliţie că obiectul a planat câtva timp exact deasupra unei case din apropiere, apar-ţinând lui Clvde Russell, ceea ce i-a permis să constate că nava era mai lungă decât casa. El a apreciat că lungimea obiectului a fost probabil de vreo treizeci de metri. O clipă mai târziu, acesta s-a înapoiat în direcţia din care a venit şi a dispărut înapoia aceloraşi copaci pe deasupra cărora Muscarello l-a văzut pentru prima oară.

Tânărul a alergat acasă la Russell şi a început să bată în uşă, cerând să fie lăsat să intre înăuntru. Crezând că este vorba de un beţiv, Russell n-a dat atenţie strigătelor. De îndată ce Mus-carello şi-a dat seama că nu va fi primit, a început să alerge înspre postul de poliţie.

După ce cei doi ofiţeri de poliţie au ascultat relatarea tînăru-lui – pentru a doua oară în această noapte li se aducea la cunoştinţă despre acest obiect ciudat cu lumini roşii care a apărut în regiune – Toland a trimis pe ofiţerul

Bertrand înapoi la faţa locului, să examineze împrejurimile, cât şi pentru a îndepărta orice teamă pe care ar fi putut-o produce bătăile în uşă ale băiatului.

Bertrand a parcat maşina poliţiei în afara părţii carosabile, alături de câmpul care era mărginit de pâlcuri de copaci, înapoia cărora se declarase anterior că obiectul a dispărut. Împreună, Bertrand şi Muscarello au coborât din maşină. Tânărul a arătat locul aproximativ unde a văzut obiectul pentru ultima oară. Ei n-au descoperit nimic neobişnuit. Bertrand a scos o lampă de proiecţie puternică şi a luminat câmpul cu ea. Exact în acel moment, după cum ulterior au relatat autorităţile, ei „au văzut un obiect mare, întunecat, care avea dedesubt un şir de lumini de un roşu aprins”, îndreptate înspre câmp, pe deasupra copacilor. Îşi aprinsese luminile şi le orienta acum în direcţia celor doi oameni care se aflau înapoia acelei lămpi de proiecţie. Altitudinea... nu mai mult de douăzeci de metri.

Bertrand şi-a scos pistolul său mare, dar a renunţat de îndată să-l folosească. Muscarello s-a precipitat să intre în maşina poliţiei, ceea ce a făcut şi ofiţerul. Amândoi au declarat ulterior că lumina roşie a fost atât de orbitoare încât s-au temut că i-ar fi putut arde sau orbi. Aceste lumini se aprindeau şi se stingeau într-o anumită ordine, începând din cap până la coadă şi înapoi: l-2-3-4-5-4-3-2-1. Potrivit spuselor celor doi oameni, această strălucire extraordinară părea să producă un fel de halo în jurul navei.

Bertrand a cerut prin radio ajutoare. Ulterior, Muscarello a relatat că în timp ce Bertrand vorbea la microfon, atenţia i-a fost atrasă de agitaţia dintr-un grajd apropiat în care caii nechezau şi izbeau cu copitele în stănoage, iar câinii lătrau furioşi. Acest fapt, confirmat de Bertrand, a fost adesea semnalat când OZN-urile au apărut la altitudine joasă. După cât se pare, animalele aud şi simt prezenţa OZN-urilor înaintea oamenilor.

Potrivit celor arătate în registrul de procese-verbale al postului de poliţie de la Exeter, Bertrand şi Muscarello n-au fost în măsură să determine exact, din cauza strălucirii farurilor, nici forma şi nici dimensiunile OZN-ului, dar amândoi au declarat că au putut să vadă, în lumina aceloraşi faruri, că nava avea corpul confecţionat dintr-un material solid. Potrivit spuselor lor, ea avea forma unui cu şi avea aspect metalic. N-au văzut nici aripi, nici coadă şi nici vreun ampenaj.

Răspunzând cererii de ajutor a lui Bertrand, ofiţerul de poliţie David Hunt s-a dus în mare grabă la faţa locului. El a ajuns la timp, încât a fost în măsură să confirme spusele celor doi; de fapt el a putut să privească OZN-ul circa şase minute. Apoi obiectul s-a îndepărtat încet, în timp ce luminile sale de un roşu aprins au continuat să clipească în succesiunea lor ciudată.

Ca urmare a unei înţelegeri anterioare, comisariatul de poliţie de la Exeter a semnalat imediat incidentul Bazei Forţelor Aeriene de la Pease, şi în ziua în care a urmat au venit doi ofiţeri de la acea Bază care au interogat pe cei trei martori oculari.

După ce au plecat, ofiţerii de poliţie au fost intervievaţi şi de un reprezentant al organizaţiei NICAP. Lui Raymond Fow-ler,.. care a luat acest interviu pentru NICAP, i s-a spus că ofiţerii din Forţele Aeriene au arătat un interes aparte în privinţa dimensiunilor şi formei OZN-ului şi au asigurat pe ofiţerii 'de poliţie că în momentul acelei apariţii n-au existat în zonă nici avioane şi nici 'baloane şi că în ultima săptămână, anterioară incidentului de la Exeter, Baza de la Pease a primit în fiecare noapte semnalări cu privire la OZN-uri. Cel mai interesant lucru poate, dintre toate, a fost faptul că anchetatorii Forţelor Aeriene au cerut ofiţerilor de poliţie să nu spună nimic ziariştilor asupra celor petrecute. Din fericire, a fost prea. Târziu pentru acest fel de „cooperare”; oamenii erau deja la curent cu cele întâmplate, consemnate în registrul comisariatului de poliţie.

Incidentele din Texas şi Exeter despre care am vorbit sunt mai aparte prin aceea că este vorba de două evenimente care au avut loc în aceeaşi noapte şi care au fost semnalate de ofiţeri de poliţie după ce chiar ei au văzut de aproape OZN-urile. Obiectele văzute au fost similare, fără a fi fost însă identice şi putem spune acelaşi lucru şi despre modul cum ofiţerii de poliţie au reacţionat faţă de ele.

Cum s-a mai spus, cel mai mare val de apariţii în masă şi mai de lungă durată din istoria OZN-urilor a avut loc în noaptea de 2 – 3 august 1965, durând mai multe ore şi întinzîndu-se de la frontiera canadiană până în partea sudică a Noului Mexic.

În dimineaţa de 3 august, au fost făcute în apropiere de Santa Ana, California, trei dintre cele mai bune fotografii de OZN-uri pe care au reuşit să le realizeze civilii. În această carte au fost incluse reproducerile după originalul acestor fotografii, făcute ide un anume Rex Helfin. El este anchetator de accidente de circulaţie, făcând parte din Comisia pentru controlul circulaţiei pe drumurile publice, de la Los Angeles. Una dintre sarcinile sale principale este să facă fotografii la faţa locului în cazurile unor accidente de circulaţie, în care scop el a avut un aparat de fotografiat tip „Polaroid”. Ca de obicei, în dimineaţa de 3 august el avea aparatul fotografic încărcat, gata spre a fi folosit. În el se afla un film de 3 000 AŞA. Aparatul a fost echipat cu un exponometru electronic, care în mod automat se ajustează pentru o expunere adecvată; nu-i mai rămânea decât să orienteze aparatul şi să declanşeze obturatorul.

Helfin a relatat că în timp ce mergea în camioneta sa pe Myford Road, în apropiere de Santa Ana, a zărit un obiect neobişnuit apropiimdu-se de drum. El şi-a oprit camioneta, a apucat aparatul fotografic ce se afla lângă el, şi a făcut din interiorul camionetei, cât a putut mai repede, trei fotografii (pe două dintre acestea se poate vedea clar oglinda retrovizoare din exteriorul camionetei). În timp ce obiectul s-a îndepărtat, Hef-lin a eoborît din camionetă şi a făcut o a patra fotografie.

Când Helfin a încercat să ia contact prin radio cu serviciul său, în timp ce OZN-ul s-a aflat în apropiere de maşină, radioul n-a putut fi pus în funcţiune4. Dar îndată ce OZN-ul s-a îndepărtat, radioul a început să funcţioneze perfect.

Câteva săptămâni mai târziu, agenţia „United Press International” din Los Angeles a auzit vorbindu-se despre aceste fotografii şi a solicitat lui Helfin permisiunea să le examineze.

4 Lucru confirmat ulterior de şeful lui Heflin.

UPI a predat fotografiile spre examinare specialiştilor săi. După un îndelungat studiu al acestora şi după ce au fost făcute în acelaş loc fotografii cu acelaşi aparat folosit de Helfin, specialiştii în fotografie ai agenţiei UPI au ajuns la concluzia că acestea au fost realizate aşa cum a spus Helfin; că, indiferent ce ar putea să fie obiectul, fotografiile au fost. Autentice.

UPI a distribuit clişeele ziarelor şi revistelor, cât şi staţiilor de televiziune din toată ţara.

Între timp, un ins pretextând că vine din partea organizaţiei NORAD i-a cerut lui Helfin să-i predea clişeele originale în vederea unei „examinări oficiale”, ceea ce, din nefericire, Helfin a făcut. Ulterior, atât NORAD cât şi Forţele Aeriene au declarat că n-au fost în posesia acestor clişee originale.

Că Forţele Aeriene au denunţat aceste fotografii ca fiind „o mistificare fotografică” era de aşteptat. Evident, în condiţii de cenzură, ei n-ar fi putut „identifica” obiectul ca fiind altceva. A fi admis că ele erau nişte imagini autentice ale unui obiect necunoscut, ar fi însemnat să oontravină tezei oficiale în sensul că OZN-urile nu există. Independent de concluziile la care au ajuns, Forţele Aeriene n-au avut 'de ales decât să conteste fotografiile lui Helfin, cum le-au contestat pe toate celelalte. Mai înainte, declarîndu-le contrafăcute.

Acuzaţia de „mistificare” a fost repede infirmată de Ralph Rankow, specialist fotograf al organizaţiei NICAP, din New York, precum şi de un grup de anchetatori lucrând sub conducerea doamnei Isabel Epperson, de la organizaţia NICAP, din Los Angeles. Doamna Epperson a precizat numele membrilor acestui grup de la Los Angeles, şi anume: inginerul Ed Evers; John Gray, inginer la „North American”, lucrând în cadrul programului Apollo; un specialist în fotogrammetrie neidentificat, aparţinând unei alte mari întreprinderi spaţiale din Los Angeles; Zan Overall, consilier tehnic al acestei comisii.

După ce au studiat cu răbdare şi grijă fotografiile şi pe fotograf, aceştia au ajuns la concluzia la care deja ajunseseră Rankow şi Clay T. Miller, fotograf şef la „Santa Ana Register”, şi. Anume că n-a fost nici o mistificare în privinţa fotografiilor lui Helfin.

Acuzaţia Forţelor Aeriene a avut mai multe puncte slabe.

Primul: că n-a fost posibil, potrivit celor afirmate de Forţele Aeriene, să faci cu un aparat Polaroid trei fotografii atât de repede, cum le-a făcut Helfin.

Experienţa a arătat că totuşi puteau fi făcute.

Al doilea: susţinerea Forţelor Aeriene că fundalul fotografiilor era neclar, datorită nepuncrii la punct a aparatului, a fost de asemenea inadmisibilă. Anchetatorii de la organizaţia NICAP – cât şi alţii care au examinat fotografiile pentru a stabili faptele – au ajuns la concluzia că această pretinsă neclaritate s-a datorat de fapt mişcării aparatului; cu alte cuvinte rnîinile lui Helfin n-au fost absolut imobile când a făcut fotografiile. Aceasta ar putea să însemne că el a lucrat emoţionat, ceea ce nu este de loc surprinzător.

Ceea ce poate, constitui cea mai importantă caracteristică a fotografiilor este aceea pe care Forţele Aeriene au omis s-o menţioneze, pesemne pentru motive bine determinate.

Pe fotografia nr. 1, aceea pe care Helfin a făeut-o pe când obiectul era cel mai aproape, se poate remarca uşor o pată circulară, exact dedesubtul obiectului, mai luminoasă decât zona învecinată. Aceasta este bine delimitată şi foarte vizibilă, chiar sub obiect şi nicăieri în altă parte.

Mărind fotografia, ea pare a fi un amestec de praf şi nisip şi alte firişoare uşoare, având o înălţime de treizeci de centimetri sau mai mult, exact şi numai dedesubtul obiectului.

Orice a reprezentat, este vorba de un efect care de multe ori mai înainte a fost semnalat în legătură cu OZN-urile, în timp ce acestea treceau în special pe deasupra zăpezii, când martorii oculari au relatat că zăpada s-a înălţat în vârtejuri înspre OZN-uri. La 20 august 1962, nişte oameni de la Diamantina, Brazilia, au relatat autorităţilor că un fenomen de acest fel a supt orice firicel de praf de pe suprafaţa solului pe deasupra căruia a planat un OZN la numai câţiva metri. Păstrez o declaraţie dată sub prestare de jurământ de către directorul general şi inginerul şef ai staţiei de radioemisie de la. St. Louis, în care aceştia au relatat că într-o dimineaţă, în 1953, au plecat să pescuiască în renumitul Lac Ozarks. La vreo trei sau patru sute de metri de mal, motorul a avut o pană. Ei au rămas acolo în ceaţă, aşteptând să treacă vreo ambarcaţiune care ar fi putut să-i ajute; la un moment dat au auzit un şuierat greu. N-au putut să vodă nimic, până când ceaţa nu s-a ridicat puţin: în acel moment, la vreo treizeci de metri de ei şi nu mai mult de un metru şi jumătate deasupra apei liniştite a lacului, ei au văzut un obiect strălucitor în formă de disc. Acesta se balansa încet şi cei doi oameni au remarcat că exact în dreptul lui apa făcea mii de valuri miei, foarte ascuţite. O clipă după aceea, ceaţa a acoperit totul şi prietenii mei, nemaiaşteptîrud ajutor, au început să vâsleascâ spre mal, folosindu-şi pălăriile în loc de vâsle.

Efectul pe care l-au semnalat, mici valuri fluturânde de sub OZN, a fost de asemenea remarcat şi de Clint Walker, foarte cunoscut în legătură cu serialul de televiziune „Cheyenne”. El mi-a povestit în 1962 despre un incident pe care l-a avut împreună cu un alt pescar amator, de-a lungul unui fluviu, în timp ce ambarcaţiunea lor a fost lăsată să fie dusă de apă pe sub crengile

copacilor. Pe când se odihneau şi fumau, un OZN în formă de disc a venit încet şi fără zgomot de-a lungul râului, la vreo doi metri deasupra apei. În timp ce el a traversat fără zgomot locul retras de pe râu, în care Walker şi tovarăşul său pescuiseră, ei au remarcat că dedesubtul OZN-ului apa dansa, furioasă, formând un cerc de valuri minuscule, care avansa o dată cu OZN-ul şi era fără îndoială cauzat de el.

Ca şi ceilalţi prieteni ai mei, de pe Lacul Ozarks, Walker şi tovarăşul său au considerat că au pescuit destul în ziua aceea.

Încât, n-am fost surprins în mod deosebit când am văzut acele cercuri în fotografiile lui Helfin. De fapt, cred că şi Forţele Aeriene le-au văzut, însă au omis oarecum să le menţioneze în „analiza" acestor clişee. Sau au încercat măcar să le omită.

La sfârşitul anului 1965, după un an plin de aterizări şi interferenţe electromagnetice cauzate de OZN-uri, după numeroase întâmplări în care s-a semnalat că au fost văzute OZN-uri de un mare număr ide oameni în acelaşi timp, zeci de ziare şi reviste americane au cerut să se pună capăt politicii de cenzură şi de secret pe care guvernul a impus-o în acest domeniu, de atâţia ani. La sfârşitul anului 1965, toate aceste publicaţii, pe care le-am menţionat, cât şi multe altele au propus ceea ce organizaţia NICAP a cerut încă din 1956.

Aceste publicaţii au considerat, ceea ce NICAP a considerat de multă vreme, că cetăţenii americani, care de fapt suportă cheltuielile Ministerului Apărării, merită amabilitatea de a li se spune adevărul obţinut prin anchetele făcute de armată în privinţa OZN-urilor, şi că americanul de rând e destul de echilibrat ca să cântărească informaţiile pe care le-ar primi, oricât de ciudate ar fi ele, informaţii care au fost adunate din bani publici, pentru utilitate publică.

În ultimele zile ale anului 1965, apariţiile de OZN-uri în Statele Unite au fost în descreştere (în afară, poate, de numeroase pene de curent electric) şi propagandiştii de la Pentagon au mai căpătat un răgaz. Au existat însă unele indicii că n-a fost niimic mai mult decât o scurtă întrerupere; în numărul din ianuarie 1966 al revistei „True" a apărut un articol al maiorului Donald E. Keyhoe, director al organizaţiei NICAP, având deci acces la toate dosarele şi izvoarele NICAP-ului, intitulat: *Cenzura Forţelor Aeriene ale Statelor Unite şi apariţiile de OZN-uri*. În articol, autorul a relatat despre OZN-urile care au însoţit unele dintre capsulele şi rachetele noastre cosmice, precum şi despre declaraţiile competente ale viceamiralului R. N. Hillenkoetter, fost director al C.I.A., iar ulterior la NICAP; ale contraamiralului Delmar Fahmey, fostul şef al programului Marinei de rachete dirijate; ale colonelului Dewey Fournet, fost reprezentant al serviciului de informaţii al Forţelor Aeriene în anchetele privind OZN-urile; cu toţii au afirmat că sunt de acord cu declaraţia făcută de Al-bert M. Chop, director adjunct al serviciilor publice din Administraţia Naţională pentru Aeronautică şi Cosmonautică (NASA), care a spus:

„De multă vreme sunt convins că «farfuriile» sunt de origine interplanetară. Suntem supravegheaţi de fiinţe venite din Cosmos”.

Raportul primit din partea bazelor ştiinţifice din Antarctica, la începutul lunii iulie, semnalând că acestea cu fost vizitate de un imens OZN biconvex care a provocat pană instrumentelor lor electromagnetice, a avut o largă publicitate. Când evenimentele cu totul deosebite din noaptea de 2 – 3 august au ocupat prima pagină a ziarelor şi când Pentagonul a încercat să acrediteze ideea că n-au fost decât patru stele din constelaţia „Orion” (care nici măcar n-au fost vizibile în Statele Unite la vremea acelor apariţii de OZN-uri), ziarele indignate de pe tot cuprinsul ţării şi-au îndreptat săgeţile împotriva cercurilor oficiale care denaturează adevărul.

Ziarul „Fort Lauderdale News” a publicat un articol intitulat: În *pofida îndoielii specialiştilor*, *Obiectele Zburătoare Neidentificate poate că existăîn fapt*. *Forţele Aeriene afirmă în continuare că luminile de pe cer nu sunt decât stele*.

Ziarul „Riehmond News-Leader”, statul Virginia, a scris: „încercările de a nega – prin intermediul explicaţiilor de felul celor arătate în proiectul Bluebook5 – apariţiile de OZN-uri n-ar putea să elucideze misterul, ci, din contră, va face ca să crească bănuielile acelora care cred că există un dedesubt pe care Forţele Aeriene nu vor să-l cunoaştem. Dacă funcţionarii din cadrul proiectului Bluebook vor ca să nu se mai vorbească despre OZN-uri, ar face bine dacă ar schimba metoda”.

5 Ancheta obişnuită cu privire la OZN-uri.

Din ziarul „Christian Science Monitor”:

„Un mare număr de persoane au văzut lucruri despre care acum chiar şi anchetatori cu experienţă recunosc că n-au vreo explicaţie.

A fost fotografiat (deasupra Texasului); N-a fost nici o inversiune de temperatură; N-a fost vreun balon de sondaj.

Este vorba de cazul cel mai tipic pentru elucidarea misterului farfuriilor”.

Ziarul „Wall Street Journal” a publicat un articol lung şi bine conceput cu privire la enigma OZN-urilor, în ziua imediat următoare evenimentelor din august. Apariţia lui în acest ziar şi la acea vreme a constituit un indiciu că cea mai răspândită publicaţie a cercurilor financiare din ţară a avut de asemenea îndoielile sale cu privire la „explicaţiile” oficiale.

În ziarul „Meriden Journal” din Connectieut, s-a' scris:

„în dosarele Forţelor Aeriene există numeroase rapoarte făcute de piloţi confirmaţi, care s-au întâlnit în zbor cu OZN-uri având performanţe fantastice. Aceşti piloţi nu sunt nişte mistificatori, după cum nu sunt nici numeroşii oameni care au văzut pe cer obiectele extraordinare”.

În ziarul „Dallas Morning News” s-a scris:

„Forţele Aeriene au afirmat că toate apariţiile de OZN-uri pot fi explicate ca fenomene cunoscute şi totodată au adăugat că n-au putut să explice 633 dintre ele. Aceasta ne aduce aminte de acel astronom englez care, în 1957, exact în ajunul lansării de către Uniunea Sovietică a primului satelit, a declarat: «Călătoria cosmică este categoric o absurditate!» „

Ziarul „Vichita Eagle”:

„OZN-urile rămân nu numai un subiect de interes permanent, dar şi unul oare cere în mod legitim să se întreprindă o anchetă”.

Ziarul „Seattle Times”:

„Oare n-aveţi impresia că atunci când este vorba de farfurii zburătoare, Forţele Aeriene le neagă cu şase luni înainte?” Ziarul „Coos Bay World”, statul Oregon:

„Credem că a sosit vremea ca Forţele Aeriene să aducă la cunoştinţă publicului tot ceea ce ştiu despre aceste obiecte cât şi rezultatele anchetelor pe care le-au întreprins”.

În domeniul Obiectelor Zburătoare Neidentificate, cele două trăsături principale ale anului 1965 au fost probabil următoarele:

Apariţiile repetate ale acestor obiecte în prezenţa unor grupuri de oameni.

Schimbarea remarcabilă şi dătătoare de speranţe, survenită în atitudinea ziarelor, aşa cum a fost exprimată în editoriale şi în ştirile cu privire la OZN-uri.

De la 24 la 27 ianuarie 1965, ziare din Washington şi Staunton, Norfolk, şi Winchester, Virginia, au semnalat numeroase incidenţe cu OZN-uri la mai puţin de două sute de kilometri de capitala ţării. În general ele au fost aduse la cunoştinţă de grupuri de oameni care au afirmat că au văzut nave în formă de stup de albine, strălucitor iluminate, adesea aterizate pe sol. Printre aceşti martori oculari au fost elevii şi personalul de la două şcoli. La 16 octombrie un disc având diametrul de 1,2 metri a aterizat pentru scurtă vreme la vreo treizeci de metri de elevii de la şcoala primară din Spring Grove, Pennsylvania. Un exemplu tipic de apariţii în faţa unui grup de persoane s-a petrecut în faimoasa noapte de 2 – 3 august, când zeci de mii de persoane, printre care numeroşi ofiţeri de poliţie şi aviatori, au semnalat acele obiecte care au evoluat pe cerul senin de deasupra statelor marilor şesuri.

Revista „True”, care nu s-a supus niciodată cenzurii Pentagonului, a publicat pentru milioanele sale de cititori un articol cu privire la uriaşul efort guvernamental destinat să dezlege secretele gravitaţiei, nutrind speranţa de a putea imita caracteristicile de zbor şi de forţă ale Obiectelor Zburătoare Neidentificate, în numărul său din ianuarie 1966 revista „Popular Science” a publicat un articol scris de celebrul scriitor MacKinlay Kantor, care a primit premiul „Pulitzer” pentru cartea sa *Andersonville*. În acest articol, Kantor a reluat împrejurările în care el a văzut un OZN. În acelaşi articol Kantor redă o

conversaţie pe care a avut-o cu generalul Curtis LeMay, pe când a scris cartea sa *Mission with LeMay*, la sfârşitul anului 1964:

„Un mare număr din aceste obiecte misterioase, a spus LeMay, pot fi explicate ca fiind baloane de sondaj, stele, lumini reflectate şi altele. Nu vreau să spun că în cazurile nedefinite şi neexplicate sau inexplicabile, a fost vorba de fapt de obiecte zburătoare. Tot ceea ce pot să spun este că nu există fenomene naturale cu care să se poată confunda...

O repet: Au existat unele incidente pe care nu putem. Să le explicăm. Niciodată n-am putut".

Este de remarcat aci că în condiţiile reglementărilor impuse de Ministerul Apărării, Forţelor Aeriene nu li s-a permis să dea publicităţii vreo declaraţie cu privire la aceste incidente despre care se recunoaşte că nu se pot explica.

În presă, OZN-urile au început anul 1966 sub auspicii bune cu articolele din ziarul „True" şi revista „Popular Science". Fireşte, a fost doar începutul. În prezenţa a sute de oameni a apărut cel puţin un OZN în două nopţi consecutive, la 11 şi 12 ianuarie 1966, pe deasupra şi împrejurimile unui imens lac îngheţat, la mai puţin de 80 kilometri de centrul oraşului New York.

Ziarul „Newark News" a relatat cele petrecute în numărul său din 12 ianuarie, sub titlul: *Un OZN a fost zărk la Wanaque – o farfurie zburătoare a iluminat cu proiectorul regiunea Ramapo*.

„De la trimisul nostru special, Cecelia King:

Wanaque. Un obiect Zburător Neidentificat foarte alb, extrem de strălucitor şi mult mai mare decât o stea a planat fără zgomot mai multe ore noaptea trecută pe deasupra, regiunii Ramapo.

Pe o rază de 30 kilometri, sute de persoane au afirmat că au văzut o farfurie zburătoare, mai întâi la Oakland, mai apoi pe deasupra lacului Wanaque, unde a planat cel mai mult timp şi apoi pe deasupra liceului regional din Lakeland, iar la urmă pe deasupra nisipăriei Houdaille, de la Haskell. De acolo el s-a îndreptat spre sud-est, după cât s-a părut, în direcţia Lacului Pinilor, de la Wayne, şi a dispărut pe neaşteptate".

Primarului Harry Wolfe din Wanaque i s-a semnalat de poliţie că un OZN se rotea în jurul barajului Raymond, care închide apele lacului din Wanaque. Primarul, împreună cu fiul său în vârstă de 14 ani, Billy, s-a dus imediat cu maşina până la acel lac, rnergînd împreună cu ei doi consilieri municipali din Wanaque, Arthur Barton şi Warren Hagstroim. Ei au observat obiectul imediat ce au coborât din maşină. Era ceva strălucitor, care zbura încet şi foarte jos pe deasupra lacului îngheţat. Oficialităţile oraşului şi poliţia, care s-au aflat de asemenea la faţa locului, au apreciat că diametrul obiectului a avut între un metru şi doi metri şi jumătate. Cu toţii au declarat că luminile obiectului nu sclipeau şi nici nu pâlpâiau ca o stea, ci că era vorba de un lucru luminos în permanenţă, care-şi schimba culoarea, trecând de la alb la roşu şi apoi la verde şi înapoi la alb.

Ziarul „Newark News” a relatat că postul de poliţie de la Pompton Lakes a fost asaltat cu telefoane din partea a numeroase persoane din regiunea respectivă, care au semnalat prezenţa pe cer a unei lumini ciudate. Poliţistul ide serviciu a comunicat prin radio poliţiei oraşului Wanaque şi i-a raportat ofiţerului de poliţie Joe Cisco faptul că mulţi oameni i-au semnalat o farfurie zburătoare care a coborât deasupra lacului Wanaque.

„Cisco s-a pus imediat în legătură cu agentul de poliţie al barajului, George Dykrnan şi chiar în timp ee-i comunica lui Dykman mesajul, un grup de tineri au alergat la maşina lui, strigând să vină şi să vadă obiectul oare tocmai traverlsa lacul.

Cu toţii – Michael Sloat, de 16 ani, Peter Melegrae, de 15 ani, şi Dykman – şi-au îndreptat privirile spre obiect; după câteva secunde ei au fost întâlniţi de directorul pentru apărarea civilă, Bentley Spencer şi adjunctul său, Richard Vrooman. «Ce-ar putea să fie?» – a exclamat Dykman. «N-am văzut niciodată în viaţa mea ceva asemănător» „.

Împreună cu un funcţionar al Lacului, Fred Steines, Spen-cer a alergat până în partea cea mai de sus a barajului Ray-mond, lung de patru sute cincizeci de metri. Din acest loc avantajos, el a putut să vadă – după cum a relatat ulterior – „nişte scânteieri luminoase ce coborau ca şi cum ar fi fost atrase de apă”. Ele se asemănau cu nişte „spoturi de lumină emise prin hublouri”.

În timp ce grupul de oameni de pe baraj urmărea evoluţiile bizare ale acestui obiect uimitor, şeful poliţiei Lacului, George Destito, se afla la porţile de intrare în regiunea barajului unde se întorceau din drum o mulţime de oameni, cu zeci de automobile, care se adunaseră la faţa locului că să privească acel spectacol.

„Farfuria a planat pe deasupra barajului vreo două ore, înainte de a se înălţa şi a se pierde din vedere”, a scris ziarul „Newark News”. „Ea a reapărut deasupra Liceului regional din Lakeland, cartierul Midvale al orăşelului. Un grup de fotografi s-a dus la faţa locului, însă înainte ca să fi putut lua vreo fotografie, obiectul misterios a dispărut. Ultima dată a fost văzut din Highland Avenue, unde nişte voluntari ardeau pomii de Crăciun în nisipăria Houdaille”.

A doua zi dimineaţa, puţin înainte de orele două, doi ofiţeri de poliţie ai oraşului Wanaque, Joseph Cisco şi David Cisco, au anunţat prin radio că obiectul a revenit şi făcea din nou turul Lacului şi că ei urmăreau evoluţiile acestuia prin binoclu.

Aceasta a fost nu numai prima apariţie importantă a anului 1966, ci ea a prezentat două alte aspecte remarcabile: în relatările de presă care au fost făcute a doua zi s-a spus că atunci când poliţia Lacului a mers pe gheaţă până în locul în care OZN-ul, aşa cum s-a semnalat, a proiectat în jos acele spoturi luminoase, au fost descoperite, potrivit relatărilor din ziarele locale, găuri şi bălţi de apă deasupra gheţii, de neexplicat6.

Totuşi, dacă gheaţa s-a topit din cauza OZN-ului, aceasta n-ar fi fost surprinzător, întrucât au existat sute de relatări în care efecte termice importante cauzate de ONZ-uri au fost riguros dovedite.

Un alt aspect interesant al incidentului de la Wanaque a fost următorul:

6 NICAP a remarcat că istoria cu aceste găuri şi bălţi de apă s-a datorat unei greşite interpretări a unei declaraţii în sensul că unii dintre martori au văzut lumini, reflectate de apa de pe gheaţă; ceea ce n-a însemnat că această apă s-a datorat prezenţei OZN-ului.

Ofiţerii de poliţie Jack Wardlaw şi Charles Thcodora au descris OZN-ul având „forma unui disc, iar văzut sub un anumit unghi, aceea a unui ou”.

Un purtător de cuvânt al Bazei Forţelor Aeriene Stewart de la Newburgh, statul New York, a spus ofiţerilor de poliţie şi funcţionarilor care i-au relatat incidentul că ceea ce au văzut n-a fost nimic altceva decât „un elicopter care avea pe el o lumină sclipitoare”.

În sfârşit, Forţele Aeriene au explicat un obiect în formă de ou, cu un altul în formă de ou.

A doua zi însă, Forţele Aeriene au recunoscut că n-a fost nioi un elicopter de acest fel în regiune, la acea vreme. Maiorul Donald Sherman, de la Baza Forţelor Aeriene Stewart, a recunoscut faţă de ziarişti că „explicaţia” cu elicopterul din ajun nu a fost întemeiată. Maiorul a putut să le spună doar ce NU a fost acest OZN. El a refuzat să spună ceea ce ar fi putut să fi fost.

O săptămână mai târziu, Pentagonul a „explicat” că obiectele zărite la Wanaque au fost pur şi simplu planetele Venus şi Jupiter! Admiţând că ar fii adevărat, aceasta ar fi pentru prima oară când aceste două planete ar fi coborât la câţiva metri deasupra vreunui lac din statul New Jersey...

După mai bine de nouăsprezece ani, OZN-urile vin în număr mai mare decât oricând să ne viziteze.

În cele din urmă, presa şi publicul american cer să li se aducă la cunoştinţă ceea ce ştie Ministerul Apărării despre aceste nave ciudate şi piloţii lor.

Ministerul Apărării se agaţă cu tenacitate de politica sa care constă în a nu se interesa în aparenţă de o problemă pe care în realitate o consideră foarte serioasă.

Ziua deznodământului nu poate fi departe.

Acea zi poate fi mai aproape decât credem.

Observatori demni de încredere au semnalat aceste obiecte în aer, în şi sub apă, cât şi pe pământ. Am văzut aceste obiecte schimbîndu-şi forma, adică trecând prin modificări constructive. Ele au vizitat toate bazele militare, de transmisiuni, de energie şi de transport, adică bazele prezentând o oarecare importanţă. Ele au dat dovadă de calităţi de zbor superioare oricărui vehicul

folosit actualmente de om. Totodată au demonstrat că sunt în măsură – iar uneori au şi o oarecare înclinaţie – să interfereze sau să împiedice funcţionarea normală a sistemelor noastre electrice şi electronice.

Obiectele Zburătoare Neidentificate s-au lansat într-un program de apariţii spectaculoase imediat în urma fiecăreia dintre realizările cosmonautice importante. Acest program a început o dată cu lansările cosmice sovietice, de la, sfârşitul anului 1957, şi continuă până în zilele noastre. Totul arată că unele cosmonave sovietice şi americane au fost însoţite, iar în unele împrejurări urmărite de aceste obiecte. Cineva dinafară lumii noastre se interesează de noi.

O examinare atentă a mulţimii dovezilor de care se dispune arată că aterizările de OZN-uri în regiunile izolate, cum sunt bălţile şi deserturile, au un scop bine definit şi anume: este foarte probabil că în timpul acestor aterizări se fac controale sau reglări ale navelor, sau mecanismelor acestora. Aterizând în regiunile nelocuite de oameni, o asemenea treabă poate fi făoută fără, sau cu prea puţine inconveniente. S-ar putea ca şi noi să procedăm la fel, atunci când ne vom găsi în aceeaşi situaţie, pe alte planete.

Dacă concluziile oamenilor de ştiinţă din cadrul organizaţiei NICA.P sunt corecte, în acest caz este probabil să asistăm la cea de-a şasea etapă a programului în şapte etape al OZN-urilor, şi anume: apariţia lor în faţa unui număr cât mai mare posibil de oameni, cu scopul de a arăta oamenilor că ele există, şi în acelaşi timp că OZN-urile nu sunt ostile oamenilor. Dacă apariţiile masive din vara anului 1965 au constituit această a şasea etapă – sau cea mai mare parte a ei – atunci cea de-a şaptea fază, pe care armata o numeşte „aterizarea în public”, sau luarea deliberată de contact, nu poate fi prea departe.

Evident, dacă nouăsprezece ani am trecut prin şase faze, atunci s-ar părea că ultima fază ar trebui să se producă în următorii doi sau trei ani, dacă nu cumva chiar mâine.

Ce sunt aceste obiecte, de unde vin şi de ce vin aici, sunt întrebări la care mă îndoiesc că cineva ar putea răspunde.

Am convingerea că nu este departe ziua în care se va fi răspuns, în locul nostru, acestor întrebări.

Nu văd aici un motiv să ne fie frică de acest răspuns, oricare ar putea fi. Aşa cum a spus-o generalul Douglas MacArthur, cred şi eu că contactul cu fiinţele inteligente din alte părţi din univers va fi cea mai mare confruntare a rasei umane.

Vom vedea.

„Este necesar ca în Z.I. (zona interioară), identificarea rapidă şi corectă a Obiectelor Zburătoare Neidentificate – cărora în presă li se spune uneori farfurii zburătoare – să fie considerată ca o preocupare serioasă a Forţelor Aeriene.

După cum se arată în ordinul Forţelor Aeriene nr. 200 – 2, preocuparea Forţelor Aeriene în privinţa acestor apariţii este triplă... „

Ordin de operaţii şi instrucţie, din 24 decembrie 1959, din partea inspectorului general al Forţelor Aeriene, adresat comandanţilor de baze aeriene.

„Sunt convins că farfuriile au bazele în altă lume”.

Dr. Walter Reidel, specialist german de vază în domeniul rachetelor. Revista „Life”, 4 iulie 1952.

„Farfuriile zburătoare vin din lumi îndepărtate”.

Dr. Herman Oberth, Revista „American Weekly”, 24 octombrie 1954.

„Forţele Aeriene supraveghează continuu spaţiul atmosferic din apropierea Pământului, pentru a descoperi în el Obiecte Zburătoare Neidentificate”.

Secretarul Forţelor Aeriene, către Comandanţii Bazelor aeriene, 15 august 1960.

„Dacă aceste creaturi sunt mai inteligente ca noi, s-ar putea să se fi decis ca să stabilească doar un contact minim cu noi, sau poate nici unul”.

Din raportul Institutului Brookings cu privire la viaţa extraterestră, extras din ziarul „New York Tiiimes”. 15 decembrie 1960.

„Cu siguranţă, farfuriile zburătoare există în mod real şi sunt nave interplanetare”.

Generalul de armată al aviaţiei, Dowding (comandant al Forţelor Aeriene în timpul celui de-al doilea război mondial), citat de agenţia „Reuter”, în august 1954.

„Sunt convins de multă vreme că farfuriile zburătoare sunt nave interplanetare. Suntem supravegheaţi de fiinţe din spaţiul cosmic”.

Albert M. Chop, director adjunct al direcţiei relaţiilor publice, Administraţia Naţională de Aeronautică şi Cosmonautică, revista „True”, ianuarie 1965.

„Cred că Forţele Aeriene n-au dat la iveală tot ceea ce ştiu despre aceste Obiecte Zburătoare Neidentificate. Nu poţi să nu ţii seama de atât jde multe mărturii, ce nu se pot înlătura”. John McCormack, preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Din revista „True”, ianuarie 1965.

*

„Obiecte Zburătoare Neidentificate, 'categoric dirijate de fiinţe inteligente, pătrund în spaţiul nostru atmosferic cu foarte mare viteză”.

Extras din scrisoarea adresată organizaţiei NICAP, în 1956, de contra-amiralul de rezervă Delmar Fahrney.

„Incidentul referitor la interferenţa pe care un OZN a produs-o asupra vasului nostru de transport, Punta Mendota, n-a fost decât unul dintre cele

cincisprezece incidente ide acest fel semnalate de Marina argentiniană, începând din 1963”.

Comandantul de vas O. R. Pagini, din cadrul cabinetului secretarului Marinei argentiniene; extras din scrisoarea adresată organizaţiei NICAP, septembrie 1965.

„Ceva ce depăşeşte înţelegerea noastră vizitează Pământul”. Dr. Mitrovan Zverev (U.R.S.S.), detaşat la Santiago, Chile; citat de agenţia „Reuter”, la 26 august 1965.

*

„Nu suntem singuri în univers”.

Prof. Claudio Anguila, director al Observatorului Cerro Călan (Chile); citat de agenţia „Reuter”, la 26 august 1965.

*

„Există dovezi ştiinţifice că planeta noastră este înconjurată de obiecte ciudate. Este deplorabil faptul că asupra acestei chestiuni guvernele au aruncat vălul secretului”.

Profesor Gabriel Alvial, Observatorul Cerro Călan (Chile); citat de agenţia „Reuter”, la 26 august 1965.

APENDICE

Cărţi recomandate care tratează despre OZN-uri

1. *The UFO Evidence* (*Mărturii despre OZN-uri*), editată de NICAP. Probabil cea mai bună dintre toate cărţile referitoare la OZN-uri

2. The Truth About Flying Saucers, and *Flying Saucers and the Straight Line Mystery* (*Adevărul despre farfuriile zburătoare*, şi *Farfuriile zburătoare şi misterul liniei drepte*), de AIME MICHEL;

3. *Flyng Saucers Top Secret* (*Marele secret al farfuriilor zburătoare*), de MAIOR DONALD KEYHOE;

4. *The Flying Saucers Hoax* (*Mistificarea farfuriilor zburătoare*), de CORAL LORENZEN-APRO;

5. *Challenge of UFOs* (*Sfidarea OZN-urilor*), de DR. CHAS, Maney-Richard Liall;

6. *Anatomy of a Phenomenon* (*Anatomia unui fenomen*), de JACQUES VALLEE;

7. *Report of Unidentified Flyng Objects* (*Raport asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate*), de CĂPITAN EDW. RUPPELT;

8. *Flying Saucers Are Real* (*Farfuriile zburătoare există*),

Flying Saucers Conspiracy (*Conspiraţia farfuriilor zburătoare*), de MAIOR D. E. KEYHOE.

Organizaţii care se preocupă de OZN-uri:

1. „National Investigations Committee on Aerial Phenomena”

(NICAP), 1536 Connecticut Avenue NW, Washington, D.C. Trimite membrilor isai, la fiecare şase săptămâni, un buletin de opt pagini;

2. „Aerial Phenomena Researh Organization” (APRO), 3910

Kleindale Road, Tucson, Arizona. Se trimit informaţii la cerere;

3. „Flying Saucer News”, Box 163, Fort Lee, New Jersey. Se trimit informaţii la cerere.

TABLA DE MATERII

1. CE SE ÎNTÂMPLĂ?...9
2. RADIAŢIILE TERMICE...41
3. CIOCNIRI ÎN AER...53
4. FRAGMENTE DE OZN...61
5. CÂTEVA CAZURI CLASICE...75
6. VIAŢA EXTRATERESTRĂ...101
7. CINE LE PILOTEAZĂ?...125
8. CURSA PENTRU COSMOS...153
9. OARE ŞTIINŢA ESTE STIMULATĂ DE ACESTE FARFURII?...173
10. LI SE PUNE AMERICANILOR PUMNUL ÎN GURĂ?.. 183
11. ÎN ÎNTUNERIC...195
12. 1965 – SE PRĂBUŞEŞTE STĂVILARUL!. 211
APENDICE...243

Redactor: AUREL JOLTEA
Tehnoredactor: MIRCEA NASTA

Dat la cules 13.02.1969.
Bun de tipar 20.03.1969. *Apărut 1969*
Tiraj 23.180 ex. *Legate*.
Hârtie tipar înalt tip B de 63 g/m2.
Format 54X84/16.
Colţ editoriale 15,09.
Coli tipar 15,50 + 8 coliţe planşe. *A*. *27.141/1968*.
Indici de clasificare zecimală: *pentru bibliotecile mari 523.1*.
Pentru bibliotecile mici 52.

Tiparul executat sub comanda nr. 2711 la întreprinderea poligrafică „13 Decembrie 1918”, str. Grigore Alexandrescu nr. 89 – 97, Bucureşti

Republica Socialistă România

13 DECEMBRIE 1918